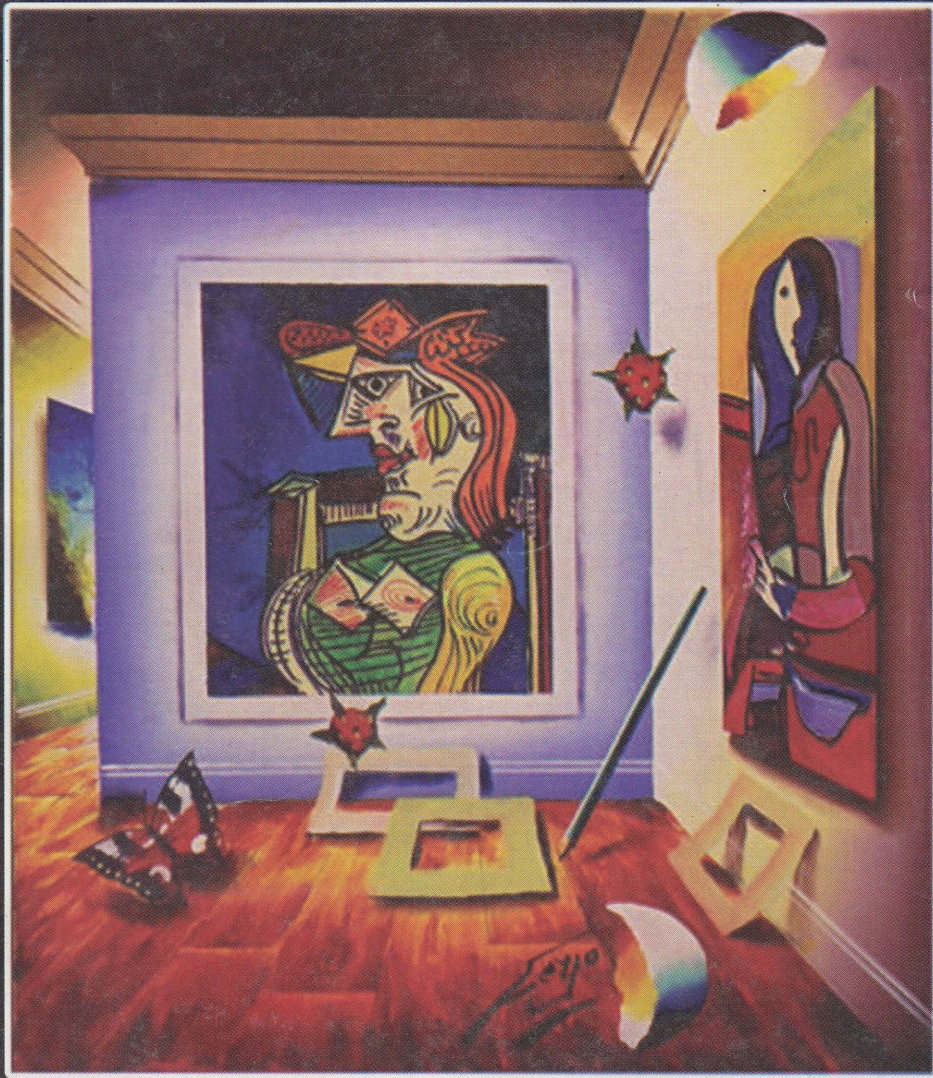
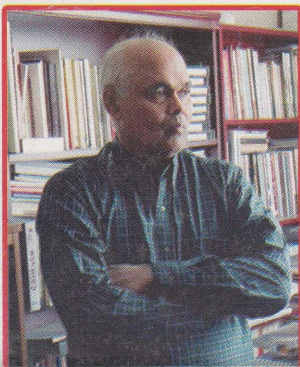

புரதம ஆசிரியர் : க.புரணீதரன்

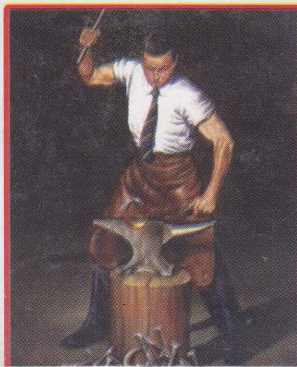
நேர்காணல்

இ.பத்மநாப ஜயர்

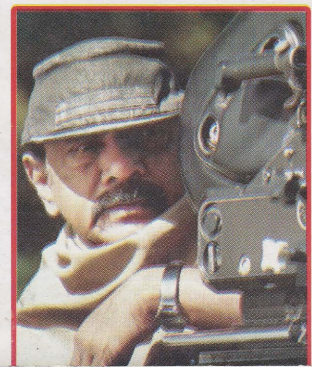
மொழி விளையாட்டும்
திறனாய்வும்

பேராசிரியர் சபா.ஜெயராசா

பாலு மகேந்திரா

கனகசபாபதி சரவண்பவன்

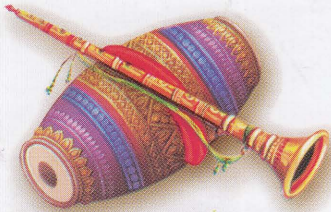
**MATHI
COLOURS**

உங்கள் இல்லங்களில் நடைபெற இருக்கும் மங்களகரமான நிகழ்வுகளுக்கு...

மதி கலர்ஸ்

திருமண அழைப்பிதழ்
காட்சியறை

WEDDING CARD SHOW ROOM

15/2, Murugesar Lane, Nallur, Jaffna.

T.P: 021 2229285, 077 7222259

ஜீயந்திரி

கட்டுரைகள்

மொழி விளையாட்டும் திறனாய்வும்
பேராசிரியர் சபா.ஜெயராசா

பாலு மகேந்திரா
கனகசபாபதி சரவணபவன்

பேனா உகைமும் ஆதிக்க உகைமும்
இராஜ.தர்மராஜா

ஈழத்துத் தமிழ்த்திரைப்படங்கள்
முல்லை அமுதன்

சொல்ல வேண்டிய கதைகள் - தொடர் - 17
முருகபூபதி

சிறுகதைகள்

மல்லிகை சி.குமார்
பி.அமல்ராஜ்
வி.ஜீவகுமாரன்
பிரம்மியா
ஏ.எம்.எம்.அலி

கவிதைகள்

பாலமுனை பாறாக்
ஈழக்கவி
அலெக்ஸ் பரந்தாமன்
இலங்கேஷ்
ஜெயந்திரன் நிலவன்
துரை.சிவபாலன்
கோ.நாதன்
வே.ஐ.வரதராஜன்
இ.சு.முரளிதரன்
மட்டுவில் ஞானகுமாரன்
மு.யாழவன்
மன்னாரான் ஹிஹார்

நேர்காணல்

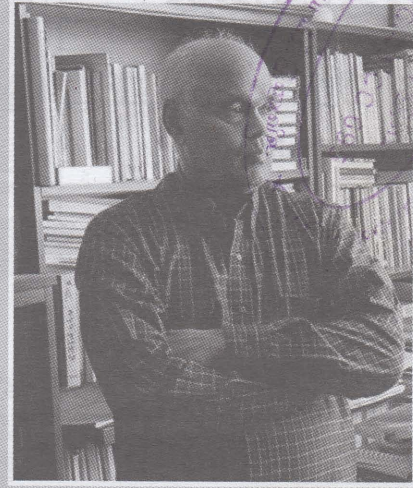
இ.பத்மநாப ஜயர்

குறும்படச்சுவடி

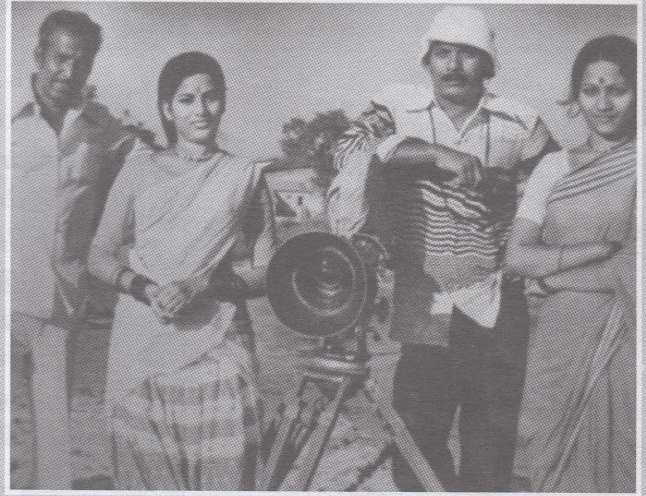
அ.யேசுராசா

உள் ஐவியங்கள்

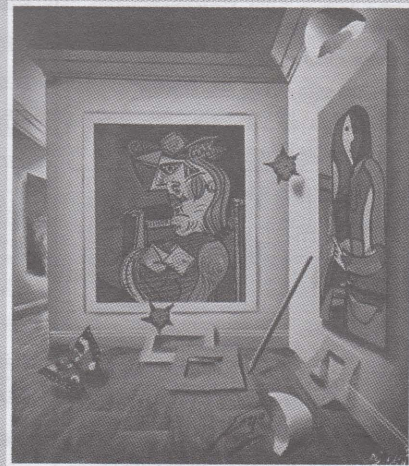
கருணாகரன், நன்றி - இணையம்

நேர்காணல்
இ.பத்மநாப ஜயர்

பாலு மகேந்திரா
கனகசபாபதி சரவணபவன்

அட்டைப்பட ஐவியம்
பிக்காசோ

ஜீவநதி

2014 ஆவணி இதழ் - 71

பிரதம ஆசிரியர்

க.பரணீதரன்

துணை ஆசிரியர்கள்

வெற்றிவேல் துவீயந்தன்
ப.விஷ்ணுவர்த்தினி

பதிப்பாசிரியர்

கலாநிதி த.கலாமணி

தொடர்புகளுக்கு :

கலை அகம்
சாமணந்தறை ஆலம்பிளையார் வீதி
அல்வாய் வடமேற்கு
அல்வாய்
இலங்கை.

ஆலோசகர் குழு:

திரு.தெனியான்
திரு.கி.நடராஜா

தொலைபேசி : 0775991949
0212262225

E-mail : jeevanathy@yahoo.com

வங்கித் தொடர்புகள்

K.Bharaneetharan
Commercial Bank, Nelliady
A/C - 8108021808 - CCEYLKLY

இச்சஞ்சிகையில் இடம்பெறும் அனைத்து
ஆக்கங்களின் கருத்துக்களுக்கும்
அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களே
பொறுப்புடையவர்கள்.
- ஆசிரியர் -

ஜீவநதி சந்தா வியரம்

நவீனம் - 100/= ஆண்டுசந்தா - 1200/=
வெளிநாடு - \$ 50 U.S
மணியோடரை

அல்வாய் தபால் நிலையத்தில்
மாற்றக்கூடியதாக அனுப்பி வைக்கவும்.
அனுப்ப வேண்டிய பெயர்/முகவர்

**K.Bharaneetharan,
Kalaiahram,**

Alvai North west, Alvai.

வங்கி மூலம் சந்தா செலுத்த விரும்புவோர்
K.Bharaneetharan Commercial Bank - Nelliady Branch
A/C No. - 8108021808 CCEYLKLY

ஜீவநதி

(கலை இலக்கிய மாத சஞ்சிகை)

அறிஞர் தம் இதய ஓடை
ஆழ நீர் தள்ளை மொண்டு
செறி தரும் மக்கள் எண்ணம்
செழித்திட உணர்றி உணர்றி...
புதியதோர் உலகம் செய்வோம்..!
- யாரதிதாசன் -

உள- சமூக நலம் பேணுவோம்

பூரணமான உடல், உள மற்றும் சமூக நன்னிலையே ஆரோக்கியம் ஆகும் என உலக சுகாதார ஸ்தாபனம் (WHO) குறிப்பிடுகிறது எனின், உளநலம் என்பது இவ்வரைவிலக்கணத்தில் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ள உளநல ஆக்கக்கூறுகளுடன் நேரடியாக அல்லது மறைமுகமாகத் தொடர்புற்ற பரந்த வீச்சிலான செயற்பாடுகளைக் குறிப்பாகக் கொள்ளப்படவேண்டும். அவ்வகையில், உளநலம் என்பது நோய்களிலிருந்து விடுபடும் நிலை மாத்திரமன்று; உடல், உள, சமூக, ஆத்மீக நிலைகளின் உந்தநிலையும் ஆகும்.

உள-சமூக பிரச்சினைகள்(Psycho social problems) என்ற சொற்றொடர் இன்று பரவலாக பயன்படுத்தப்படுவது. இச்சொற்றொடரிலுள்ள பெயரடையாகிய "உள-சமூக" என்பது உளவியல் சார்ந்த அம்சங்களையும் சமூக அம்சங்களையும் உள்ளடக்குவதாகும். அதேவேளை, இது சமூகநிலைமைகளை உளநலத்தோடு தொடர்புபடுத்துவதுமாகும். எனவே உள - சமூகப் பிரச்சினைகள் எனும்போது, இச்சொற்றொடரானது, சமூகச் சூழலில் இடம் பெறும் பிரச்சினைகளையும் சமூகச்சூழலுடனான இடைவினை காரணமாக ஏற்படும் ஒருவரது உளநலம் சார் பிரச்சினைகளையும் குறித்து நிற்கின்றது.

இன்று உயர்கல்வி நிறுவனங்களுக்குக் கல்வி கற்கச் செல்லும் மாணவரிடையே நிகழும் அதிகரித்த அளவிலான தற்கொலைகள் எமக்கு அதிர்ச்சி தருவன. அறிவைப் பெருக்கிக் கொள்ள வாய்ப்புப் பெற்ற மாணவர்களே, தமது கவலைகளையும் உள்ளக்கிடக்கைகளையும் ஏனையோருடன் பகிர்ந்து கொள்ளாது, காதற்தோல்வியினாலும் மற்றும் பிரச்சினைகளாலும் தமது உயிரையே மாய்த்துக் கொள்வது ஆரோக்கியமான நிலையன்று. இந்நிலைமையைக்கருத்திற்கொண்டு, மாணவர் ஒவ்வொரு வரிடத்தும் உள - சமூக நன்னிலையை வளர்ப்பதற்கு கல்வி நிறுவனங்களும் மற்றும் சமூக நிறுவனங்களும் முன்வரவேண்டும். உளநிலையிலும் மனவெழுச்சி நிலையிலும் சமூகநிலையிலும் ஆன்மீக நிலையிலும் ஒருவரின் நன்னிலையே உள சமூக நன்னிலை என்பதால், சிந்தனையிலும் உணர்விலும் பிறருடான உறவிலும் நன்னிலைக்கான அகத்தேடலிலும் மாணவர்களை வளம்பெறச் செய்து, அவர்களிடம் உள - சமூக நன்னிலையைத் தோற்றுவிக்க வேண்டும். இதற்கான செயற்றிட்டங்களை நன்கு வகுத்து, எமது எதிர்கால சந்ததியினரிடையே உள - சமூக நலத்தைப் பேணுவதற்கு உழைக்க வேண்டியது அனைவரதும் சமூகக்கடமையும் பொறுப்புமாகும்.

- க.பரணீதரன்

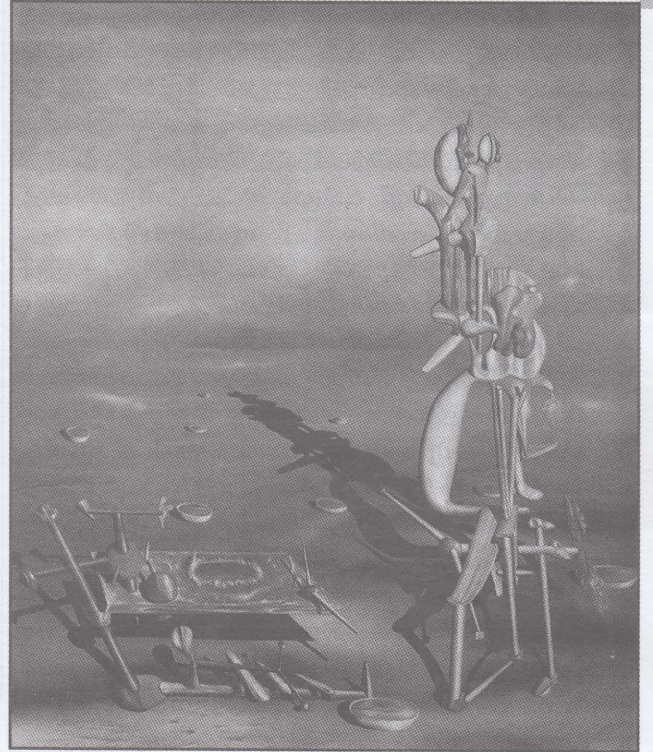
மொழி விளையாட்டும் திறனாய்வும்

பேராசிரியர் சபா-ஜெயராசா

மரபுவழியான மொழி விளையாட்டும் பின்னைய நவீனத்துவவாதிகள் (Post Modernist) குறிப்பிடும் மொழிவிளையாட்டும் கருத்துநிலையில் வேறுபட்டவை. மகிழ்ச்சிக்காக மொழியை வைத்து விளையாடும் சிலேடைச் செயற்பாடு மொழி வளர்ச்சியின் போதும் சமூக வளர்ச்சியின் போதும் நிகழ்ந்த ஒரு தோற்றப்பாடு.

மொழியை விளையாட்டுக் கருவியாக்குதல் பொதுவாக எல்லா மொழிகளிலும் காணப்படும் ஒரு தோற்றப்பாடு என ஆய்வாளர் குறிப்பிடுகின்றனர். பூர்வீக மனித வாழ்க்கையில் மொழி விளையாட்டுக்கள் நிகழ்ந்தமைக்குச் சான்றுகள் இல்லை.

தொன்மைக்காலத்தைய விளையாட்டுக்கள் பொருள்களுடனும் கருவிகளுடனும் இணைந்தவையாகவே காணப்பட்டன. சமூகத்தில் நிகழ்ந்த பதிலீட்டுப் பொருட்களின் உற்பத்தி, சொத்துரிமையோடிணைந்த ஏமாற்றுத்தனங்கள், போலித்தனங்கள் முதலியவற்றின் வளர்ச்சியோடிணைந்த பொழுது போக்கும் மொழி விளையாட்டைத் தோற்றுவிக்கும் விசைகளாக அமைந்தன.

இசையிலே கமகங்கள் என்ற அசைவுகளின் வளர்ச்சிக்கும் இலக்கியங்களில் சிலேடைகளின் வளர்ச்சிக்கும் பல நிலைகளிலே இணைப்புகள் இருத்தலைக் காணலாம். கமகங்களின் வழி நிகழ்த்தப்படும் ஒலி அழுத்த வேறுபாடுகள் ஒலிப் படிமங்களில் வேறுபாடுகளைத் தோற்றுவிக்கின்றன. சங்கீதமொழியில் அவை “சங்கதிகள்” என்று குறிப்பிடப்படும். அவை இசை தழுவிய ஒரு மொழி விளையாட்டுத்தான்.

அதே செயற்பாடுதான் இலக்கியங்களின் சிலேடையாக்கங்களிலும் மேற்கொள்ளப்படுகின்றது. அது ஒருவகையில் வித்துவத்தன்மையைப் புலப்படுத்தும் அணியாக அடையாளப்படுத்தப்படுகின்றது. சிலேடை அணியைப் பயன்படுத்துதல் வித்துவச்சிறப்பின் அடையாளமாகவும் கருதப்படுகின்றது. அதேநிலை இசையிலும் காணப்படுகின்றது. கமகங்களை “விஸ்தாரமாகப்” பாடுவோர் வித்துவச்சிறப்புமேம்பட்டவராகக் கருதப்படுகின்றனர்.

சிலேடைக்கவிதைகள் பொதுவாக இலக்கிய நிலையில் உயர்ந்தவையாகக் கொள்ளப்படுதல் இல்லை. அக்கவிதைகளில் வித்துவத் தொழில் நுட்பத்துக்கு அளிக்கப்படும் முக்கியத்துவம், கவிதைக்கு உயிர் வழங்கும் உணர்வுக்கும், உணர்வுதழுவிய பொருளுக்கும் வழங்கப்படுதல் இல்லை.

மொழியைக் கட்டுப்படுத்த முடியாதநிலையும், மொழிதொடர்பான பயன்பாட்டு விரிசல்களும் சிலேடைகளைத் தோற்றுவிப்பதற்குரிய உள்ளமைவுகளாக இருத்தலை உள மொழி ஆய்வாளர் குறிப்பிடுகின்றனர். ஒரு சொல் பல்வேறு கருத்துக்களைத் தாங்கி நிற்கக் கூடிய வலிமையைக் கொண்டிருத்தலும் மொழி விளையாட்டுக்கு இடமளிக்கின்றது.

கருத்துக்கள் இணைதலும் பிரிதலும் மொழி விளையாட்டாகிய சிலேடையை உருவாக்குகின்றது. இரண்டு வகைகளில் அவற்றை இணைக்கக் கூடியவாறு கட்டமைப்புச் செய்யப்படுகின்றது. இரண்டு கருத்துக்களின் இணைப்பாலும் அது உருவாக்கப்படுகின்றது. இரண்டு கருத்துக்களைப் பிரித்தாலும் அது உருவாக்கப்படுகின்றது.

ஆங்கிலத்திறனாய்வாளர் ஜோன் குரோஸ் அதனை “பிரிதலும் இணைதலும்” (Fission And Fusion) என்ற தொடரால் விளக்கியுள்ளார். அணு விஞ்ஞானத்தை அடியொற்றி அவர் அதனை முன்வைத்தார்.

நகைச்சுவையாக்கத்தை “நனவிலி” என்ற ஆழ்மனத்துடன்

தொடர்புபடுத்தி உள்பகுப்பு உள்வியலாளராகிய சிக்மன் பிராய்ட் ஆராய்ந்துள்ளார். ஆழ்மனம் “சிக்கனப்படுத்தும்” செயல்முறையை மேற்கொள்கின்றது. இறுகி ஓடுக்குவைத்தலும், மொழியைப் பன்முகப்பட்ட தேவைகளுக்குப் பயன்படுத்துதலும் ஆழ்மனத்தோடு இணைந்த செயற்பாடுகளாகின்றன. உள் வலுவைச் சிக்கனப்படுத்தும் செயற்பாட்டில் மொழியை ஈடுபடுத்தும் பொழுது மொழி பன்முகப்பட்ட தாவல்களைத் தாங்கி நிற்கும் வண்ணம் அமைக்கப்படுகின்றது. அத்தகைய நிலையுடன் தொடர்புபடுத்தப்பட்டே சிலேடைகளும் விளக்கப்படுகின்றன.

மொழி விளையாட்டு என்ற சிலேடையை “மொழி விபத்து” என்று கூறுவர். மொழியைக் காட்டிலும் மனிதமுனை வேகமாகத் தொழிற்படுவதன் விளைவே மொழியை அடிப்படையாகக் கொண்ட விளையாட்டுக்கு இட்டுச் செல்கின்றது. ஒருபுறம் அது மொழியை வளர்க்கின்றது. இன்னொரு புறம் அது மொழியை இழக்கச் செய்துவிடுகின்றது.

தொன்மங்களுக்கும், இருப்பதைக் கொண்டு இல்லாததை இணைக்கும் (Bricologie) செயற்பாட்டுக்கு மிடையே தொடர்புகள் இருத்தலை பண்பாட்டு மானிடவியலாளராகிய லெவிஸ்ராஸ் குறிப்பிட்டுள்ளார். நடைமுறை மொழி இருப்பைக் கொண்டு புதிதாக எதிர்கொள்ளும் ஒன்றைக் கையாளுதலே அதன் பொருள். மொழி விளையாட்டுக்கும் அந்தச் செயற்பாட்டுக்குமிடையே தொடர்புகள் இருத்தலைக்காண முடியும்.

மொழிவிளையாட்டைப் பாலியல் விளையாட்டாக மாற்றும் செயற்பாடுகளும் இடம்பெறத் தொடங்கியுள்ளன. உள்பகுப்பு உள்வியலின் கருத்துப்படி அந்தச் செயற்பாடு அடக்கப்பட்ட பாலியல் உணர்வுகளை மொழி வடிவில் விடுவித்தலாகக் கொள்ளப்படுகின்றது. நேர்ப்பொருள் ஒவ்வொன்றுக்கும் பாலியற் பொருளைக் கொடுத்து அது நிகழ்த்தப்படுகின்றது. ஒருவிதத்தில் மொழியின் செலவில் நிகழ்த்தப்படும் ஒரு செயற்பாடாக அதுகொள்ளப்படுகின்றது.

மாணவரின் சிந்தனையை சிலேடை வீணடிக்கின்றது. தேவையற்ற மொழிச்செலவை ஏற்படுத்துகின்றது. நுண்மதிச் செயற்பாட்டைத் தவறான வழிக்கு இட்டுச் செல்கின்றது என்ற காரணங்களால் பிரஞ்சு

இலக்கியச் சூழலில் சிலேடைகளுக்கு எதிரான இயக்கம் தோற்றுவிக்கப்பட்டது. அதனை முன்னெடுத்தோர் “எதிர்ச்சிலேடையர்” (Anti punsters) என அழைக்கப்பட்டனர். சிலேடை என்பது மொழியில் நிகழ்த்தப்படும் நாசகாரச்செயல் என்பதே அவர்களின் கருத்து.

சிலேடைக்கும் அரசியலுக்குமுள்ள தொடர்புகளும் ஆராயப்பட்டுள்ளன. கொடுங்கோலும் அராஜகமும் உள்ள சூழலில் வன்முறையில் இருந்து தப்புவதற்கான உரையாடலாக சிலேடை இருந்தமையை ஆய்வாளர் சுட்டிக் காட்டுகின்றனர். ஜேர்மனியில் ஹிட்லருடைய அடக்குமுறை மேலோங்கியிருந்தவேளை சிலேடைகளைத் தொடர்பாடலிலே பயன்படுத்தியமை ஆய்வாளரின் கவனத்தை ஈர்த்துள்ளது. இலக்கியச் சிலேடை ஒருபுறமிருக்க அரசியல் சிலேடை என்ற பிறிதொரு வளர்ச்சியும் ஏற்படலாயிற்று.

சிலேடைகள் வழியாக உருவாக்கப்படும் நகைச்சுவையைத் திறனாய்வாளர் பலகோணங்களிலே ஆராய்ந்துள்ளனர். அதன் தொடர்பிலே “கருமை நகைச்சுவை” (Black Comedy) “நோய் நகைச்சுவை” (Sick Comedy) முதலிவை குறிப்பிடப்படுகின்றன. அந்த நகைச்சுவைகளில் துன்பமும் கலந்திருக்கும் அதற்கு ஏற்றபடி எடுத்துரைப்பும், சிலேடையும் கட்டமைப்புச் செய்யப்பட்டிருக்கும். கருமை நகைச்சுவையில் எதிர்ப்பும் வன்மைப்பண்பும் கலந்திருக்கும். சமூக விழுமியங்களைத் தலை கீழாக்குதல் நோய் நகைச்சுவையில் இடம்பெறும்.

ஒரு சொல்லில் இரு கருத்துக்களைத் தாங்கி நின்றல் சிலேடை அமைப்பின் பொதுப்பண்பு. சிலேடையை விளம்பரத்துறையில் பலம் மிக்க ஊடகமாகப் பயன்படுத்தும் செய்பாடுகள் வளர்ச்சியடையத் தொடங்கியுள்ளன. செய்தி இதழ்களின் இட நெருக்கடியான நிலையில் கருத்துக்களை விநோதமாகக் கையளிப்பதற்கும் நுகர்ச்சியாளரிடத்துக் கருத்தேற்றத்தைச் செய்வதற்கும் சிலேடை பயன்படுகின்றது.

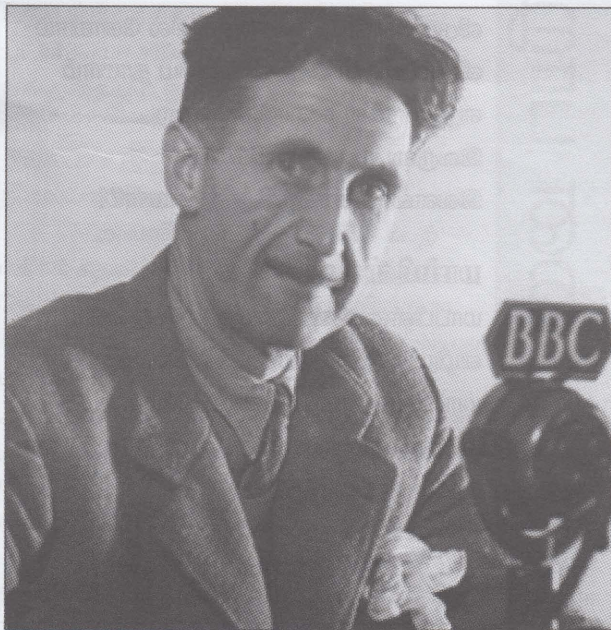

ஓர் உதாரணத்தைப் பார்க்கலாம்: உணவும் பிறபொருட்களும் விற்பனை செய்யப்படும் ஓர் அங்காடியின் விளம்பரத்தில் “உண்டு பாருங்கள்” என்று எழுதப்பட்டுள்ளது. அங்கே உண்டு என்பது இரண்டுபொருள் கொண்டது. ஒன்று, பொருள்கள் உள்ளன, பாருங்கள் என்பதைக் குறித்தது. மற்றையது அங்குள்ள உணவுப்பிரிவில் சாப்பிட்டுவிட்டுப் பொருள்களைப் பாருங்கள் என்பதைக் குறித்தது.

பெரும்பாலான சொற்கள் இரட்டைக்கருத்துக் களையே கொண்டிருக்கும் என்ற கருத்து திறனாய்வாளரால் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளது. பொருள் ஏற்றம் செய்து இரட்டைக் கருத்தை உருவாக்க முடியும். விளம்பர எடுத்துக்காட்டு ஒன்றினை இதன் தொடர்பிலே குறிப்பிடலாம். “வெள்ளைக் குதிரை விஸ்கி” (White Horse Whisky) என்று ஒரு குடிபானத்துக்கு பெயரிடப்பட்டது. குதிரைக்கும் குடிபானத்துக்கும் ஒரு தொடர்பும் இல்லை. ஆனால் இரு பொருள் கற்பிக்கப்படுகின்றது. ஒன்று அதனைக் கௌரவமாக எங்கும் எடுத்துச் செல்லலாம் என்பது. மற்றையது அதனை அருந்தினால் குதிரையின் வீச்சோடு செயற்படலாம் என்பது.

நவீன விஞ்ஞான உலகில் சொற்கள் இவ்வாறு தளம்பி நின்றல் ஏற்புடையது அன்று என்ற கருத்து முன் வைக்கப்பட்டுள்ளது. சொற்கள், கணிதவியற் பெறுமானத்தோடு திட்டவாட்டமாக இருத்தலே பொருத்தமானது. ஆனால் சொற்கள் “எண்கள் போன்று” திட்டவாட்டமான கருத்துப்புலப்படுத்தலை இழந்துவருகின்றன. அதனைச் சொற்களுக்குரிய பலவீனம் என்று ஒருகோணத்திலே குறிப்பிடலாம். இன்னொரு கோணத்தில் அதனைப்பலம் என்றும் குறிப்பிடலாம். அந்தப்பலமே இலக்கிய ஆக்கத்தை முன்னெடுப்பதற்குத் துணை செய்கின்றது. அந்தப்பலமே ஆழ்மனத்தை வெளிக்கொண்டு வருவதற்குத் துணை செய்கின்றது என்பது உள்பகுப்பு உள்வியலின் கருத்து.

சிலர் தமக்கு உள்வியல் மகிழ்ச்சியை ஏற்படுத்தும் பொருட்டு இரட்டைப் பொருள் தரும்

நிலையில் குழந்தைகளுக்குப் பட்டங்கள் வைத்தலும் வீட்டுப் பெயரிடுதலும் சுட்டிக்காட்டப்படுகின்றது. அதனூடாக அவர்கள் ஒருவித உள்வியல் நிறைவையும் பெற்றுக் கொள்கின்றனர்.

பொருட்களை விற்பதன் பொருட்டு மேற்கொள்ளப்படும் சிலேடை விளம்பரங்களில், வழக்கில் உள்ள தொடர்புகளை மாற்றியமைத்துக் களிப்பை உருவாக்கும் முயற்சி மேற்கொள்ளப்படுகின்றது. எடுத்துக்காட்டாக ஐஸ்கிரீம் விற்பவர்கள் இங்கிலாந்தில், “என்னை நிறுத்துங்கள் ஒன்றை வாங்குங்கள்” என்று கூவி அழைப்பதுண்டு. அதே சொற்றாடரை குடும்பகட்டுப்பாட்டுச்சாதனங்களை விற்கும் விளம்பரத்தில், “என்னை வாங்குங்கள் ஒன்றை நிறுத்துங்கள்” என்று மாற்றியமைத்தனர்.

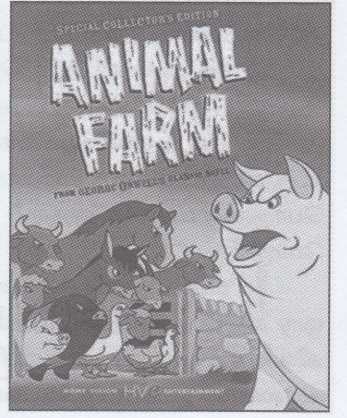
சொல் விளையாட்டு மொழியை மீள் சுழற்சிக்கு உட்படுத்துகின்றது. விளம்பரங்களிலும் இலக்கியங்களிலும் அந்தச் செயற்பாடு விளையாற்றலுடன் மேற்கொள்ளப்படுகின்றது. முன்னையவற்றை மீள் இணைப்புக்கு உள்ளாக்கி மீள் வலுவேற்றலும் மேற்கொள்ளப்படுகின்றது.

சொற்களிலே சிலேடைகள் இடம்பெறுதல் போன்று காண்பியத்திலும் (Visual) சிலேடை இடம்பெறுதலைத் திறனாய்வு சுட்டிக் காட்டுகின்றது. சர்ரியலிச ஓவியங்களில் இருமைக் காட்சிகள் இடம்பெறுதல் உண்டு.

காட்டுன் ஓவியங்களிலும் இருபொருள் வைப்பு மேற்கொள்ளப்படுகின்றது. அமைச்சர் ஒருவர் பிட்சா பாத்திரத்தை ஏந்தி நின்றால் ஒரு நிலையில் அவர் துறவியாகின்றார் என்பதும் இன்னொரு நிலையில் வெளிநாடுகளின் ஆதரவை வேண்டி நிற்கின்றார் என்பதும் பொருளாகின்றது. அவை சிலேடை ஓவியங்கள் என்று குறிப்பிடப்படும். காண்பியச் சிலேடைகள் தனித்த கலை வடிவமாக எழுச்சி கொள்ளத்தொடங்கியுள்ளது.

குறைந்த செலவிலும், குறைந்த அளவு நேரத்திலும் உருவாக்கப்படுவது மொழி விளையாட்டு. அதனை மக்களாட்சி மயப்பட்ட விளையாட்டு என்பர். எல்லாருக்கும் அது உரியது, எல்லோரும் அதிலே பங்கு கொள்ளலாம். ஏனைய விளையாட்டுகளுக்கு இருத்தல் போன்ற கடினமான விதிகள் அதற்கு இல்லை. இலக்கியங்களிலே சொல் விளையாட்டுக்களை எடுத்தாள்பவரைச் “சொற் கொல்லர்” (Word Smith) என்று அழைக்கும் மரபு ஆங்கிலத்திறனாய்விற்கு காணப்படுகின்றது. திறனாய்வுச்சரத்தில் அது ஆழம் குன்றிய செயற்பாடாகவே உள்ளது. நகைச்சுவையில் சிலேடை என்பது தாழ்ந்த தரமாகவே கணிக்கப்படுகின்றது.

தமிழ் மரபில் பொருளணியியலில்

சிலேடையணி பற்றி விளக்கப்படுகின்றது.

“ஒருவகைச் சொற்றொடர் பல பொருட்பெற்றி தெரிதரவருவது சிலேடையாகும்”

என்று தண்டியலங்காரம்(74) குறிப்பிடுகின்றது. உச்சரித்தற்கண் ஒரு வடிவாக நின்ற சொற்றொடர் பல பொருளுடையதாக வருதல் சிலேடை என்பது அதன் பொருள்.

செம்மொழிச்சிலேடை, பிரிமொழிச்சிலேடை, ஒரு வினைச்சிலேடை, பலவினைச்சிலேடை, முரண் வினைச்சிலேடை, நியமச்சிலேடை, நியமவிலக்குச் சிலேடை, அவிரோதச்சிலேடை என்ற பாகுபாடுகள் வடமொழியிலும் தமிழிலும் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

அ) பிரிக்கப்படுதல் இன்றி நேரே நின்று பொருள் கொடுக்கும் சொற்களால் ஆக்கப்படுவது செம்மொழிச்சிலேடை.

ஆ) பிரிக்கப்பட்டு பலபொருள் தரும் சொற்களால் ஆக்கப்படுவது பிரிமொழிச் சிலேடை.

இ) இரு பொருள் தந்து ஒரே முடிவையடைவது ஒரு வினைச் சிலேடை.

ஈ) இரு பொருள் தந்து பலவினை பற்றி வருவது பல வினைச்சிலேடை.

உ) பல பொருள்களுக்கு இயையுமாறு சிலேடித்ததை தேற்றேகாரம் கொண்டு, ஒன்றுக்கு நியமமாக்கிக் கூறுவது நியமச் சிலேடை.

ஊ) நியமஞ் செய்து கூறிய சிலேடையை வேறொன்றுக்குக் கூறி நியமத்தை விலக்கச் செய்வது நியமவிலக்குச் சிலேடை.

எ) முன்னர் சிலேடித்துக் கூறப்பட்ட ஒருபொருள் பின்வரும் பொருள்களோடு விரோத முறச் சித்திரிக்கப்படுவது விரோதச் சிலேடை.

ஏ) முன்னர் சிலேடித்துக் கூறப்பட்ட சொற்பொருள்களோடு பின் வரும் சிலேடைச் சொற்பொருள் விரோத முறாமல் அமைக்கப்படுவது அவிரோதச் சிலேடையாகும்.

தமிழிலும் வடமொழியிலும் இலக்கண நிலையிலும் பகுப்பாய்வு நிலையிலும் சிலேடை நோக்கப்பட்டதேயன்றி அதற்குமேலான நகர்ச்சி அல்லது பாய்ச்சல் நிகழ்த்தப்படவில்லை. அலங்காரம் பற்றிப் பின்னர் ஆராய்ந்தவர்களும் அத்தகைய பாய்ச்சலை நிகழ்த்தவில்லை.

உளவியல், சமூகவியல், பண்பாட்டியல், கல்வியியல், முதலாம் தளங்களில் சிலேடைகளையும், மொழிவிளையாட்டையும் ஆராய்தல் மேலைப் புலத்தில் தீவிர வளர்ச்சியடையத் தொடங்கியுள்ளது.

ஜோர்ச் ஓவல் என்ற ஆங்கில எழுத்தாளர் எழுதிய “விலங்குப் பண்ணை”(Animal Farm) என்ற நூலை தொடர்ந்து மொழி விளையாட்டும் சிலேடையும் பற்றிய ஆய்வுகள் மேலும் விரைந்து வளர்ச்சியடையத் தொடங்கின. சோவியத் யூனியனையும் ஸ்டாலினையும் கிண்டல் செய்யும் மொழி விளையாட்டை ஓவல் அந்த ஆக்கத்தில் மேற்கொண்டார்.

பின்னை நவீனத்துவவாதிகள் குறிப்பிடும் “மொழிவிளையாட்டு” (Language Game) என்பது

தனித்துவமான ஓர் எண்ணக்கரு.

சமூகத்தில் எவற்றைப் பேசவேண்டும் எவற்றைச் செய்ய வேண்டும் என்பவற்றை வலியுறுத்துவதற்கு பல சமூக நிறுவனங்கள் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. அந்த நிறுவனங்கள் தமக்குரிய கருத்து வினைப்பாடுகளையும் (Discourses) அவற்றை நிலை நிறுத்தும் மொழிவிளையாட்டுக்களையும் கொண்டு உள்ளன. அவற்றினூடாக அர்த்தங்களும், உண்மையும் உருவாக்கப்படுவதாக லியோதார்த் குறிப்பிட்டுள்ளார். உதாரணமாக அறத்தை வலியுறுத்துவதற்கு ஒருவிதமான மொழி விளையாட்டுப்பயன்படுத்தப்படுகின்றது. அழகியலை வலியுறுத்துவதற்கு இன்னொரு விதமான மொழி விளையாட்டுப்பயன்படுத்தப்படுகின்றது.

இலக்கியத்திறனாய்வில் “மொழி விளையாட்டு” என்பது ஒரு முக்கியமான எழுப்பொருளாகவுள்ளது. ●

பாலமுனை பாறாக் குறும்பாக்கள்

பூனை

இருட்டறையில் இருக்கிறதிப் பூனை
இதன் வயிறோ பருத்தமிடாப் பாளை
சிறுபான்மை எலிகளைத்தான்
சீறியிது பிடிக்கிறதாம்
நிமிர்த்திவிட வேண்டும்தன் கூனை!

நான்

என்மனதில் கவிதை வர நானே
எண்ணிவிட்டேன் எனைப் பெரிதாய்த் தானே
வந்ததனை எழுதவில்லை
சென்ற அது மீளவில்லை
என்னுடைய எண்ணமது வீணே!

மான்

விடுகதையில்... கவிதையினில் கோனாம்
விரும்புகிறார் விழாவினையே தானாம்
எடுத்தார்கள் விழாவொன்றை
இவருடைய மனைவிக்கே;
இவளவரைச் சகித்திருந்த மானாம்!

மாப்பிள்ளை

மாப்பிள்ளை ஊர்வலத்தில், எடுப்பாம்
வழிமுழுதும் பாவாடை விரிப்பாம்
மாப்பிள்ளையைக் கண்டதுமே
மயங்கினாளாம் மாமி - அவர்
மாமியுடன் படித்ததொரு வகுப்பாம்!

கந்தசாமியின் தயக்கம்....!

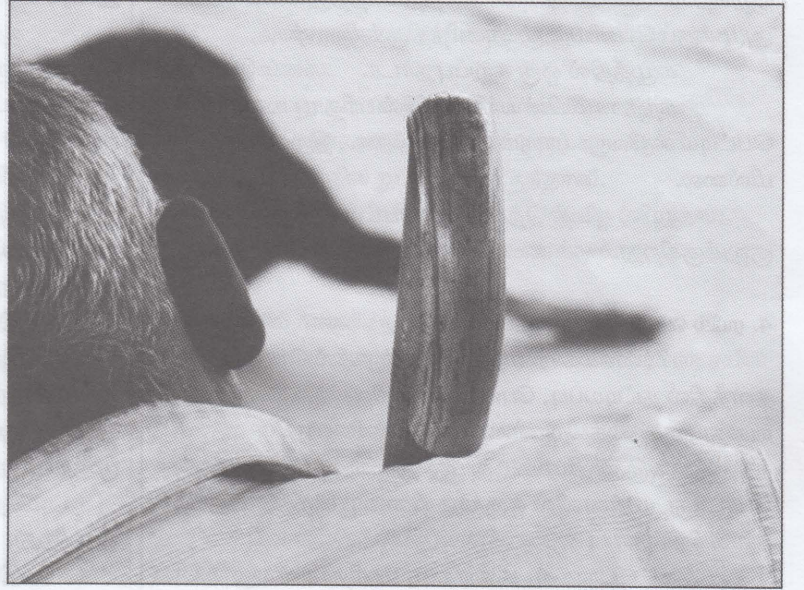
1. ஓடிக்கொண்டிருக்கும் ரயிலின் பெட்டி /உள் / முற்பகல்.

கொழும்பில், கரையோரப் பாதையில் ஓடும் ஸ்லோ ரயிலின் பெட்டியில் ஐந்து பேர் உள்ளனர். பெட்டியின் வாசலை அடுத்துள்ள நீளமான இருக்கையில், 20 வயது மதிக்கத்தக்க இளைஞன். கவர்ச்சியான உடுப்புக்களை அணிந்திருக்கிறான். ரயில் பெட்டிக்குள் கண்களை அலைய விடுகிறான். எதிரேயுள்ள பெண்ணை உற்றுப் பார்க்கிறான்.

பெண்ணிற்கு 35 வயதிருக்கும். கடற்பக்க இருக்கையில் அமர்ந்திருக்கிறான். நல்ல நாகரிகத் தோற்றம். சாறி உடுத்தியிருக்கிறான். கழுத்தில் சிலுவை யுடன் கூடிய சங்கிலி அணிந்துள்ளான். வலதுகையில் ஒரு கறுப்புக் கண்ணாடி. மடிமீது பெண்களின் கைப்பை ஒன்று. இயல்பாக இருக்கிறான்; சிறிதாகத் தலையசைத்துப் பார்த்தபடி....

அவளிற்குச் சிறிது தள்ளி கடற்பக்கக் கதவருகில், கம்பியைப் பிடித்துக் கொண்டு உட்புறமாய்ப் பார்த்து நின்றபடி, சுமார் 40வயது மதிக்கத்தக்க நடுத்தர வயது மனிதன். நீளக்காற்சட்டையும் சேட்டும் அணிந்துள்ளான்; தலையில், முஸ்லிம்கள் அணியும் சிறிய வெள்ளைத் தொப்பி. எதிரே மறுபக்கத்திலுள்ள கதவைப் பார்த்தபடி நின்று கொண்டிருக்கிறான்.

கடற்பக்கக் கதவின் மறுபக்க இருக்கையின் நடுவில் ஒரு முதியவர். வயது

60 - 65வரை இருக்கலாம். வெள்ளைச் சாறமும் வெள்ளை நஷனலும் அணிந்திருக்கிறார்; சிங்களவரெனத் தெரிகிறது.

அவருக்குப் பக்கத்தில் வேறு யாரும் இல்லை. ரயில் பெட்டியினுள் சுமமா பார்த்தபடி இருக்கிறார்.

அவருக்கு எதிரே மறுபக்க இருக்கையில் - கதவிற்குக் கிட்டியதாக, சுமார் 26 - 28 வயது இளைஞனான கந்தசாமி. கறுப்பு நீளக்காற்சட்டையும் வெள்ளை நிறச் சேட்டும் அணிந்திருக்கிறான். அமைதியான தோற்றம். நெற்றியில் மெல்லிய திருநீற்றுக் கீற்று; தமிழ் - இந்துவெனத் தெரிகிறது. கையில் சிங்கள - தமிழ் அகராதிப் புத்தகமும், 'பேச்சுச் சிங்களம்' என்ற புத்தகமும், ஒரு ஃபைலும்; அரசாங்க ஊழியனாக இருக்கலாம்.

2. ஓடும் ரயில் /வெளி / முற்பகல்.

வேகம் குறைந்துவரும் ரயில் பெட்டிகள்; ரயில் சத்தம் குறைகிறது.

ஸ்ரேஷினின் பெயர்ப்பலகை தெரிகிறது. சிங்கள, தமிழ், ஆங்கில எழுத்துக்களில் - பம்பலப்பிட்டி என்ற பெயர்ப்பலகை.

வேகத்தில் மெதுவாகிய வண்டி பிளற்போமில் தரிக்ிறது.

3. ஸ்ரேஷன் பிளற்போம் /உள் / முற்பகல்.

குறைவான பயணிகள் பிளற்போமில். சிலர் இறங்குகின்றனர்; சிலர் ஏறுகின்றனர். கந்தசாமி ரயில் பெட்டியின் யன்னலால்

வெளியே பார்க்கிறான்.

இடது கையில்
தடியுடனும் வலது
கையில் சிறிய
பேணியுடனும் ஐம்பது
வயதுக் குருட்டுப்
பிச்சைக்காரன், இவன்
இருக்கும் பெட்டியின்
வெளிப்பக்கத்தைத்
தொட்டுத் தடவியபடி
நடந்துவந்து, வாசற்
கதவின் கம்பியைப்
பிடித்து, படியில்
கால்வைத்து மெதுவாக

ஏறுகிறான். ஊத்தையான கிழிந்த சாறத்துடன்,
அழுக்குப் பெணியனும் அணிந்திருக்கிறான்.

கழுத்தில் ஒரு கறுப்பு நாடா.

கந்தசாமியின் பார்வையில் பரிதாப உணர்ச்சி.
பெட்டியில் வேறு யாரும் ஏறவுமில்லை; இறங்கவு
மில்லை.

ரயில் ஓடத் தொடங்க, பெட்டி சிறிது
குலுக்குகிறது.

4. ரயில் பெட்டி /உள் / முற்பகல்.

பிச்சைக்காரன் தடியினால் ரயில் பெட்டியின்
தளத்தில் தட்டியபடி, பேணியைக் கிலுக்கிக்கொண்டு,
வலதுபுறம் நடக்கிறான்.

அருகிலுள்ள 20 வயது இளைஞன் பிச்சை
போடாது, யன்னலில் ஒரு கையிணையூன்றி, வெளியே
பார்க்கிறான்.

கட்டடங்கள், கூரைகள், மனிதர்கள்
பின்னோக்கிச் செல்லும் காட்சிகள்.

பெட்டி முடிவில் பலகையில் தடி தட்டுப்பட,
பிச்சைக்காரன் இடதுபுறம் திரும்பி நடக்கிறான்.

பேணியைக் குலுக்குகிறான்; குலுக்கல் சத்தம்
கடல் இரைச்சலுடன் சேர்ந்து கேட்கிறது!

5. ரயில் பெட்டி /உள் / முற்பகல்.

கடற்புறப் பக்க இருக்கையிலுள்ள
பெண்ணின் பக்கமாய் பிச்சைக்காரன் நடக்கிறான்.

கந்தசாமி தனது இருக்கையில் இருந்தபடியே
பிச்சைக்காரனைப் பார்க்கிறான். இயல்பாகத் தனது
கையை நீளக்காற்சட்டையின் இடது பைக்குள்
நுழைக்கிறான். தட்டுப்படும் சில்லறைக் காசுகளை
வெளியே எடுக்கிறான். இரண்டு ரூபா, ஒரு ரூபா, 50சத
நாணயங்கள் ஏழெட்டு இருக்கின்றன; பார்த்துவிட்டு
மறுபடியும் அதே பையினுள் வைக்கிறான்.

பெண் தனது கையில் வைத்திருந்த கறுப்புக்
கண்ணாடியை முகத்தில் அணிகிறான். இடது
காலைத் தனது வலது தொடையின் மேல் போட்டபடி,
நிமிர்ந்து நேரே பார்க்கிறான். முகம் எந்த உணர்ச்சியை
யும் காட்டாது அவளது கண்ணாடி மறைக்கிறது.

குருட்டுப் பிச்சைக்காரனை அவள் பொருட்

படுத்தவில்லை.

கந்தசாமி இதனைப்
பார்க்கிறான்.

பேணியைக்
குலுக்கியபடி பிச்சைக்
காரன் அவளைக் கடந்து
செல்கிறான்.

6. ரயில் பெட்டி /உள் / முற்பகல்.

கடற்பக்கக் கதவை
நோக்கிப் பிச்சைக்காரன்
நடக்கிறான்.

கடல் அலைகளின்

இரைச்சற் சத்தம்.

கதவருகில் கம்பியைப் பிடித்தபடி நின்று
கொண்டிருந்த நடுத்தர வயது ஆள், பிச்சைக்காரனைப்
பார்த்துவிட்டுத் திரும்பி நகர்ந்து, கதவின் படிகளுள்ள
பக்கத்தின் நுனிக்குச் செல்கிறான்.

விளிம்பிலுள்ள கம்பியை இறுக்கமாகப் பிடித்த
படி, கடற்புறத்தை மிக அவதானமாக நோக்குகிறான்.

அலைகள் எழுந்து மடிகின்றன; நுரைகளைக்
கக்குகின்றன.

இரைச்சல்.

தொலைவில் சில கப்பல்களும் மீன்பிடி வள்ளங்
களும் தெரிகின்றன.

கந்தசாமி பார்க்கிறான்; நடுத்தர ஆளின்
முதுகுப்புறம் தெரிகிறது.

கதவு இடைவெளியால் காற்று வேகமாக
வீசுகிறது.

இடைவெளியைக் கடக்கும்போது, பிச்சைக்
காரன் காற்றினால் தள்ளாடுகிறான்; எனினும்
தடியினால் ஊன்றிச் சமாளித்து மெதுவாக நகர்கிறான்.

7. ரயில் பெட்டி /உள் / முற்பகல்.

பிச்சைக்காரன் பேணியைக் குலுக்குகிறான்.
தடியினால் ஊன்றியபடி, பேணியையும் குலுக்கிக்
கொண்டு நடக்கிறான்.

இருக்கையின் மத்தியில் இருந்த முதியவர்,
தனக்குப் பக்கத்தில் - இருக்கை மீதிருந்த சிங்களப்
பத்திரிகையினை, விரைந்து கையில் எடுக்கிறார்.

அதனை விரித்துப் படிக்க முயல்கிறார்.

அவரது முகம் பத்திரிகைக்குள் மறைந்து
விட்டது.

விரிக்கப்பட்ட பத்திரிகையின் வெளிப்பக்கம்,
எதிர்ப்பக்கத்திலுள்ள கந்தசாமிக்குத் தெரிகிறது.
ஒன்றுமே தெரியாதவனாய், குருட்டுப் பிச்சைக்
காரன், விரிக்கப்பட்ட பத்திரிகையின் முன்னாலும்
பேணியைக் குலுக்குகிறான்.

குலுக்கியபடியே கடந்து செல்கிறான்.

அவரும் காசு போடாததைக் கந்தசாமி
அவதானிக்கிறான். அவனது முகத்தில் இப்போது சிறிது
குழப்பம் தெரிகிறது.

8. ரயில் பெட்டி /உள் / முற்பகல்.

கடற்புற இருக்கையினையொட்டிப் பிச்சைக் காரன் நடக்கிறான். தடியினால் தரைத்தளத்தைத் தட்டியபடி....

அடுத்து இருக்கையில் ஒருவருமில்லை, அவனுக்கு அது தெரியாது; மெதுவாக நடந்து வெற்று இருக்கையின் முன்னாலும் பேணியைக் குலுக்குகிறான்.

பெட்டி முடியும் பகுதியில் தடியினால் தட்டிய படி இடதுபுறம் திரும்புகிறான். அவன் நடந்து 'ட' வளைவாகத் திரும்பும் பகுதியில் உள்ள இருக்கையின் மூலையில் - கதவின் அருகில் கந்தசாமி.

இடைப்பகுதியில் வேறு ஒரு பயணியும் இல்லை.

பிச்சைக்காரன் விரைவில் கந்தசாமியை நெருங்கிவிடுவான் என்ற தூரம்.

கந்தசாமியின் முகத்திலும் உடலிலும், கூச்சத்துடன் தயக்கம் பரவுகின்றது.

(கந்தசாமியின் உள்மனக் குரல்)

'ஒருத்தரும் போட இல்ல....!'

அங்குமிங்கும் பதற்றத்துடன் பார்க்கிறான். எதிரிலுள்ள முதியவர் பத்திரிகையை முகத்திலிருந்து பதிவாக வைத்துத் தன்னைப் பார்ப்பதைக் கந்தசாமி காண்கிறான்.

கடற்பக்கக் கதவருகில் நின்ற நடுத்தர வயது ஆள், இப்போது கடற்புறத்தைப் பார்க்காமல், ரயில் பெட்டியின் உள்ளேயே பார்க்கிறான்; அதனைக் கந்தசாமி அவதானிக்கிறான். பெண் கறுப்புக் கண்ணாடியை வலது கையினால் சுழற்றியபடியே தன்னை நோக்குவதையும் பார்க்கிறான்.

வெட்கம், தயக்கம், தனித்து விடப்பட்டது போன்ற கலப்பு உணர்வுகளால் குழம்புகிறான்; முகம் வியர்க்கிறது.

வலதுபுறக் காற்சட்டைப் பையிலிருந்து லேஞ்சியை எடுத்து, எதிரே நோக்கியபடியே முகத்தைத் துடைக்கிறான்.

கடற்புறக் கதவு இடைவெளியினால், வானத்தில் ஒரு தனித்த பறவை சிறிது நேரம் தெரிகிறது. அந்தப் பறவை கொக்காகவோ காகமாகவோ இருக்கலாம்.

பிச்சைக்காரன் இடதுபுறம் திரும்பி, கந்தசாமி இருக்கும் திசைநோக்கி நடந்து வருகிறான்.

பேணியைக் குலுக்கும் சத்தம் பெரிதாகிறது! தரையில் தடியினால் தட்டியபடியே, பேணியைக் குலுக்கிய படி பிச்சைக்காரன் கந்தசாமியை அண்மிக்கிறான்.

தனியனாகப் பிச்சை போடவும் கூச்சம்; அண்மித்த

வெளிப் பக்கத்தைத் தடவியபடியே, அடுத்த பெட்டிநோக்கிச் செல்கிறான்.

அவனைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் கந்தசாமியின் முகத்தில் "இயலாமை" உணர்வு தெரிகிறது!

- 17.01.2003

அவனை எதிர்கொள்வதிலும் சங்கடத்துடன் நெளிந்தபடி கந்தசாமி.

திரென, பிச்சைக்காரனைப் பார்ப்பதைத் தவிர்த்து, எதிரே ரயில் பெட்டிப் பலகையில் தெரிந்த எழுத்துக்களைக் கந்தசாமி நோக்குகிறான்.

சிங்களத்திலும் தமிழிலுமாய் பெரிய எழுத்துக் களில் எழுதப்பட்டுள்ள வரிகள்.

தமிழில் இரண்டு வரிகளில் எழுதப்பட்டிருப்ப வற்றைக் கவனத்துடன் - மனதிற்குள் வாசிக்கிறான்.

இது இலங்கை மக்களின் சொத்து;

இதனைப் பாதுகாப்பது உங்கள் கடமை.

மெதுவாக வாசித்து முடித்துவிட்டான்.

சிங்கள எழுத்துக்களையும் பார்க்கிறான்.

பேணிச் சத்தம் நின்றுவிட்டது.

பார்வையினைக் கீழே இறக்குகிறான்.

அவனுக்கு முன்னால் குருட்டுப் பிச்சைக் காரன் இல்லை.

வலது பக்கம் திரும்பிப் பார்க்கிறான்.

இவனை அடுத்துள்ள வாசற் கதவருகில் பிச்சைக்காரன் நிற்குகொண்டிருந்தான்.

கந்தசாமியின் முகத்தில் ஒருவித ஆறுதல்; கூச்சமும் சங்கடமும் விலகிய உணர்வும்.

9. ஓடும் ரயில் /வெளி / முற்பகல்.

வேகம் குறைந்து வரும் ரயில் பெட்டிகள்; ரயில் சத்தம் குறைகிறது.

ஸ்ரேஷனின் பெயர்ப்பலகை தெரிகிறது.

சிங்கள, தமிழ், ஆங்கில எழுத்துக்களில் - கொள்ளுப் பிட்டி என்ற பெயர்ப்பலகை.

வேகத்தில் மெதுவாகிய வண்டி பிளற்போமில் தரிக்கிறது.

10. ஸ்ரேஷன் பிளற்போம் /உள் / முற்பகல்.

குறைந்த பயணிகள் பிளற்போமில்;

இருக்கைகளிலும் நின்றபடியும் அவர்கள். சிலர் ரயில் பெட்டிகளில் ஏறுகிறார்கள்; சிலர் இறங்குகிறார்கள்.

குருட்டுப் பிச்சைக்காரன் மெதுவாக, வாசற் கம்பியைப் பிடித்தபடி இறங்குகிறான்.

இடது கையில் தடியுடனும் வலது கையில் சிறிய பேணியுடனும், ரயில் பெட்டியின்

வெளிப் பக்கத்தைத் தடவியபடியே, அடுத்த பெட்டிநோக்கிச் செல்கிறான்.

அவனைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் கந்தசாமியின் முகத்தில் "இயலாமை" உணர்வு தெரிகிறது!

- 17.01.2003

கோடை மழை

மூன்றுமாதத்துக்கு மேலாய்
அவளைக் காணவில்லை
என் மனதின் வாட்டத்தைப் பார்த்து
மரம் சொன்னது
அவள் வானத்தில் இருப்பதாக
நதியும் அதை உறுதி செய்தது

வயல் ஏதும் பேசவில்லை
ஆனால் அது கோபத்தில் வெடித்துக் கொண்டிருந்தது
காற்றுக்கு தூசுப்பிசாசு அடித்துக் கொண்டிருந்தது
அரசியல் வாதிகள் ஏழைகளின் வயிற்றில் அடிப்பது போல

சூரியனைப் பற்றி என்ன சொல்ல
அது இந்த அரசியலைப்போல
வயிற்றெரியும் நெருப்பை கொட்டிக் கொண்டிருந்தது

தேர்தல் காலங்களில் அரசியல் வாதிகள்
மக்களிடம் நல்லபிள்ளைகளாய் நடந்து கொள்வது போல
அந்தியில் கதிரவன் கொஞ்சம் அடங்கியிருந்தான்

நான்
மரம்
நதி
வயல் எல்லோரும் வானத்தைப் பார்த்திருந்தோம்
காற்று குளிர்மானத்துடன் ஆறுதல் சொல்லிக் கொண்டிருந்தது
மயில் எம் கவலையை மறக்கச் செய்ய
அழகாய் ஆடிக் கொண்டிருந்தது

மீகாயிலைப்போல இரக்கமுடைய அவள்
மழையாக வந்தாள்.

(மீகாயில் - மழைக்கு பொறுப்பானவானவர்)

- ஈழக்கவி

கடின(மன)ம்

அடிக்கிற கைதான்
அணைக்குமெனில்
நாங்கள்
எத்தனைதரம்
அடிவாங்கி விட்டோம்
ஆயினும்
அணைக்க மனமில்லை
அவர்களுக்கு இன்னமும்

பந்தம்

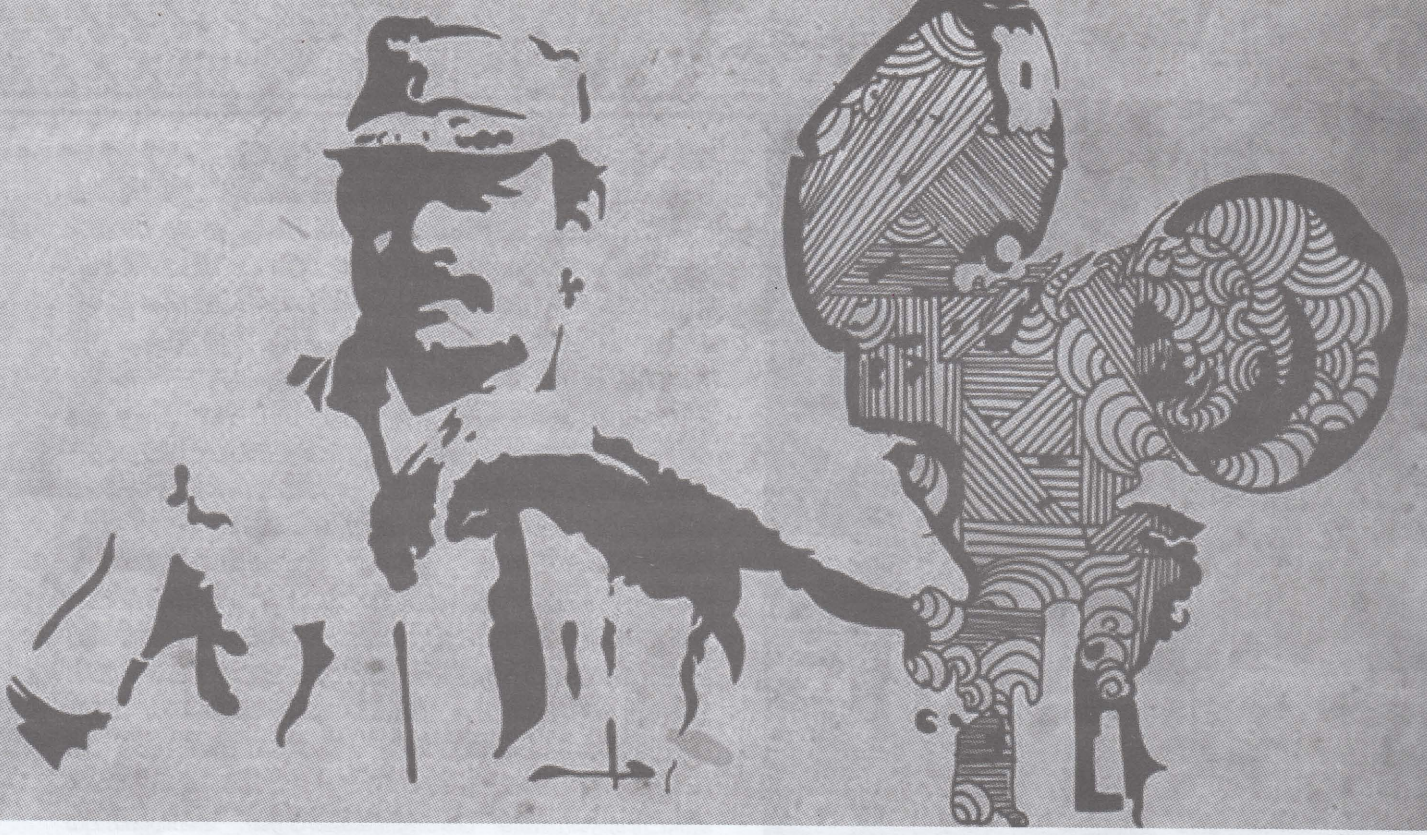
ஆளம் கட்சிக்கு
"குடை பிடிக்கிறான்"
எம்.பி. ஒருவன்!
அவனுக்கு
வாக்குப் போட்டவனும்
குடை பிடிக்கிறான்
தன்
ஒழுக்கு வீட்டுள்.

- அலெக்ஸ் பரந்தாமன் -

ஓ! சூரியனே!

ஓ! சூரியனே!
இன்னுமா எங்கள் மீது
உனக்குக் கோபம்?
அன்று நீ!
தென்னிந்தியாவில்
அனல் மூச்சாய் சுட்டதனால் தானே
அடிமைகளாய் இங்கு வந்தோம், பஞ்சம் தாளாமல்.
இங்கும், எம்மைச் சுட்டெரிக்கும்
அதிகார நெருப்புக்கள்
இனவாத ஜுவாலைகள்
வறுமையின் தகிப்புக்கள்
இன்னும் எத்தனையோ...!
இத்தனையும் போதாதென்று
நீயுமா இன்னும்
எங்களைச் சுட்டெரிக்கிறாய்?
இப்படியே போனால்
எங்கள் உள்ளக் குழறல்கள்
எல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து
அக்கினிக் குழம்பாய்
வெளிக் கிளம்பலாம்
அதன் வெம்மை தாங்காமல்
சூரியனே!
நீயும் கூட எரிந்து போகலாம்.
- ஊவா கைலாசன் இலங்கேஷ்

கனகசபாபதி சரவணபவன்

பாலு மகேந்திரா

1992 ம் ஆண்டு அது. வண்ண வண்ணப் பூக்கள் தேசிய விருதைப் பெற்றிருந்த காலம். கலைப்படப் பிரியர்களின் தாகம் தீர்த்த “வீடு”, “சந்தியா ராகம்” என்பன இலக்கியவாதிகளால் உரத்துப் பேசப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. அண்ணாசாலையை ஒட்டி முதுமையினால் தள்ளாடிக் கொண்டிருந்த இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸ் கட்டடத்தை இடிக்க நாள் குறிக்கப்பட்டிருந்தது. அங்கிருந்த ஒற்றை அறையில் வறுமையில் வாடும் நாயகி மௌனிகா பாண்டியராஜனுடன் வாழ்க்கை நடாத்தும் “என் இனிய பொன்னிலா” திரைப்படம் வளர்ந்து கொண்டிருந்தது. அந்த அறையைத் தின வாடகைக்கு எடுத்து படமாக்கி கொண்டிருந்தார் பாலு மகேந்திரா. உதவியாளர்களின் கையில் இருந்த தையற்கடைக்காரனின் நாடா காட்சிகளின் இடைவெளியை துல்லியமாக அளவிட பாலுவின் கமரா கோணங்களைக்கணக்கிட்டு அங்கும் இங்குமாக நகரத் தொடங்கியது. அந்த சிறிய அறைக்குள் கமராவின் கோணங்களை மாற்றிக் கொண்டிருந்தார் அவர். அதில் பருந்தின் துல்லியம் இருந்தது.

வார்த்தைகளை மௌனமாக்கி காட்சிகளைத் திரைமொழியில் பேச வைத்த ஒளிச்சிற்பி பாலுமகேந்திரா இன்றில்லை. கதையை நேர்த்தியாகச் சொல்லிய வண்ணம் வார்த்தைகளின்றி திரைமொழியால் பேசிய பாலு, வெளியில் அதிகம் பேசத் தெரியாதவர். அவருக்கு இருந்த அதிகம் அலட்டிக் கொள்ளாத இயல்புதான் சினிமாவிலும் எதிரொலித்தது. இலக்கியம், திரைப்படம் என்று வந்து விட்டால் அளந்தெடுத்த வார்த்தைகளால் பேச்சைக் கலகலப்பாக்கி விடுவார். அமெரிக்கா, ஜேர்மன் என ஏதாவது புதிய படங்கள் பற்றி பேசுக எழுந்தாலே அவற்றை உதறிக்காயவிடுவது போல அங்குலங்களாக அலசிவிடுவது அவருக்குரிய கலை.

அவரது திரைப்பிரவேசம் 1977 இல் “கோகிலா” தெலுங்குத் திரைப்படத்துடன் ஆரம்பமானது. நாயகன் கமல்ஹாசன், தயாரிப்பு

செ.கணேசலிங்கன். பாலுவின் அந்தரங்க நண்பர் என்றால் அது செ.கணேசலிங்கன் என்றே குழந்தையும் சொல்லி விடும். கணேசலிங்கனும் பாலுவும் சந்திக்காத நாட்களை ஒருவர் எண்ணிச் சொல்லிவிடலாம். இறுதிவரை பாலுவின் பார்த்தசாரதி கணேசலிங்கன் தான்.

பாலுவின் “வீடு” திரைப்படம் மிக அற்புதமான ஒரு காவியம். ஊழல் கொடுமையானது என்பதை வேறு எவரும் இவ்வளவு இலகுவாக நெற்றிப்பொட்டில் அடித்துச் சொல்லியிருக்க முடியாது. பாலுவின் உளிபட்டு ஒளிபெற்ற கலைஞர்கள் ஆஸ்தான நாயகி அர்ச்சனா, பாகவதர் சொக்கலிங்கம் ஆகியோர் வாழ்ந்து காட்டிய காவியம்.

பாராட்டுகள் அவரை மௌனமாக்கிவிடும். “சந்தியா ராகம்” திரைப்படம் அவரது சாதனைப்படம். தூர்தர்ஷன் தயாரிப்பு. அது திரைப்படமாகியவுடன் எனது மனைவியையும் என்னையும் அழைத்து மூவருமாக அவரது வீட்டில் பார்த்தோம். திரைக்காட்சிகளையும் பாலுவின் கண்களையும் ஒரே கணத்தில் இடையிடையே பார்த்தேன். நான் அவரது வேறு படங்களிலும் இதை திருட்டுத்தனமாகச் செய்திருக்கின்றேன். கலையையும் அந்தக் கலை படைத்த கண்களையும் சேர்த்து ரசித்துப் புரிந்து கொள்வது ஒரு சிலிர்ப்பான அனுபவம். ஒவ்வொரு கட்டங்களையும் ஆழ்ந்த கரிசனத்தோடு பார்க்கும் போது ஈற்படும் அவரது முக மாற்றங்களும் நெற்றி சுருக்கலும் பேசாத விமர்சனமாக இருந்தது.

“சந்தியாராகம்” முதுமை குறித்து தர்க்கத்தை முன்வைக்கும் ஒரு காவியம். அதில் தாத்தாவாக நான்கு முழுவேட்டியும் காந்திச் சிரிப்புமாக வேதனையைத் தாங்கி வாழ்ந்து காட்டிய பெரியவர் உங்களுக்கு நினைவுக்கு வந்தால் அவர் தான் சொக்கலிங்கப் பாகவதர். பாலுவின் மனதைப் பறித்தவர்களில் பாகவதர் ஒருவர். பாகவதரிடம் வேலை வாங்குவது கொஞ்சம் சிரமம் செவிப்புலன் குறைந்த நிலையில் இருந்தார். தும்பைப் பூ தாடியும் மீசையுமாக பாகவதரின் சிரிப்பும் பேச்சும் யாருக்கும் பிடித்துவிடும். படம் முடிந்ததும் பாலு முதுமை குறித்த அச்சத்தை வெளிப்படையாகப் பேசினார். அப்பொழுது அவர் நடுத்தர வயதில் தான் இருந்தார். ஒரு மிகப்பெரிய கலைஞரின் வெளிப்படையான மனம் தெரிந்தது.

ஒருபுறம் சொக்கலிங்கப்பாகவதர், மறுபுறம் பாலுவின் பேச்சு. அன்று இரவு மாறி மாறி முகங்கள் வந்து சென்றன. சில காலங்களின் பின் பாகவதரின் பேச்சைத் துவக்கினேன் பாகவதரின் மரணம் அவரைப் பாதித்திருந்ததை ஏக்கத்தோடு சொன்னார். நட்புக்காக கலங்கும் மனிதனாக இருந்தார். பாலுவின் முதுமை தளர்ச்சியாக இருந்தாலும் இறுதிவரை “அடுத்த தலைமுறைக்காக” வாழ்ந்தவர்.

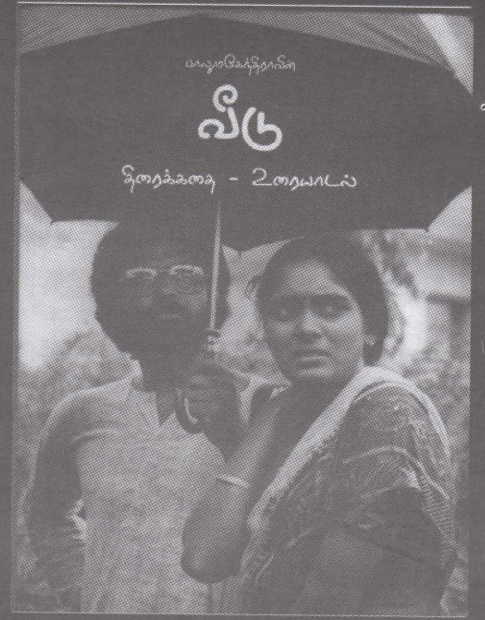
கற்பித்தல் அவருக்கு இயல்பாக இருந்தது. பாலுவின் கையில் சிக்கி விஸ்வரூபம் எடுத்தவர்களில் “பரதேசி” பாலா மறக்க முடியாத இளைஞன். சன் தொலைக்காட்சியில் பாலுவின் “கதை சொல்லும் நேரம்” ஒளிபரப்பப்பட்ட காலம். மௌனிகா வேறுபட்ட கதைகளுக்காக நாயகியாக நடித்துக் கொண்டிருந்தார். அர்ச்சனா, ஷோபா என்ற பாலுவின் நட்சத்திரங்களுக்கு இருந்த முதிர்ச்சி

ஆரம்பத்தில் மௌனிகாவிடம் இருந்ததில்லை. திரையில் தோன்றிய போது பதினாறைக் கூட தொட்டிருக்காதவர். ஒவ்வொரு கட்டமும் படமாக்கிய பின் தரையில் அமர்ந்திருக்கும் தன் தாயின் மடியில் முகம் புதைத்துப் படுத்து விடுவார். அவ்வளவு குழந்தைத்தனம். சில வருடங்களின் பின்னர் பாலுவின் “கதை சொல்லும் நேரத்தில்” மௌனிகாவின் முதிர்ச்சி பளிச்சிட்டது. அது பாலுவின் மௌத்தால் சாதித்த உழைப்பு. அவரது கலைப்படத்திற்காக தோற்றம் எடுத்தவர்களில் அர்ச்சனா ஒருவர். கறுப்பு-வெள்ளைப்படங்களில் அவருக்கு இருந்த ஈடுபாட்டிற்கு வரப்பிரசாதமாக வந்து சேர்ந்தவர் அர்ச்சனா. வீடுபடத்தில் அர்ச்சனாவின் புகழ் டில்லி வரைக்கும் சென்றது. ஷோபாவின் வறுமைச் சிரிப்பைக் கலையாக்கிய “அழியாத கோலம்” தமிழ்த்திரைத்துறைக்குப் பெருமை சேர்த்தது. அவரது அழியாத கோலங்கள் குறித்து விரிவாக விவாதித்திருக்கின்றேன். ஷோபா என்ற கிராமத்து குயிலையாரும் மறக்க முடியாது. நண்பர் பாலுபெற்றதும் இழந்ததும் அந்தப்படத்தில் தான் என்பதைப் பல தடவைகள் மௌனமாகப் புரிந்திருக்கின்றேன்.

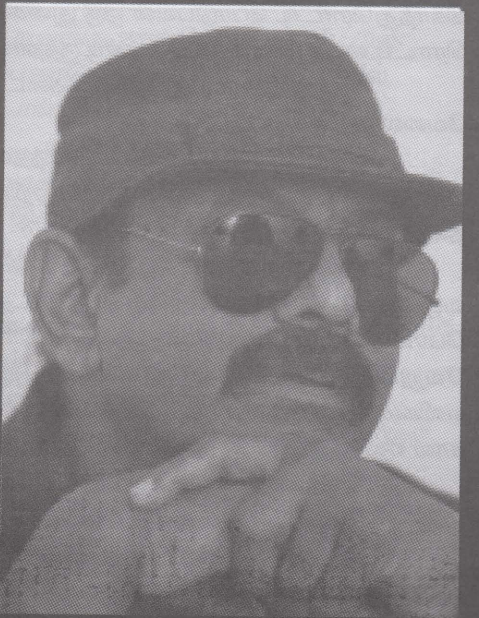
இசைஞானி இளையராஜா தான் பாலுவின் ஆஸ்தான இசையமைப்பாளர். என் நினைவு சரியாக இருந்தால் அது வாஹினி ஸ்ரூடியோ. இசை அமைப்பிற்காக நூற்றுக்கு மேற்பட்ட கலைஞர்கள் கூடியிருந்தார்கள். தேனீ போல ஒவ்வொரு கலைஞனுக்கும் குறிப்புக்களைச் சொல்லிவிட்டு ஒலிக்கூடத்திற்குள் வந்துவிட்டார் இசைஞானி. பருந்தின் கூர்மையுடன் பாலு காதுகளைக் கூர்மையாக்கிக் கொண்டார். இசையமைப்பு தொடங்கி விட்டது. ஒவ்வொரு கட்டங்களையும் மீளமீளச் சரி பார்த்து கொண்ட ஆர்வத்தில் அவரது ஒலிப்பதிவு அறிவு தெரிந்தது. என்வியப்பை புரிந்து கொண்டு “அது தான் பாலுவின் உழைப்பு” என இசைஞானி சொன்னது இன்றும் நினைவில் உண்டு. பாலுவுக்கும் இளையராஜாவுக்கும் இடையில் இருந்தது நட்பல்ல, உண்மையில் ஒரு பக்தி.

ஒரு தடவை என் சொக்கிலேட் பழக்கத்தை கைவிட முடியவில்லையே என என் பேச்சு தொடங்கிய போது பையில் சொக்கிலேட் இல்லாமல் ஒருநாள் கூட வெளியே போனதில்லை என அவர் குழந்தையாக குதூகலித்தார். இனி அது நினைவில் வரும் போதெல்லாம் என் நெஞ்சை நெருடும்.

பாலுவின் இலங்கையின் நினைவு அவரது பல படங்களில் மௌனமாக இழையோடி இருந்தது. யாருக்கோ எங்கேயோ சொல்வது போல தன் உணர்வுகளை தன் படங்களில் இழையோட மாத்திரமே முடிந்தது. இந்தியச் சூழல் அவருக்கு போட்டிருந்த கண்ணுக்குத் தெரியாத காற்றுவேலிகளில் கூரிய முட்கள் நிறைந்திருந்தது. தாண்ட முடியாத தீவட்டம் சுற்றியிருந்தது. அது பலருடைய கண்ணுக்குப் புலப்படாதவை. அவருடைய ஆன்மாவை நெருங்கியவர்களுக்கு அதற்குள் எரிந்து கொண்டிருந்த கனலின் வெப்பத்தை உணர முடிந்தது. அமிர்தகழி, மட்டக்களப்பு திரைத்துறைக்கு அளித்த மிகப்பெரிய கொடை பாலு.

திரையிடல் சந்தியா ராகம்

மனசு

—மல்லிகை சி. குமார்

பே

பேப்பர் கட்டிலிருந்து விலகி கீழே விழுந்து கிடக்கும் துண்டுப் பேப்பர்களை அடுக்காக எடுத்து அதை மேல் தட்டிலுள்ள பேப்பர் கட்டுக்கு மேலே வைத்து விட்டு கீழே ஒரு பக்கம் இரும்பு, தகர துண்டுகளுக்கிடையே... கிடந்த ஓட்டை விழுந்திருக்கும் அலுமினியக்கேத்தலை எடுத்து சுத்தியலால் அதை நெளித்து சப்பையாக்கி - வேறுபடுத்தியிருக்கும் ஏனைய அலுமினியக்குவியல் மீது அதைபோட்டு விட்டு ஒரு ஓரத்தில் சரிந்து கொண்டிருக்கும் போத்தல் மூட்டையையும் நிமிர்த்தி வைத்துவிட்டு, வெளியில் வந்து எட்டிப் பார்த்தான் அவன்.

அந்தி நேரம் மழை வரும் என்று எச்சரிப்பது போல அந்திக் கருக்கல். குளிர்காற்று. கடைக்குள் லைட் போட்டிருந்ததால் அதன் வெளிச்சத்தில் வெளிப் புலக்கம் தெரியாமல் தான் இருந்தது. இப்பொழுது வெளியில் எட்டிப்பார்த்த பிறகுதான்...

அந்தி வானம் கறுத்துக்கிடக்க. மழை வந்தாலும் வரலாம் என்பதுவும் அவனுக்குப் புரிந்தது. எதிர்பக்கமுள்ள ஹோட்டலின் வெளிப் பக்கம் கொத்துரொட்டி போடுபவன் ஒரு இசையோடு ரொட்டியைக் கொத்திக் கொண்டிருந்தான்.

“என்னா தவா... இன்னிக்கு கடை உள்ளுக்கே வேலை அதிகமோ?”

விறகுகட்டுகளை கையில் சுமந்தவாறு நிற்கும் அடுத்தகடை சிப்பந்தியான சபரியை ஏறிட்டுப் பார்த்த தவராஜா...

“அதை ஏன் கேட்கிற, சாமான்கள் கொண்டு வருபவர்கள் எல்லாவற்றையும் ஒரே இடத்தில் போட்டுவிட்டு போறதால் - அதையெல்லாம் வேறுபடுத்தி வைக்கவே நேரம் சரியா இருக்கு. அதோட எலிகள் பேப்பர்களையும் கடிச்சி வச்சிருக்கிங்க. அதுங்க சாவ எலி மருந்து வச்சாத்தான் சரி” என்றவன்...

“ஏன்...ண்ணே மழை வருமோ...?” எனக்கேட்டான்.

“ரவைக்கேதும் மழை வரலாம்...” என்ற சபரி

“ஏன் மழை வருமானு கேட்கிற...? இன்னிக்கி வீட்டுக்குப் போக போறியோ...?” எனக் கேட்டதும், “வீட்டுக்குப் போகலாமின்னுதான் நினைக்கிறேன்.

அண்ணாவும் இல்லத்தான். ஆனா... கடையிலேயே படுத்துக்கிட்டா என்னாண்டு தோனுது. எனக்கு வீட்டுலப் போயி மெத்தையிலப் படுத்துகிறதும் ஒண்ணுதான். இங்க படங்கு கட்டில்ல படுத்துக்கிறதும் ஒண்ணுதான். அங்க வீட்டுக்குப் போனா... அந்த மாமி ஒரே கதையிலப் பிடிச்சுக்கிவா... அண்ணியோ... இன்னிக்கு கடையில எவ்வளவு லாபம் வந்திச்சி, ஈயம் எவ்வளவு வந்திச்சி, பித்தளை எவ்வளவு வந்திச்சி..? இப்படி நோண்டி நோண்டிக் கேட்கும். அதுக்கெல்லாம் அங்கப் போயி,பதில் சொல்ல முடியுமா?

“ஏண்டா தவராசு... நீ யாரோ ஒரு பொண்ண விரும்புறதா சொல்லுறாங்களே... நீ அவள விட்டுட்டு நம்ம உறவுளேயே ஒரு பொண்ணக் கட்டிக்க கூடாதா?” என்று அந்த அண்ணியோட அப்பன் வேற... டி.வி கூட பார்க்கவிடாம குத்துவான். சே...

இதையெல்லாம் நினைக்க வீட்டுக்கே போக மனசு வரல்ல...” வெறுப்போடு சொன்னான் தவராஜா.

“நீ மட்டும், நீ லவ் பண்ணுற புள்ளையைக் கட்டிக் கிட்டா... அப்புறம் பார் வீடே கதின்னுதான்

கெடப்ப..." என்ற சபரி.

"இப்பவெல்லாம் திருட்டுத்தனமா இரவில போயி அந்த வீடியோக்கடையில புளுபிலீம் எல்லாம் பார்க்குறியே அதுவெல்லாம் பார்க்க மனசே வராது. பகல்ல எங்க சுத்தினாலும் அந்திப்பட்டா மனசு வீட்டுக்குத்தான் போகச் சொல்லும். எனக்கும் இப்ப ரெண்டுப்புள்ளைங்கலாச்சி. இப்பவும் ஆறுமணியா கிட்டா காலு வீட்டுக்குப் போகத்தான் துடிக்கும்" என்றான்.

"எனக்கு மட்டுமென்னா... வீட்டுக்குப் போக ஆசைதான். போற வழியில் அந்த வீனோதாவப் பார்த்து கதைக்கணும். அவ ஆசைப்பட்டதை வாங்கிக் கொடுக்கணுமின்னு ஒரு துடிப்புதான்..."

"அப்ப அந்த வினோதாவக் கட்டிக்க வேண்டியது தானே. அதுக்கு ஏன் தயக்கம்?"

"அண்ணே... அது சாதாரண விசயமில்ல. அவள நான் கட்டிக்கிறதுக்கு முன்ன... நான் சொந்தக் காலல் நிக்கணும். குறைஞ்சது எனக்கின்னு ஒரு பெட்டிக் கடையாவது வச்சி சுயமா சம்பாதிக்கணும். என் குடும்பயவில நான் என் குடும்பத்த ஓட்டக் கூடாது!"

"ஏன் உங்க அண்ணன் உனக்கு உதவ மாட்டாரா? இப்பக்கூட இந்தக் கடையை உன் பொறுப்பில் விட்டுட்டுத்தானே கொழுப்புக்கு போயிருக்காரு"

"சபரி அண்ணே... ஒனக்கு எங்க அண்ணாவப் பக்தியோ ஏங்குடும்பத்தப் பத்தியோ எதுவும் சரியா தெரியாது"

"நான் வினோதாவ லவ் பண்ணுறது எங்க அண்ணனுக்கோ- எங்க குடும்பத்தில யாருக்கும் விரும்பமே இல்ல.

"அவள் என்ன நம்ம சாதியா? சனமா? அழகு மட்டும் இருந்திட்டாப் போதுமா?" என்று இப்பவே எரிஞ்சி விழுவுறாங்க. எனக்கின்னு சப்போட் பண்ணிப் பேச அங்க யாருமே இல்ல. அதுனாலத்தான் சொல்லுறேன். நான் தனியா பிஸ்னஸ் செய்யணும். வாடகைக்கு ஒரு வீடாவது வாங்கணும். வினோதாவை கூட்டிக் கொண்டுபோய்... எந்த தொந்தரவும் இல்லாம வாழ வைக்கணும்"

"ஓ... அதுக்குள்ள அப்படியொரு சங்கதி இருக்கா... ஒங்க குடும்ப மத்தியில சாதி பேதம் தலை தூக்கி நிக் முன்னா... அங்க நீ அந்தப் பொண்ண வச்சிக்கிட்டு நிம்மதியா வாழ முடியாது தான். இதுல நீ சொல்லறதுல... நாயமிருக்கு" என்று சபரி சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்போதே...

"என்னா சபரி வெளிய என்னா செஞ்சிக் கிட்டிருக்கிற. விறகு கட்டுக்களை சுருக்கா உள்ள எடுத்து வச்சிட்டு எடத்தக்காலிப் பண்ணு. விறகு லொறிக்காரன் இன்னிக்குத் தான் வர்றேன்னு சொன்னான். லொறில்ல வர்ற விறகு கட்டுக்களை அந்த எடத்திலத்தான் அடுக்கி வைக்கணும். இல்லாட்டிப் போனா அடுத்தக்கடக்காரங்க... தகரத்துண்டு, இரும்பு- தட்டு முட்டு, போத்தல்முட்ட இப்படி எல்லாத்தையும் அங்கத்தான் கொண்டாந்து

போட்டு வைப்பாங்க" என்று விறகு கடைக்குள் இருக்கும் முதலாளி சொல்லுவது தவராஜாவின் செவிகளிலும் விழாமலில்லை. இதே நேரம் தவராஜாவின் அண்ணன் இங்கு இருந்திருந்தால் இந்நேரம் வாய்த்தர்க்கம் தான் நிகழ்ந்திருக்கும்.

தவராஜா முதலாளி பேசுவதைப் பெரிதுப்படுத்தாமல் சற்று தூரத்தில் தலையில் சமையோட வந்துக் கொண்டிருக்கும் வாடிக்கைகாரரான சூசையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

"இந்த சூசைக்கு இன்னிக்கு நல்ல வேட்டை போல காலையில இரும்புத்துண்டு... அலுமணிய மின்னு ஒரு மூட்டை கொண்டு வந்தான். பகல் இரும்பு பயிப்பு துண்டுங்க. ஓட்டைத் தகரங்கள் என்று ஒரு சமை கொண்டு வந்தான். இப்ப அந்திமூட்டை எதுவாக இருக்கிறதோ?" என்று எண்ணிவாறு சூசையை கூர்ந்து கவனித்தான். "சூசை சுமந்து கொண்டு வருவது பேப்பர் கட்டுத்தான்" என்று தெரிந்து கொண்டான்.

சுருக்கல் பரவிக் கொண்டிருந்ததால் உள்ளே போய் கடையின் முகப்பு லைட்டின் சுவிஷ்சை போட்டு விட்டு வரிசையை விட்டு- தள்ளிக் கொண்டிருக்கும் ஒரு பேப்பர் கட்டை உள்ளே தள்ளி வைத்தான்.

தலையில் பேப்பர் சமையை வைத்துக் கொண்டு கழுத்தை சுருக்கி உடம்பை லேசாக வளைத்த படி கடையின் வாசலைக் கடந்து உள்ளே நுழைந்த சூசை... தலையிலிருக்கும் சமையை முழங்கால்வரை இறக்கி பின் அதை பக்குவமாக அணைத்தபடி மெதுவாக இரும்புத் தராசு மீது வைத்து விட்டு நிமிர்ந்தான்.

அதை பார்த்துக் கொண்டிருந்த தவராஜா... "சூசையண்ணே என்னா எல்லாமே பேப்பர் தானா...?" எனக்கேட்டான்.

"ஆமா தம்பி எல்லாமே இங்கிலிகப்பேப்பர். நடு கணக்கு கிளாக்கர் வீட்டுலத்தான் இதெல்லாம் கிடைச்சிச்சி. மனுஷன் மாற்றலாகிப் போகப் போறாரோ... பென்ஷன் வாங்கிட்டாரோத் தெரியல்ல... பழைய மனுஷன். வீட்டை விட்டுப் போறதால்தான் பழைய சாமானெல்லாம் அப்புறப்படுத்துறாங்க. நான் போனதும் வீட்டுல கெடந்த பேப்பரையெல்லாம் கிலோக்கணக்கில கொடுத்துட்டாங்க"

"அட... அப்ப உனக்கு வாசிதான்..."

"நாளைக்கும் வாசி இருக்கு தம்பி. ஓட்டத் தகரத்துண்டு, இரும்பு, பயிப்பு, சீனா சட்டி இப்படின்னு மூணு நாலு பேக்கு அள்ளலாம். என்ற சூசை...

"தம்பி இப்ப இதுக்கு எடையைப் போடுங்க. நான் வீட்டுக்கு சாமான்க... வாங்கிட்டுப் போவணும்" என்றான் இரும்புத்தராசு மேல் இருக்கும் பேப்பர் கட்டைத் தட்டிப் பார்த்த தவராஜா...

"என்னா பழைய பேப்பர் மாதிரி இருக்கே?" என்றான்.

"இல்ல தம்பி புதுசும் பழசும் கலந்து தான் இருக்கு"

"கட்டுக்குள்ள... கிழிஞ்சப் பேப்பர்..."

காட்போர்ட், கொப்பி அட்டைன்னு ஏதும் கலந்திருக்கா,"

“என்னா தம்பி அப்படி சொல்லுறீங்க? நான் என்னிக்காவது அப்படி துரோகம் செய்திருக்கேனா...? இதை என் குலத் தொழில் மாதிரி செஞ்சி வாறேன். என்னப் பார்த்தா அங்கேயெல்லாம் சூசை நாடார்ன்னு தானே கூப்பிட்டுவாங்க. வேணுமின்னா ஏம்மாதிரி தொழில் செய்யும் நம்ப கஷ்டெடும்பர்களான மாரி, பூபால், சிலுவ... எல்லாத்தையும் கேட்டுப் பாருங்களே...? என்னை ஒங்க அண்ணாரு நம்புறமாதிரி நீங்க ஏனோ நம்ப மாட்டேன்ங்கிறீங்க. நான் என்னா புதுசாவா இந்த தொழில் செய்யுறேன்?” என்றான் சூசை. தவராஜா தராசில் படிக்கல்லை தொங்கவிட்டு எடை குண்டை அங்கும் இங்குமாக தள்ளி, தள்ளிப் பார்த்தான். மேலே ஏறுவதும் இறங்குவதுமாக இருந்தது. லைட் வெளிச்சத்தில் இயக்கம் தெரிந்தாலும் தவராஜா ஒரு குத்து மதிப்பாக “அண்ணே இருபத்தி எட்டு கிலோ இருக்கு” என்றான்.

“இது அநியாயம் தம்பி... பகல் அப்படித்தான் இரும்பு துண்டுக்கு நிறுவையை குறைச்சீங்க. இப்ப என்னடா முப்பத்தி இரண்டு கிலோ இருபத்தி எட்டுன்ன சொல்லுறீங்களே?”

அழுவாதக் குறையாக சொன்னான் சூசை.

“இந்தாங்கண்ணே முப்பது கிலோவுக்கு குறைவாகத்தான் இருக்கு. கழிவுக்கு ஒரு கிலோ... போயிட்டா... அப்புறம் இருபத்தி எட்டு தானே?”

“தம்பி இதுவ கழிவுன்ன எதுவுமில்ல... எல்லாமே நல்ல பேப்பர் இடையில ரெண்டொரு இங்கிலீஸ் கேட்லொக் புத்தகங்கள் இருக்கும். மத்தபடி எல்லாமே ஓரிஷினல் தான்”

“சரிண்ணே - தாரசை விட்டு பேப்பர் கட்டை அங்கிட்டு தூக்கி வையுங்க” என்ற தவராஜா டாயரைத் திறந்து பேப்பருக்கான பணத்தை எண்ணிக் கொடுத்தான்.

அதை வாங்கி எண்ணிப் பார்த்த சூசை “தம்பி இன்னுமொரு ஐம்பது ரூபா சேர்த்துக் கொடுங்களே...?” என்றான்.

“போதும்... இப்பவெல்லாம் பேப்பர் வெல குறைவு தான்.”

“இல்லத்தம்பி நான் இங்க கொடுக்காம நேரா ஹோட்டல்ல கொண்டு போய் கொடுத்திருந்தா நாயமான விலை கிடைச்சிருக்கும்” என்ற சூசையை முறைத்துப் பார்த்த தவராஜா...

“வேணுமின்ன ஹோட்டலுக்கே கொண்டு போய் கொடுங்க. இங்க வேண்டாம் நான் கொடுத்தப் பணத்தை கொடுத்திட்டு இதை இப்பவே தூக்கிட்டுப் போங்க!” சற்று கோபத்தோடு சொன்னான்.

“அட என்னாத்தம்பி இப்படி கோபப்படுறீங்க, பேப்பரை வேணுமின்னா ஹோட்டல்ல கொண்டு போய்க் கொடுத்திடலாம். ஆனா... இரும்புத்துண்டு, ஓட்டத்தகரம் எல்லாம் அங்க கொண்டு போய் கொடுக்க முடியுமா? இந்த பஜாரிலேயே “நாடார் கடைன்னா” அது இதுதான். இத விட்டுட்டு நாங்க வேற எங்கப் போகப் போறோம்?” என்று ரொம்ப இறங்கி வந்து பேசினான் சூசை. அவனைப் பார்த்து

லேசா சிரித்த தவராஜா...

“இந்தாண்ணே இதையும் வச்சிக்க...”

என் மேல் மிச்சமாக ஒரு இருபது ரூபாய் சூசையிடம் நீட்டினான்.

“இந்த மாதிரி சில்லறை வியாபாரிகளை பகைச்சிக்கவே கூடாது. பகைச்சிக்கிட்டா நாளைக்கே இவர்கள்... சேகரிக்கும் சாமான்களை தூக்கிக் கொண்டு அடுத்த டவுனுக்கு போனாலும் போய் விடுவார்கள். அப்புறம் நஷ்டம் நமக்குத்தான்” என்று எண்ணலானான் தவராஜாவிடமிருந்து அந்த பணத்தையும் வாங்கிக் கொண்ட சூசை...

“நாளைக்கெல்லாம் நான் அங்க இங்க ஓடத்தேவையில்லை. கிளாக்கர் வீட்டுல கெடக்கிற ஓட்ட ஓடுசலேப் போதும்...” என்று சொல்லி விட்டு அங்கிருந்து கிளம்பினான். அவன் போனப்பின் அவன் கொண்டு வந்துக் கொடுத்த பெப்பரில் தான் சுரண்டிய கமிஷன் பணத்தை வேறாக எடுத்து தன் பையில் வைத்துக் கொண்ட தவராஜா...

“அண்ணனாலும் தம்பியானாலும் வாயும் வயிறும் வேறுதானே. அண்ணன் என்னா எனக்கென்று ஒரு நிரந்தரமான சம்பளத்தையா தருகிறார்? நானும் ஒருத்தியோட வாழணும், வாழ்க்கை நடத்தணுமின்னு அவர் நினைக்க மாட்டேன் என்கிறாரே? நான் எப்படியும் தனி பிஸ்னஸ் செய்யணும் யார் எதிர்த்தாலும் அந்த வினோதாவோட தனிக்குடித்தனம் செய்யணும்” என்று சபதம் செய்பவன் போல ஒரு உறுதியாக தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டவன்... சூசை கொண்டு வந்த பேப்பர் கட்டை பிரித்து, அதை ஏற்கனவே வைத்திருக்கும் பேப்பர் அடுக்கு மேல் வைத்து விட வேண்டும். அதன் பிறகு கடையை கூட்டி குப்பைகளை ஒதுக்கி வைத்துவிட்டு, இதன் பிறகு சாம்பிராணி புகையை காட்டி கடையை மூடியபிறகு வீடியோ கடைக்குப் போக வேண்டும். வீடியோ கடையின் உட்பக்க அறையில் எந்த படம் போட்டுப் பார்க்க இஸ்டமோ அதைப் போட்டுப் பார்க்கலாம். அதுக்கெல்லாம் எந்த காசும் கொடுக்கத் தேவையில்லை. வீடியோக்கடை நடத்தும் சுரேஸ் நல்ல பிரண்ட். அதோட பக்கத்தில் சலூன் நடத்தும் ரகுராமும் வந்து சேர்ந்து விடுவான்.”

என்று எண்ணிக் கொண்டே சீழே கிடக்கும் சூசை கொண்டு வந்த பேப்பர் கட்டைப் பிரித்து அதிலிருந்து கொஞ்சம் கொஞ்சமாக பேப்பர்களை எடுத்த மேல் தட்டில் இருக்கும் பேப்பர்களோடு வைப்பதில் ஈடுபட்டிருந்தான்.

பேப்பர் கட்டின் இடையே அகண்ட ஆங்கில சஞ்சிகைகள், கேட்லொக்குகளும் இருந்தன. தவராஜா அவைகளை புரட்டி பார்த்துவிட்டு அந்தப் புத்தகங்களை - கொப்பி, பாடபுத்தகங்கள் இருக்கும் பகுதிக்கு தூக்கி போட்டு விட்டு... தொடர்ந்து தன் வேலையில் ஈடுபட... அதே மற்றொரு புத்தகம்...

தவராஜா அதை எடுத்து விரித்துப் பார்க்க... அவனுக்கே வியப்பாக இருந்தது. ஆவலோடு வழுவழுப்பான ஒவ்வொரு பக்கத்தையும் புரட்டி புரட்டிப் பார்த்தான். பக்கத்துக்கு பக்கம் அரையும்

குறையுமாக என் ஆடையே இல்லாது கூட - பலவித கோணங்களில் கவர்ச்சிப் பெண்கள். படங்களைப் பார்க்க பார்க்க அவனுக்கு உடம்பெல்லாம் வியர்த்தது. ஏதோவொரு பொற்காசு குவியலைத் திருட்டுத்தனமாக அள்ளுவது போன்ற உணர்வு - ஒரு வித உணர்ச்சி. புத்தகத்தை அப்படியே தன் நெஞ்சோடு அணைத்துக் கொண்டான். அவனுக்கு விண்வெளியில் பறப்பது போல இருந்தது. ஏற்கனவே இந்த கடைக்குப் பழைய புத்தக கட்டுக்களோடு வந்து சேரும் “அது மாதிரி யான” புத்தகங்களை இவன் “அண்ணனுக்கு தரியாமல்” வாசித்துவிட்டு அவைகளை வீடியோக் கடை சுரேசுக்கும் அல்லது சலூன் கடை ரகுரா முக்கோ கொடுத்து விடுவதும் உண்டு. ஆனால் அந்த புத்தகங் களில் இல்லாத “கிக்” இப் பொழுது இந்தப் படங்களைப் பார்த்ததும் போத்துக் கொண்டு வந்தது போல இருந்தது அவனுக்கு.

“இன்றைக்கு வீடியோ கடைக்குப் போக கூடாது. எதிர்பக்கமுள்ள ஹோட்டலுக்கு போய் கொத்துரொட்டியோ அல்லது பராட்டாவையோ வாங்கி சாப்பிட்டுவிட்டு... படங்கு கட்டிலை விரித்துப் போட்டு விட்டு இந்த புத்தகத்தோடு நேரத்தை கழித்திட வேண்டும். கொழுப்புக்குப் போன அண்ணன் நாளைக்கு வந்துவிடுவாரு. அவருக்குத் தெரியாமல் புத்தகத்தை எங்கேயாவது ஒழித்து வைக்க வேண்டும்.

வீடியோ கடையில் கொடுத்தால் அப்பறம் திரும்பியே வராது. சலூன்காரன் ரகுராமிடம் கொடுத்தால்... சலூன் முழுக்க எல்லாம் படத்தையும் ஒட்டி வைத்துவிடுவான். வீட்டில் கொண்டுபோய் வைத்தால்... எப்படியும் அண்ணியின் கண்களில் இது பட்டுவிடும். மீன்சாப்பிடவே நாள் பார்க்கும் அவள்... இந்தப்புத்தகத்தைப்

பார்த்துவிட்டால்... அவ்வளவு தான்... புத்தகத்தை எரித்துவிட்டு என்னையும் பார்வையாலேயே எரித்து விடுவாள். இதற்கு ஒரே வழி... யாருக்கும் தெரியாமல் வினோதாவிடம் கொடுத்து - அவள் வீட்டிலேயே ஒழித்து வைக்கச் சொல்லுவது தான். ஆனால் அவள் இந்தப் புத்தகத்தை பார்த்துவிட்டு என்னைத் தவறாக புரிந்து கொண்டால்...

“என்னை மனதார நேசிக்கும் நீ... எதுக்கு இந்தமாதிரி படத்தை எல்லாம் கொண்டு வந்து என்னிடம் கொடுக்கணும்?” என்று கேட்டுவிட்டால்? வேண்டாம் அவளிடம் கொடுக்க கூடாது. என்று எண்ணியவன் மீண்டும் புத்தகத்தை விரித்து

படங்களைப் பார்த்தான். பின் அந்தப் படங்களோடு வினோதாவையும் ஒருங்கிணைத்து கற்பனை செய்து பார்த்தவன்... அட நான் அந்த சூசைக்கு பணத்தை குறைத்துக் கொடுத்திருக்கவே கூடாது. இந்த கவர்ச்சியான புத்தகத்தை நான் அவன் மூலமாகத்தான் பெற்றேன். இதற்கு எவ்வளவு கொடுத்தாலும் தரும். அவன் தேடிக்கொண்டு தரும் பொருளுக்கு தகுந்த பணம் கொடுக்காமல் அவன் உழைப்பை நான் சுரண்டியது பாவம் தான்” என்று தன் மனசாட்சிக்கு விரோதமாக செய்த செயலை எண்ணிக் கொண்டே அந்த புத்தகத்தைப் புரட்டிக் கொண்டிருக்கும் போது, “தம்பி தவறாக...” என அழைத்துக் கொண்டு நேரே கடைக்குள் நுழைந்தார் குறிஞ்சிதேவன். இவர் கவிதை எல்லாம் எழுதாதற்கு முன்பு வெறும் தேவராசு தான். எதிர்பாராமல் இந்த நேரத்தில் அவர் கடைக்குள் நுழைந்ததும் கையும் களவுமாக ஒருவரிடம் பிடிபட்ட திருடனைப் போல அவன் அதிர்ச்சியுற்றான். கையி லிருக்கும் புத்தகத்தை எங்கே ஒழித்து வைப்பது என தடு மாறியவன் போத்தல் மூட்டைகளுக்கிடையே உள்ள ஒரு சந்தில் அதை அவசரம் அவசரமாக அவருக்குத் தெரியாமல் சொருகி வைத்துவிட்டு நல்ல பிள்ளையைப் போல...

“வாங்க கவிஞரே” என்றான்.

அவன் அருகில் வந்து குறிஞ்சிதேவன்...

“தம்பி காலையில் வந்தேன். இப்ப எதுவுமில்ல அந்திக்கு ஏதாவது வந்து சேர்ந்தாலும் சேரும் நீங்க அந்திக்கு வாங்களேன்னு சொல்லவும் தான் இப்ப வந்தேன்” என்றவர்...

“ஏதாவது சிக்கினிச்சா?” என்று தூண்டில் போட்டு மீன் பிடிப்பவனைப் பார்த்து கேட்பது போல கேட்டார்.

“இல்லீங்க எதுவும் வந்து சிக்கல்”

உங்களுக்கு தேவையான கவிதை, நாவல் புத்தகமெல்லாம் எப்பவாவது எங்கிருந்தோ வந்து சேர்ந்தால் தான்”

“தம்பி புத்தகக்கடைக்குள் நுழைஞ்சி புத்தகத்தையெல்லாம் பார்க்க அழகாகத்தான் இருக்கு... ஆனால்... விலையைக்கேட்டா... வாங்கவா முடியுது...?” என்றவர் அங்கும் இங்கும் பார்வையை செலுத்தினார்.

“இல்லீங்க... இப்ப இங்க

உள்ளதெல்லாம் பழைய கொப்பிகளும் பாடப்புத்தகங்களும் தான். வேற எந்தப் பழைய நாவல்களும் வரவே இல்லை”

“உண்மைக்காகவா? போன வாரம்

ரெண்டு மூணு நாவல் கொடுத்தீங்க

அதுக்கப்புறம் எதுவுமே

கொடுக்கலத்தானே...?”

“என்னா செய்ய வந்தாதானே

கொடுப்பேன். அதோட இந்தப்பகுதியில்

யாரு வீட்டெல்லப்பழைய நாவலெல்லாம்

இருக்கப்போவது? பல வீடுகளில் தினசரி பேப்பர் கூட வாங்குறது இல்லையே... வாசிப்பு பழக்கம் எல்லா இடத்திலேயும் குறைஞ்சிப் போச்சி..."

"முன்னயெல்லாம் இந்த கடைக்கு வந்தா... ஏதாவது ஒரு நாவலாச்சும் கிடைக்கும். இப்ப வர்றதெல்லம் மாணவர்கள் பாவிச்ச பாட புத்தகம் கொப்பிகளும் தான்" என்று அலுத்துக் கொண்டவர்...

"தம்பி... என் கவிதை தொகுப்பான "குறிஞ்சி கண்ணீர்" என்ற நூல்... இப்போது என்னிடம் அந்த தொகுப்பின் பிரதி எதுவுமே இல்ல... யாராவது அங்காடிங்க பேப்பர்... இல்லாட்டி புத்தகக்கட்டோட எங்கிருந்தாவது கொண்டு வந்தா தயவு செய்து எடுத்து அதை தனியே வையுங்க" சற்று கவலையோட சொன்ன குறிஞ்சிதேவன்..." அப்ப எந்த பழைய நாவலும் இப்ப இங்க கிடைக்காது தானே..." என்று சொல்லிக் கொண்டே எந்த நாவலாவது சிக்காதா என்று கண்களால் துளாவிக்கொண்டிருந்தவரின் பார்வையில் போத்தல் மூட்டைகளின் இடுக்கில் தலையை நீட்டிக் கொண்டிருக்கம் வழுவழுப்பான அந்தப் புத்தககருள் மின்விளக்கின் ஒளியில் நன்றாகவே தென்பட்டது.

"இது என்னா இங்க ஒரு புத்தகம்?" என்று சொல்லிக் கொண்டே அதை உருவி எடுத்தவர் அதை புரட்டிப் பார்க்கலானார்.

தவராஜாவுக்கு மனம் தித்திக்கென அடித்தது. "இந்த மனுஷன் கண்ணுலையா இந்த புத்தகம் அகப்படணும்...? இவர் கண்டிப்பா என் அண்ணனிடம் "உங்க தம்பி மோசமான புத்தகத்தை யெல்லாம் ஒழிச்சி வச்சிப் பார்க்கிறான். கொஞ்சம் கண்டிச்சி வையுங்க" என்று சொல்லாமல் இருக்க மாட்டாரு. அதோட இதை வச்சி ஒரு கவிதையே எழுதி ஏதாவது ஒரு பத்திரிகைக்கு அனுப்பியும் விடுவாரு" என்று பயப்பட்டான். என்றாலும் சிறிது துணவோடு "இது மோசமான படங்கள் உள்ள அடல்ஸ் புத்தகம் அதை தீயில் போட்டுக் கொழுத்த தான் எடுத்து வச்சிருக்கிறேன்" என்று முந்திக் கொண்டான். எதுவும் பேசாமல் குறிஞ்சித்தேவன் ஒவ்வொரு பக்கமாக புரட்டிக் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போது "அப்பா... இங்கத்தான் இருக்கீங்களா?" என்று கேட்டுக் கொண்டே காய்கறி பேக்கோட அங்கு வந்தான் அவரின் மகனான இளையபாரதி.

மகனை ஏறிட்டுப் பார்த்த குறிஞ்சித்தேவன் "காய்கறி எல்லாம் வாங்கிட்டியா?" என்று கேட்டதோடு கையில் இருக்கும் புத்தகத்தை காட்டி...

இங்க பாரு இந்த புத்தகம் உனக்கு தேவைப்படுமின்னு நினைக்கிறேன். நேத்துக்கூட நீ சொன்னியே "அங்க பெண்களை முன்னால நிற்க வச்சி படம் வரைய சொல்லுவாங்க. அதில் சில நேரங்களில் அரைகுறைவான ஆடைகளோடும் ஓவியம் வரைய வேண்டியிருக்கும்.

"அஜந்தா, சிகிரியா ஓவியங்கள் மாதிரியும் இந்திய கோயில் சிற்பங்கள் போல ஓவியங்களும் தீட்டுவோம். உயிர் ஓவியம் தீட்ட.. ஆரம்ப

தன்மையே நிர்வாணம் தான். அதற்காக எத்தனையோ மாதிரி படங்களை நாங்கள் தீட்டுவோம். சீனாவின் களிமண் சிற்ப ஓவியங்களையும் பயன்படுத்தி வரைவோம்..." என்றெல்லாம் சொன்னியே" என்றவர்.

"பாரு இதில் உள்ள படங்களை... எல்லாமே பல கோணங்களில் கலையம்சத்தோடு இருக்கின்றன..." என்று சொல்லியபடி மகனின் அருகில் வந்து அந்த புத்தகத்தை தந்தார் குறிஞ்சிதேவன். அதை வாங்கி அமைதியாக புரட்டிப் பார்த்த இளையபாரதி...

"அப்பா நீங்க சொன்னது போல எல்லாமே வர்ணக்கலவைக்கேற்றபடங்கள் தான். ஒளியும் நிழலும் பல படங்களில் அருமையாக இருக்கு. இவைகளை மாதிரியாக வைத்து படங்கள் தீட்டலாம். இது நல்ல கலையான புத்தகம் தான். பழைய புத்தகமென்றாலும் பயன் உள்ள புத்தகம். இதை கேட்டு வாங்குங்க..." என்ற இளம்பாரதியை தவராஜா வியப்போடு பார்த்தான்.

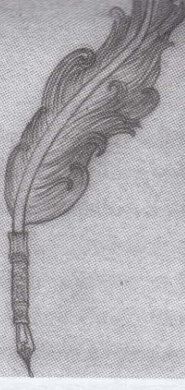
"என்னாத்தம்பி பாக்கிற... அவன் வந்து என் இரண்டாவது மகன். இருபத்திரண்டு வயசாகுது. என் மூத்த மகன ஒங்களுக்கு தெரியும் ஆனா இவனத் தெரியாது. கண்டியில ஏந்தம்பி வீட்டில இருந்துதான் படிச்சான். ஏ/லெவல்ல திறமையா செய்யல்ல. ஆனா... படம் வரைவதில் சின்ன வயசிலிருந்தே இவனுக்கு ஈடுபாடு. இப்ப கொழும்பு கலை கல்லூரியில் ஓவியம், சிற்பமின்னு படிக்கிறான். இவன் ஆர்வத்துக்கு இந்த துறை நல்லா கைகொடுக்கும். டிஜிட்டல், அது இதுன்னு எது வந்தாலும் கைவினைக்கு நல்ல கிராக்கி தான். சிற்பம் போடுவதிலும் நல்லதேர்ச்சி..." என்ற குறிஞ்சி தேவன், "தம்பி இந்தப் புத்தகத்துக்கு என்னா வெலப் போடு வீங்க? போனமுறை கோடுத்து நாவல்களுக்குத் தான் நாயமா வாங்கிட்டீங்க. இப்ப இதுக்கு எவ்வளவு?" எனக்கேட்டார்.

தவராஜா எதுவும் சொல்லாமல் மௌனமாகவே நின்றான். "நான் அந்த படங்களைப் பார்த்து என் மனசுக்குள் என்னெனவோ வக்கிரத்தனமான எண்ணங்களை வளர்த்துக்கொள்ள... இவர்கள்... எவ்வளவு கலையம்சமாக அதை நோக்குகிறார்கள்... உண்மையில் அது என்போன்றவர்கள் பார்வைக்கும் இவர்களின் பார்வைக்கும் நிறையவே வித்தியாசத்தைக் கொடுக்கின்றது. எனவே இந்த தரையைக் கூட்டி குப்பையை நான் அப்புறப்படுத்துவதற்கு முன் என் மனதில் என்பார்வையில் படிந்திருக்கும் அழகை அப்புறப்படுத்தி சுத்தம் செய்ய வேண்டும்" என எண்ணியவன் குறிஞ்சிதேவனைப் பார்த்து,

"வேணாங்க எனக்கு எந்த பணமும்... வேணாங்க இந்த புத்தகத்தை நீங்களே கொண்டு போங்க" என்றான்.

"தம்பி இதை எரிக்கணுமின்னு சொன்னீங்களே?"

"இல்லீங்க அதை எரிக்கக் கூடாது! என்மனசுக்குள் மண்டிக்கிடக்கும் குப்பைகளை தான் எரிக்கணும்!" ஒரு தீர்மானமாக தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டவன், "எதுக்கு எரிக்கணும் நீங்களே கொண்டு போங்க" என்றான்.

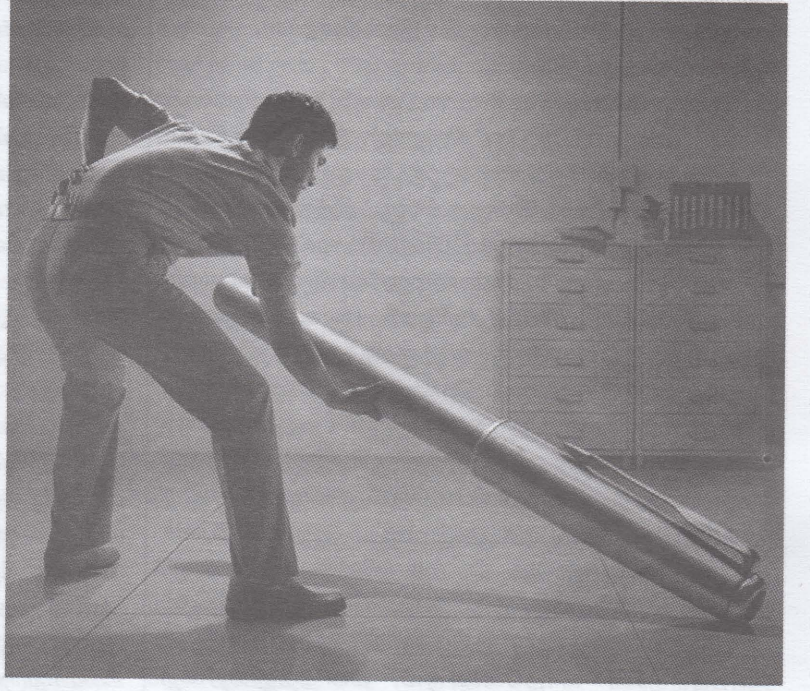
பேனா உலகமும்

ஆதிக்க உலகமும்

இராஜ தர்மராஜா

இன்றைய உலகில் பத்திரிகை களில் வரும் செய்திகள் பலவாகும். இதில் எழுதுகோல் துறையினரின் செய்திகளும் அடங்கும், அண்மையில் சுஷ்மிதாபனர்ஜி என்ற இந்திய நாவலா சிரியரும், பெண்ணியல் வாதியுமான ஒருவர் ஆப்கானிஸ்தானில் வைத்து சுட்டுக்கொல்லப்பட்டதாக செய்தி ஒன்று வந்திருந்தது. இவர் முன்பு தலிபான்களால் ஆப்கானில் பிடிக்கப் பட்டு சிறைவைக்கப்பட்டதாகவும், பின்பு சிறையில் இருந்து தப்பி இந்தியா வந்து அந்த அனுபவத்தை நாவலாக எழுதியதாகவும் கூறப்பட்டது. இவரின் “காபூலிவாலாவின் வங்காள மனைவி” என்ற நாவல் திரைப்படமாகவும் எடுக்கப்பட்டு பிரபலமானது.

இதேபோல் இன்னொரு இலக்கிய சஞ்சிகை ஆன தீராநதியில், சண்டேலீடர் பத்திரிகையின் பிரதம ஆசிரியர் ஆன லசந்த விக்கிரதுங்க கொழும்பில் சுட்டுக்கொல்லப்பட்டதின் செய்தியும் விமர்சனகட்டுரை ஒன்றும் வந்துள்ளது. என்றபோதிலும் இவை போன்ற சம்பவங்கள் ஏராளம் உலகில் நடந்து கொண்டே இருக்கின்றன. நாம் அறிந்த அறியாத சம்பவங்கள் நிறைய உண்டு. யாவரும் நன்கு அறிந்த ஊடகவியலாளர் சிவராம் கொழும்பில் வைத்து கொல்லப்பட்டார். நடேசன் மட்டக்களப்பில் கொலை செய்யப் பட்டார். இன்னும் யாழ்ப்பாணத்தில் திருக்கோணமலையில், பிரான்ஸில் என்று பல தரப்பட்ட இடங்களில் பேனா விற்பன்னர்கள் கொல்லப்பட்டார்கள். அச்சுறுத்தப்பட்டார்கள், சிறை

வைக்கப்பட்டார்கள் என்பது தொடரும் செய்திகள் ஆகின்றன.

இலங்கையில் மட்டுமல்ல இந்தியா, ஆப்கானிஸ்தான் மற்றும் மத்திய கிழக்கு நாடுகள், மேற்குலக நாடுகள் என உலகெங்கும் இப்படியான செய்திகளும், தொடர்கதைகளும் உண்டு. இது இன்று நேற்று ஆரம்பமானது அல்ல உலகில் மனித சமுதாய வரலாறு அறியப்பட்டத்தில் இருந்தே வருகின்ற கதையாகும்.

இந்திய துணைக்கண்ட வரலாறு என்றால் என்ன? பழைய கிரேக்க, ரோம வரலாறு என்றால் என்ன? மத்திய கிழக்கு, ஆபிரிக்க வரலாறு என்றால் என்ன, ஏன்? நவீன உலகுவரலாறு என்றால் என்ன? நீங்கள் எங்கும் காணமுடியும் ஆதிக்கத்தின் கொடுமை. மறைக்க முடியாது!

ஆதிக்கத்தின் வன்முறைகளையும், எழுதுகோல் பிதாமகர்களின் விட்டுக்கொடாத தீரமிக்க கருத்துக்களையும் தர்க்க நியாயம் கொண்ட துணிவையும், நெஞ்சு உரத்தையும் காணமுடியும். அதே நேரம் அவர்களின் சோகமுடிவுகளையும் அறியமுடியும்.

கிரேக்கத்தில் வாழ்ந்து முடிந்த சாக்ரட்டீசின் கதை யாவரும் அறிந்ததே. ரோமில் போப்பாண்டவரின் கோபக்களவுக்கு எரியூட்டிக் கொல்லப்பட்டவர்கள் எத்தனை பேர்? இப்படி எத்தனையோ கதைகளையும், செய்திகளையும் வரலாறு சுமந்து கொண்டு வந்துள்ளது.

ஏன் எமது இதிகாசங்கள், புராணங்கள் சொல்லவில்லையா?

அவை சொல்லும் திருவிளை யாடல் கதைகள் பலவுண்டு. நக்கீரனின் விமர்சனத் துக்கு பதில் சொல்ல முடியாத சிவபெருமான் அவனை அச்சுறுத்தி மிரட்டுகின்றார். கடைசியில் தனது கடவுள் என்ற ஆதிக்கத்தினால் நெற்றிக் கண்ணை திறந்து நக்கீரனையே எரித்து சாம்பலாகக்கொண்டு விடுகின்றார். இது எதனை உணர்த்துகின்றது?

சங்கறுப்பது எங்கள் குலம்

சங்கரனார்க்கு ஏது குலம்?

என்று நக்கீரன் தீரமுடன் கேட்ட துணிவா? ஆதிக்கத்தின் வன்முறையா? இதே போல் இன்னொரு புலவன் புவி ஆளும் மன்னையே கேட்கின்றான்.

மன்னவனும் நீயோ

வளநாடும் உனதோ?

என்று நேரே கேட்கின்றான். இந்த நெஞ்சுரம் யாருக்குவரும்? நீதியான எழுதுகோல் பிடித்த கவிச் சக்கரவர்த்தி கம்பனுக்குத் தான்வரும் இந்த துணிச்சல்!

எழுதுகோல் தூக்கினால் மட்டும் இந்த துணிச்சல் வராது. யாரும் எழுதுகோல் பிடிக்கலாம். எழுதுகோல் பிடிப்பவர்களிலும் பலவகையுண்டு. பொன்னுக்கும், பொருளிற்கும், நிலத்திற்கும், பெண்ணுக்கும் பின்னால் போவதற்கும் எழுது கோல் பிடிக்கலாம். வானத்து அமரர் தான் வந்தாற்போல் உதித்த சந்திரனும் நீரே இந்திரதூரியரும் நீரே என புகழ்மாலை சூட்டவும் கவிபாடலாம். கவிமணி, கவிசாகரம், கவிபூஷணம் என புகழ்மாலை பெறவும் பேனா தூக்கலாம். வஞ்சகம் செய்து கிஞ்சகம் செய்யும் பூமியில் எச்சில் சோற்றுக்கும் வெறும் பொருளுக்கும் பாடத்தான் கவிஞர்கள் இல்லையா? என்ற போதிலும் இப்படித்தான் வாழவேண்டும், மனிதத்துவத்தை போற்ற வேண்டும் என்ற தர்ம சிந்தையில் எழுதுகோல் பிடிப்பவனை கண்டு தான் ஆதிக்க உலகம் பயப்பிடுகின்றது.

ஆதிக்க உலகம் எனும்போது அது எப்படியும் கருக்கொள்ளலாம். தனியான கொடும் முடியரசாகவும் இருக்கலாம். தெரிந்தெடுத்துக் கொண்ட சர்வல்லமை பெற்ற அரசாகவும் இருக்கலாம். சர்வாதிகாரம் நிரம்பிய பாசிச அரசாகவும் இருக்கலாம். இவற்றைவிட வன்முறை மதபீடங்களாக அல்லது அதிகாரத்துவ முரட்டு நிறுவனங்களாகவும் இருக்கலாம். உலகில் ஆதிக்கம் என்பது பலவாக இருக்கலாம். கொண்டதே கோலம் சொன்னதே சட்டம் என வன்முறை காட்டலாம். தான்பிடிச்ச முயலுக்கு மூன்று கால் தான் எனலாம். மறுத்து பேச முடியாத இங்கே தான் பிரச்சினை உருவாகிறது?

ஆதிக்க உலகுக்கும் எழுதுகோல் உலகுக்கும் ஒரு நெருடல், பகை எப்படியோ தோன்றிவிடுகிறது. இது இன்று நேற்று என்று இல்லை மனித சமுதாயம் தோன்றியது முதலே நீதி அநீதி என்ற முரண்பாடும் தோன்றி விட்டது. ஏனெனில் ஆதிக்க சக்திகள் எப்பவும் தம்மை விமர்சிப்பதை ஏற்றுக்கொள்வது இல்லை. ஆனால் தர்மநியாயம் கூறுவோர் விமர்சிக்காமல் இருப்பதும் இல்லை. இதனை வரலாறு கூறுகின்றது.

முடியாட்சியிலும் சரி, மத ஆட்சியிலும் சரி அல்லது இரண்டு சேர்ந்த ஆட்சியிலும் சரி வன்முறை கள் நடக்கத்தான் செய்கின்றன. நாங்கள் எங்கும் போகத் தேவையில்லை எமது வரலாறே கூறுகின்றது.

எமது வரலாற்றில் சிறந்த காப்பியங்களையும் இலக்கணஇலக்கிய நூல்களையும் யார் தந்து இருக்கின்றார்கள்? சமணர்கள், புத்தர்கள் தரவில்லையா? அந்தமொழி வல்லுநரான சாதுக்களுக்கு நமது அரசும் மதபீடமும் செய்தது என்ன? மத ஆதிக்கத்துக்காக அவர்களை கூட்டம் சட்டமாக கழுவினும், எரித்தும் கொல்ல வில்லையா? இன்றும் தமிழ் நாட்டின் ஒரு கிராமத்தில் மண்ணைக் கிண்டினால் கூட்டம் கூட்டமாக மண்டை ஓடுகளும் எலும்புக்கூடுகளும் வருகின்றதாம். இந்தக் கொடுங்கொன்மைக்கு பயந்து சமணர்கள், புத்தபிட்சுக்களும் தமிழ்நாட்டை விட்டே ஓடினார்கள் அப்படி ஓடியவர்களில் ஒரு பகுதி அனுராதபுரத்தை தஞ்ச மடைந்தார்கள். இலக்கண இலக்கியம் படைத்த அந்த பிட்சுக்களில் ஒருவர்தான் விரோதம் கொண்டு மகாவம்சத்தை எழுதியதாக கூறுகின்றார்கள். இது ஆராய வேண்டிய அம்சம் ஆகும்.

இந்த நிலைமை இன்று எம்மவர்க்கு ஏற்பட்டு உள்ளது. எத்தனை ஊடகவியலாளர், எழுத்தாளர் என நாட்டைவிட்டு ஓடுகின்றார்கள். பேனா தூக்கியவர்களுள் பலர் இன்று மேற்கு நாடுகளுக்கு படகுகளிலும், விமானத்திலும் தப்பி செல்கின்றனர். இது எமது நாட்டில் மட்டுமல்ல பிற நாடுகளிலும் நடக்கின்றது. அவை செய்திகளிலும் வருகின்றது.

பங்களாதேஷ்சில் இருந்து தஸ்லீமா என்ற பெண் எழுத்தாளர் நாடு நாடாக தப்பி ஓடுகின்றார். சல்மான்ருஷ்டி கொலை அச்சுறுத்தலுக்கு பயந்து நாடு நாடாக ஒழிந்து திரிகின்றார். இப்படியாக எத்தனையோ நடக்கின்றன. இவை இன்றுமட்டும் நடக்கவில்லை. அன்றும் நடந்தன விஞ்ஞான உண்மைகளை கூறியதிற்காக ரோமில் எத்தனைபேர் தண்டிக்கப்பட்டார்கள். மதத்தை விமர்சித்தற்காக போப்பாண்டவர்களின் கோபக்கனலுக்கு பலியானவர்கள் இல்லையா? பகை இருக்கத்தான் செய்கின்றது. அன்றும் இருந்தது இன்றும் இருக்கின்றது. வீட்டுக்கு வீடு வாசல் என்பது போல் சகல நாடுகளிலும் நடக்கின்றது. இன்று விஞ்ஞானம் வளர்ந்து விட்டது. ரஷ்ய ஜனாதிபதி புட்டின் தனியறையில் தனது மனைவியுடன் என்ன செய்கின்றார். என்பதை அமெரிக்க ஜனாதிபதி ஓபாமா தனது அறையில் இருந்து கொண்டு பார்க்கமுடிவதாக கூறுகின்றார்கள். இரகசிய ஊடக வன்முறை கூட வளர்ந்துவிட்டது. அதேபோல் பேனா ஊடகமும் வளர்ந்து விட்டது. ஒன்றையும் மறைக்க முடியாது. ஆதிக்க சக்திகளும் நவீனமுறைக்கு மாறுவது போல் பேனா உலகமும் நவீன உத்திகளுக்கு மாறுவது தான் விந்தை!

என்னதான் வளர்ந்தாலும் ஆதிக்க சக்திகள் வரலாற்றில் இருந்து பாடம் படிப்பது இல்லை. தம்மை யாரும் ஒன்றும் செய்ய முடியாது. தமது நிலை நிரந்தரமானது என்ற கர்வம் அவர்களை விட்டுப் போவது இல்லை. இப்படித்தான் ஒருகாலத்தில் பிரிட்டிஷ்

ஏகாதிபத்தியமும் கருதியது. சூரியன் கிழக்கே உதிக்க மறந்தாலும் பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்யம் மறையாது என்று கர்வம் கொண்டு இருந்தனர். உலகம் எல்லா வற்றையும் கட்டி ஆண்டு கொடுமை செய்தனர். அடக்கி ஆண்ட நாடுகளில் எவ்வளவு கொடுமைகளை செய்தார்கள்? எவ்வளவு கொடுமான சட்டங்களை போட்டார்கள் எதிர்த்தவர்களை தூக்கில் போட்டார்கள் தூஷித்தவர்களை சிறையில் போட்டார்கள் எங்கு எழுதுகோல் நிமிர்ந்ததோ அங்கு எல்லாம் அவர்கள் பாய்ந்தார்கள் வாங்காளத்தில் சந்நியாசிக்கலகம் எழுந்தது. அதை ஒட்டி ஆனந்த மடம் எனும் வரலாற்று புதினம் எழுந்தது. அதில் இருந்துதான் வந்தே மாதரம் எனும் கோசம் எழுந்தது. ஆனந்த மடம் நாவல் தடைசெய்யப்பட்டது. மாபெரும் சிப்பாய் கலகம் தோன்றி இந்தியாவையே குலுக்கியது. அதன் வரலாறுகள் என பல நூல்கள் கோபக் கனலுடன் எழுந்தன. எரிமலை தடைசெய்யப்பட்டு வீரசுவர்க்கார் மேல் பயங்கரவாதம் பாய்ந்தது. கலைஞர்கள் துணிந்து நாடகம் போடமுடியாது. பாடகர் பாட முடியாது பயங்கர அடக்கு முறையும், கொடுமையும் தாண்டவம் ஆடியது. நமது மகாகவி பாரதியார் கூட தப்ப முடியவில்லை. அவரின் எழுத்துக்கு தடை அவரை பிடித்து சிறையில் போட தேடினார்கள். பாரதியார் தப்பி ஓடி பாண்டிச்சேரியை தஞ்சமடைந்தார். இப்படியாக கொடூரம் விளைத்த பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்யத்துக்கு என்ன நடந்தது? சாம்ராஜ்ய கனவு தகர்ந்தது. இன்று எல்லாம் இழந்து அமெரிக்காவின் வாலைப்பிடித்துக்கொண்டு கர்ஜிக்கிறது?

ஒரு ஆதிக்க உலகம் போனால் மறு ஆதிக்க உலகம் தோன்றிவிடுகின்றது. எரு மத ஆதிக்கம் போனால் மறுமத ஆதிக்கம் உதித்து விடுகின்றது. அதேபோல் தான் பேனா உலகமும் புதிது புதிதாக

தோன்றிக் கொண்டே இருக்கின்றது. இவர்களுக்கிடையேயான போர் முற்றுகை இடம் பெறாமலேயே நடக்கின்றது. ஆதிக்க உலகம் மாறலாம் ஆனால் அதன் குணாம்சம் மாறுவது இல்லை. இதைப்பற்றி ஒரு ஜெர்மன் நாடகாசிரியர் சிந்தித்து ஒரு அற்புதமான நாடகத்தை படைத்துள்ளார். இந்த அடக்கு முறையின் விசித்திரத்தை கேள்விக்கு உட்படுத்தினார்.

இந்த இருபக்க நியாய அநியாயத்துக்கும் காரணம் என்ன? இது ஒரு ஒவ்வாமை நோயா? ஆதிக்க சக்திகள் தம்மை மேலாகவே கருதுகின்றன. உலகத்தின் பாதுகாவலன் தானே என்று உரிமை கோருகின்றன. தம்மீது சுட்டுவிரல் நீட்டி கேள்வி கேட்கமுடியாது என்கின்றன. ஆனால் சுதந்திர எழுதுகோல் விற்பனர்களின் நிலையோ மாறுவது இல்லை. அவர்கள் எதிர்த்தே வருகின்றார்கள்.

சுதந்திரமாய் சிந்திக்கும் சிந்தனாவாதிகள் புதிது புதிதாக சிந்திக்கின்றார்கள். இவையும் வரலாற்றில் தொடர்ந்து கொண்டே இருக்கின்றது. உலகத்தில் இது ஒன்றும் புதியது அல்ல. பிளேட்டோ முதல் கார்ல்மார்க்ஸ் வரை தத்துவ ஞானிகள் தோன்றி உலகை குலுக்கிக் கொண்டே இருக்கின்றார்கள் நாளை புதிதாக யாரும் தோன்றலாம்? இது ஒன்றும் விந்தை அல்ல. உலகம் இருக்கும் வரை இந்த விந்தை நடக்கவே செய்யும். இரண்டு சக்திகள் முரண்பட்டுக்கொண்டே இருக்கும். இந்த ஒவ்வாமை இல்லாமல் வரலாறு இல்லை.

இந்த அலர்ஜி என்ற நோய் ஆதிக்க சக்திகளிடம் இருக்கத்தான் செய்யும். பேனா உலகமும் இந்த ஒவ்வாமையை உருவாக்கிக் கொண்டே இருக்கும். இது எப்போ முடியும்? இதற்கு பதில் வரலாறுதான் கூறவேண்டும். ●

புதுப்புனல்

செல்வன் ஜெயந்திரன்
நிலவன் பருத்தித்துறை
ஹாலிக்கல்லூரியில் தரம் 10
இல் கல்வி கற்று வருகிறார்.
சிறு வயதிலிருந்தே கவிதை
எழுதுவதிலும் ஈடுபாடு
கொண்டவர். எதுகை -
மோனை ஓசைச் சிறப்புகள்
இவரிடம் இயல்பாக
அமையப்பெற்றுள்ளமை
ஆச்சரியமானது.
நவீனகவிதையில் பரிச்சயம்
நிகழும் போது அற்புதமான
கவிதைகளைப் படைப்பார்
என நம்பிக்கை கொள்ளலாம்.
செல்வன் ஜெ.நிலவனை
ஜீவநதி ஊடாக இலக்கிய
உலகிற்கு
அறிமுகப்படுத்துவதில்
பெருமை கொள்கின்றோம்.

வனவிலங்குகளின் அறிக்கை

பருவகால மேலாடை களைந்தாங்கே காட்சிதரும்
மாரிவான் கொங்கைகளில் வற்றிவிட்ட மழைப்பால்போல்
அருவமா யாகியுள்ள இலங்குநம் முளவிருப்பும்
மரியாத வெதிர்பார்ப்பும் பரிக்கொம்பா யானதுவே.
விருட்சங்கள் பலவோடு விலங்குகளும் வீழ்த்தப்பட்டே
அரும்வனமு யிந்நாளில் வெங்களைத்தை ஒத்ததுவே,
மருட்சிதனில் நம்தோழர் மேலும் வசந்தங்களும்
இலங்கைத் தமிழர்களா யிடம்பெயர்ந்து போயினவே.
அனுசர் நம் புத்திரர்கள் மித்திரர்கள் மற்றும் பலர்
அனைவரையும் இழந்திங்கே இருப்பதுவோ சொற்பத்தினர்.
மனுக்குலத்தி விச்சைக்காய் மகத்தான வெம்பிடத்தை
கூனியப் பகுதியாய் நீமாற்றி மகிழ்ந்தனையோ?
அன்றுமுதலின்றுவரை நாம்வாழும் நன்னிலங்கள்
அழிந்துப்பின் நம்மவரைக் கொல்கின்ற மனிதகேள்,
என்றோ ஒரு நாள் தனிலே யாம் நல்ல நன்னிலங்கள்
எடுக்கவரும் தகவலதை மனதிலுணர் வாப்பீநியே.
- ஜெயந்திரன் நிலவன் -

நிலா எனக்கு மிகவும் நெருக்கமான தோழி. காதலைத் தவிர அனைத்திலும் பரந்துபட்ட அறிவுடையவள். காதலைத்தவிர வேறு யாரிடமும் அவள் மண்டியிட்டதில்லை. அத்தனை தந்துணிவுடைய பெண் அவள். உருண்டைக் கண்களுக்குள் எப்பொழுதும் ஒரு குறும்புத்தனம் சுழன்று கொண்டிருக்கும். சிரிக்கும் போதெல்லாம் கண்ணிமைகள் பரதநாட்டியம் ஆடும். பெண்ணழகின் பேரழகி அவள். எமது நட்பின் வயது ஏறக்குறைய பத்து வருடங்கள். அவளை சந்திக்காமல் இருந்திருந்தால் எனக்கு அழகிகளின் அற்புத அகம்பாவம் பற்றி தெரியாமலே போயிருக்கும். அவள் அழகில் அப்படியொரு கெறு ஓட்டிக்கொண்டிருக்கும். கடதாசிப்பூக்களுக்கும் கள்ளிப்பூக்களுக்கும் மத்தியில் இறுமாப்பாய் நிற்கும் மல்லிகை போல. அவள் கட்டும் சேலைகளின் அத்தனை இழைகளும் அவ்வளவு அம்சமாய் நிமிர்ந்து நிற்கும். அவள் தேவலோகத்தின் சிங்காரி. சிருஷ்டிக் கப்பட்ட அந்த சிற்றூரின் சீமாட்டி. இத்தனை வசீகரமான பெண்ணை தோழியாக வைத்திருப்பதில் எனக்கோ அத்தனை உடன்பாடு இருந்ததில்லை. மனம் அடிக்கடி நிலைகுலையும். நான் புத்தனாக இருந்தால் கூட நான் அந்தப்புரம் போய்விட்டால் என் நிலை? இருந்தும் நான் தோழன் என்பதை அடிக்கடி அவள் கேட்காமலேயே சத்தியப்பிரமாணம் செய்து

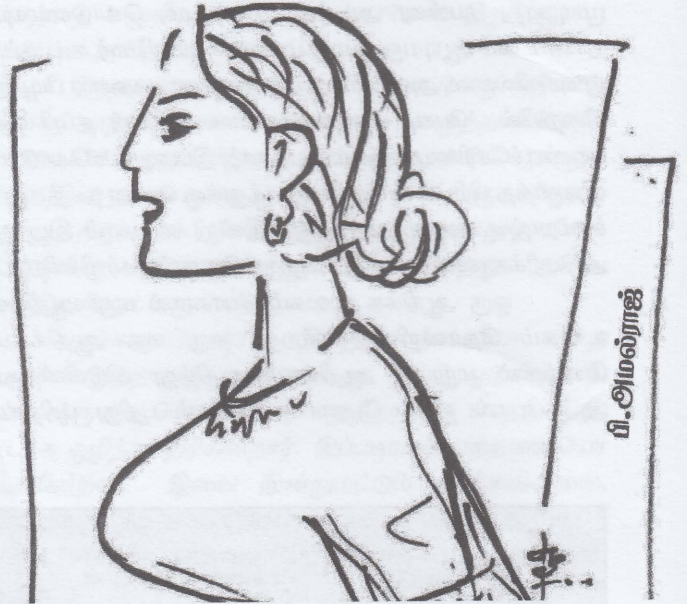
நிலா ஒரு சமூக இராட்சி

கொள்வேன். அது என்மேல் நான் கொண்டிராத என் நம்பிக்கையின் சாட்சியம். இருந்தும் இப்படியொரு தோழி காதலியானால்?

நிலா என்னை நீங்கும்போதெல்லாம் எப்படியோ இருள் தழ்ந்துகொள்ளும். அன்றும் அப்படித்தான். வெறும் இருட்டில் வெறுமையாய் உறங்கிக்கொண்டிருந்தேன். எனது தொலைபேசிக்கும் ராசி இருந்ததில்லை என்னைப்போல. எப்பொழுதும் அமைதியாகவே இருக்கும் அல்லது ஆண் நண்பர்களின் அழைப்பு மட்டும் அவ்வப்போது வந்துபோகும். இருட்டில் சினுங்க ஆரம்பித்த தொலைபேசியை எடுத்து பேசும் அளவிற்கு தூக்க போதை வழிவிட வில்லை. முதல்முறை அடித்து ஓய மீண்டும் மறு பக்கம் திரும்பிப் படுத்தேன். திடீரென “உன்கூட கொஞ்சம் பேசணும்.. நைட்டுக்கு ப்ரியா இருப்பியா..?” என நிலா காலையில் சொன்னது ஞாபகம் வரவே, சடாரென எழுந்து தொலைபேசியை எடுத்து தட்டியதில் தெரிந்தது அவள் தான் சற்று முன்னர் அழைத்திருந்தது. உடனே ரீடயல் செய்தேன். அவள் “ஹலோ...” என்றாள். எனது இருட்டு அறை திடீரென நத்தார் பண்டிகை கொண்டாடும் தேவாலயம் போல பளிச்சென ஆனது. நடுச்சாமத்தில், யாரும்ல்லா தனிமையில் காதுகளுக்குள் பாயும் இளையராஜா பாடல்போல பேச ஆரம்பித்தாள். அந்த

நாட்களிலெல்லாம் இளையராஜா என்னை ஆட்கொண்டிருந்தாலும் நிலா என்னை ஆட்சி செய்துகொண்டிருந்தாள். “சொல்லு நிலா.. என்ன இந்த நேரம்..?” வார்த்தைகள் தடுமாறினாலும் சாதாரண தோழன் அளவிற்கு நடித்துக்கொண்டேன். “இல்ல.. நீ என்ன பண்ணுறா?” இரவு ஒன்பது மணியும் ஒன்றரை மணியும் எனக்கு ஏதோ ஒரேமாதிரித்தான். “இப்ப ஒன்பது மணி... கொர்!” என்றேன். “அப்ப சரி நீ தூங்கு... நான் வைக்கிறேன்.” என்றவளை நான் உடனடியாகத் தடுத்தேன். “ச்சே.. ச்சே.. சொல்லு..!”. வேண்டாமல் வந்த வரத்தை வேண்டாம் என்பதா?

அது இது என அரைமணிநேரம் கடந்தது அவளுக்கு என்னக்குமான உரையாடல். இறுதியில் “என்ன லவ் பண்றியா?” என கேட்ட ஒரு கேள்வியில் மனதில் பட்டாம்பூச்சி பறந்தாலும் எதற்காக திடீரென அப்படிக்கேட்கிறாள் என்பதை என்னால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. எதற்கும் பொதுவாக பதில்

சொல்லலாம் என “ஏன் திடீரென அப்படி கேட்டாய்.. உன்னை எனக்கு ரொம்ப பிடிக்கும் தானே!” என சமாளித்தேன். நான் சமாளிப்பதும் மறுபுறத்தில் நான் அலைவதும் தெரிந்ததோ என்னவோ சொல்ல வந்ததை சட்டென போட்டு உடைத்தாள். “இல்ல! நான் உன்ன லவ் பண்ணேன்.. ஐ லவ் யு!”. அவ்வளவுதான் பிறகென்ன, என் கூரை திறந்தது. வானம் தெரிந்தது. விண்மீன்கள் என் அறைவரை வந்து சுவர்களில் அமர்ந்துகொண்டது. ஒரு புத்தன் றோமியோவாகிக் கொண்டிருந்தான். ஒரு கண்ணதாசனும் ஒரு ஷேக்ஸ்பியரும் பேனையோடும் பேப்பரோடும் என் அறையில் வந்து குந்திக்கொண்டார்கள். என்னை திடீரென அழகாய்க் காட்டியது கண்ணாடி. “நானும் நிலாவும் வாழ்க்கையும்” என்கின்ற சுயநாவலின் முதல்பக்கம் நிரம்ப ஆரம்பித்தது.

இரண்டு வருடங்கள் எப்படிப்போனது என அடிக்கடி நானும் நிலாவும் பேசிக்கொள்வோம். ஆயிரம் சண்டைகள், ஆயிரம் கோவங்கள், கணக்கில்லா

புன்னகை, அளவில்லா ஆசைகள், அடிக்கடி தொலைபேசி அழைப்புக்கள், ஆரவாரமில்லா கட்டியணைப்பு, திருட்டு முத்தங்கள், தினம்தோறும் ஐ லய் யு, குழந்தை பற்றிய இங்கித கற்பனை, குடும்பம் பற்றிய கனவு, அவள் மடியில் போடும் குட்டித்தூக்கம், அவளைப்பற்றி நண்பர்களிடத்தில் அடிக்கும் அளப்பரை கள்.. அப்பப்பா.. அந்த இரண்டு வருடங்கள் எங்கள் வாழ்க்கையை அப்படியே இரசித்து வாழவைத்த காலம்.

“டேய்.. எங்க இருக்க..?” அன்று தொலை பேசியில் வந்த என் நிலாவின் குரலில் ஒரு படபடப்பு ஒட்டியிருந்தது. அவள் ஒவ்வொரு அசைவிற்கும் அர்த்தம் சொல்லும் என்னால் இதை கண்டுபிடிக்க முடியாதா என்ன. “என்ன பிரச்சனை லவ்லி?” நேரடியாகவே விடயத்திற்கு வந்தேன். “செல்லம்.. நீ என்ன சாதி?” நிலா கேட்டாள். அவளது பேச்சில் ஒரு தேடலும் ஒரு ஏமாற்றமும் ஒரு பருதவிப்பும் படர்ந் திருந்தது. “தெரியல லவ்லி, எதுக்கு திடீரெண்டு.. அம்மாட்ட கேட்டு சொல்லவா..?”, “ஓகே ஓகே..!” தொலைபேசி கட்டானது.

எனக்கு எதற்கு அதெல்லாம். இப்பொழுது மூளை என சுற்றி சுழன்று களைத்து திரள ஆரம்பித்தது. குழப்பத்திற்கு மௌனம் மருந்தல்ல. உடனடியாகவே நிலாவை அழைத்தேன் தொலை பேசியில். “நீங்கள் அழைத்த இலக்கம் இப்பொழுது பாவனையில் இல்லை” என பதில் வந்தது. நேரடியாக வீட்டிற்கு போய் அம்மா விடம் கேட்டேன். “அம்மா நாம என்ன சாதி..!”. அம்மா சுருக்கமான ஆனால் தெளிவான ஒரு விளக்கத்தைத் தந்தார். அதாவது நிலாவின் சாதியை விட நாங்கள் மூன்று சாதி குறைந்தவர்களாம். எனது காரை எடுத்துக்கொண்டு நிலாவின் வீடு நோக்கி புறந்தேன்.

“நிலா... நிலா...” வீட்டின் உட்புறத்திலிருந்து இரண்டு நாய்கள் கேட்டை நோக்கி ஓடி வந்தன. அதற்கு பின்னால் மூன்றாவது நாயை எதிர்பார்த்தேன் ஆனால் வந்தது நிலாவின் அப்பா.

“என்ன வேணும்?” கோவமாகக் கேட்டார் எனது மாமா.

“நிலாவ பாக்கணும்...”

“அவ இல்ல... கண்டவன் நிண்டவன் எல்லாம் அவள பாக்க முடியாது!”

“ப்ளீஸ் அங்கிள்... ஒருக்கா கூப்பிடுங்க...”

“உனக்கு ஒருக்கா சொன்னா கேக்காதா?”

“சரி... இட்ஸ் ஓகே...” என திரும்பி கார் கதவைத்திறந்தேன். வாசலில் நின்றுகொண்டிருந்த நிலாவின் அப்பாவின் குரல் கேட்டது.

“சாதி குறைஞ்ச நாய்களுக்கெல்லாம் என்ட் பிள்ள கேக்குதா?”

மூன்று வருடங்கள் கடந்தன. நிலாவிற்கு ஒரு ஆண் குழந்தை இருப்பதாக அறிந்தேன். அவளுக்கு பெண் குழந்தைதான் பிடிக்கும். பாவம் அதிஷ்டம் கைகொடுக்கவில்லை. நிலா இன்றுவரை என்கூடவே நடக்கும் நிழல். அவளை இப்பொழுதுகூட என்னால் பிரித்துப்பார்க்க முடியாது. என் இதயத்தில் இப்பொழுதும் அவளின் நினைவுகள்தான். அழிக்க

முடியாத சித்திரம் அவள். வீடு வந்தேன். தொலைபேசி யில் ஒரு எம்எம்எஸ் வந்து எனக்காய் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. அது எனது நண்பனிடமிருந்து வந்திருந்த ஒரு போட்டோ. கொஞ்சம் உற்றுப் பார்த்தேன். நிலாவின் அப்பா கட்டிலில் படுக்க வைக்கப் பட்டிருக்கிறார். மறுபக்கம் ஒரு கம்பியில் தொங்கவிடப் பட்டிருந்த குருதி கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் அவர் கரங் களுக்குள் சென்றுகொண்டிருந்தது. அந்த குருதிப் பொட்டலத்தை கொஞ்சம் உற்றுப்பார்த்தேன். அதில் “அரவிந்” என எனது பெயர் எழுதப்பட்டிருந்தது.

உடனடியாக நண்பனிடம் தொலைபேசினேன். “என்னடா இது.. பிளட்ல என்ட் பேர் இருக்கு..?” என வினவினேன். “மறந்துட்டியா, போன மாசம் நீ குடுத்த ப்ளட்... பாவம் யாரோ புளச்சுப்போகட்டும் உன்ட் புண்ணியத்தால... சரி ஆபறேசன் தியட்டர்ல நிக்கிறன்.. அப்புறம் கூப்பிடுறன்...” தொலைபேசி கட்டானது. மீண்டும் அந்த குருதிப்பொட்டலத்தை உற்று நோக்கினேன். எனது பெயருக்கு கீழே ஏதோ எழுதப் பட்டிருந்தது. அதில் எனது சாதியை குறிப்பிட்டிருப்பார்களோ?? ஆவலோடு உற்று நோக்கினேன். அதில் “AB+” என மட்டும் எழுதப்பட்டிருந்தது.

இரண்டு நாட்கள் கழிந்து ஒரு தொலைபேசி அழைப்பு வந்தது. எதிரில் என் அதே நிலா. “அரவிந், நான் நிலா...” என அவள் அறிமுகம் செய்யும் முன்னமே நான் “ஹாய் நிலா, எப்பிடி இருக்கீங்க?” என கேட்டேன். நிகத்தின் அறிமுகம் விரலிற்கு தேவையில்லையே. “தாங்ஸ்...” என்றாள். இரண்டு வருடங்களுக்கு பின்னர் அவள் குரல் கேட்டதோ என்னவோ மறுமொழிக்கு நாவும் உதடும் அசைகிறது ஆனால் வார்த்தைகள் வருவதாய் இல்லை. எதுவும் தெரியாதவனாய் “எதுக்கு திடீரெண்டு தங்ஸ் எல்லாம்?” என வினவினேன். “இன்னைக்கு அப்பா உயிரோட இருக்கிறதுக்கு நீங்கதான் காரணம்... தான்..!”, எனக்கு பேச்சு வரவில்லை. பற்களை இறுக உரசிக்கொண்டேன்.

“இட்ஸ் ஓகே..!” என் குரலை பணித்துக் கொண்டேன். “அதோட அப்பா நீங்க செய்த இவ்வளவு பெரிய உதவிக்கு உங்களுக்கு ஏதாச்சும் பரிகாரம் செய்யணும்னு ஆசுப்படுறார்.. என்ன வேணும் அரவிந்?”

அந்த மனுசனை இப்பொழுதே ஓடிச்சென்று குரல்வளையை நசித்து சாகடிக்கவேண்டும் போல் இருந்தது. எனது நிலாவிடம் எக்கச்சக்கமாய் கோவம் வந்தது என்றால் அது இப்பொழுதுதான். இவர்களுடன் எல்லாம் தொடர்ந்து பேச்சு வைத்திருப்பதே பாவம் எனத் தோணியது.

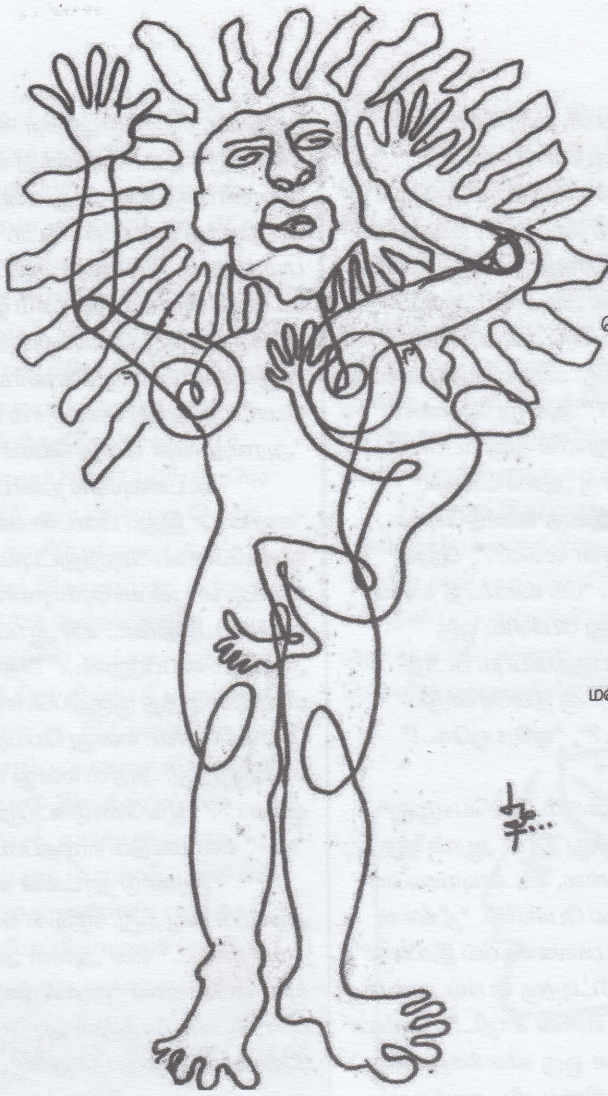
பயங்கரக் கோவத்துடன் “நல்லது நிலா, எனக்கு உன்னைத் தவிர எல்லாமே போதுமானதாய் இருக்கிறது. சரி, உங்க அப்பாவுக்கு திரும்பவும் ரத்தம் தேவைப் பட்டா கால் பண்ணு. ஓகே?!” என அழைப்பை அவசர மாய் துண்டித்த ஞாபகம். இல்லை திரும்பிப் பார்த்ததில் என் மேசையிலிருந்த நிலாவின் புகைப் படத்தை நோக்கி எறியப்பட்ட என் தொலைபேசி சுக்கு நூறாய் உடைந்து கிடந்தது. ஆனாலும், நல்ல வேளை என் நிலாவின் புகைப்படத்துக்கு மட்டும் எதுவும் ஆகவில்லை.

புழுதியையும் சருகையும்தூவி அந்தக் காற்று என்னை வரவேற்றதா இல்லை என் வரவின் விருப்பின்மையினை சொல்லியதா? இருபத்தியைந்து ஆண்டுகள் கடந்து பண்கைப் பாலம் கடந்து வாணர் பாலம் தாண்டி அந்த மண்ணில் நிற்கின்றேன்.

கிராமத்து காற்றுக்கும் எனக்கும் காதல் இருந்தது. பிறந்தநாள் தொடக்கம் நல்ல பழக்கம் சின்ன வயதில் அம்மணமாக குளிக்கின்றபோது காற்று வந்து தழுவும் துவாய் கட்டிக் குளிக்கும் வயதிலும் சேட்டைகள் செய்யும் அரும்பு மீசையும் துடிப்பு வயதிலும் காற்றும் நானும் கதை பேசத் தொடங்கினோம். கண்ணுக்குத் தெரியாத நிறம் அற்ற பிறப்பிடம் அறியாத உன்னுடன் என்ன காதல்? என்று காற்றின் காதலை நான் நிராகரித்து விட்டதுண்டு

ஆனால் காற்று விட்டபாடில்லை வந்து வந்து தழுவும் தடவும் காற்று தழுவுவதில் ஒரு சகம் இருந்தது. காற்று என்னை கவிதை எழுத வைத்தது காற்றும் நானும் கையிடித்து நடந்தோம். வீட்டில் யாரும் சந்தேகப்படாத பெரு விருப்பான காதல் காற்றுடனான காதல் எனக்கும் காற்றுக்கும் மட்டுமே தெரியும். காற்று ஒரு நாள் வந்து தான் கர்ப்பமுற்றுள்ளதாக சொல்லியது திருக்கிட்டு எழுந்த போது தான் கனவு என்று உணர்ந்து சிரித்தேன். காற்றின் அட்டகாசம் தாங்காது தவித்தேன் நான் காற்றோடு கதைக்காது விட்டால் அதற்கு கோபம் வரும் வண்டில் தட்டி வேலியை சாய்த்து விடும்

குசினியின் கிருகுகளை

கிராமத்து காற்றாள்

பிடுங்கி எறியும்
சேற்று மணத்தையும் கடற்பாசி
மணத்தையும் மூக்கில்
கொணர்ந்து முகரத்தரும்
காற்றை குசிப்படுத்த குசிப்படுத்த
சாந்தமாகும். கண்ணகியம்மன்
கோவில் கண்டாமணி ஒலியை
காதில் வந்து ஊதும் மாரியம்மன்
கோவில் திருவிழா பாறை
ஓசையின் நிறை குறையாது
காதருகில் விடும்
காற்றுடனான காதலை நானும்
ஊர்ஜிதப்படுத்தினேன்
காற்றும் நானும் காதலாகினோம்
என் கிராமத்து காற்றாள் என்னை

— துரை.சிவபாலன்—
(இலண்டன்)

பிரியாதிருந்தாள். ஒருநாள் அவளுக்கு சொல்லாது புலம் பெயர்ந்தேன் காற்றின் காதலை நான் படிப்படியாக மறந்தேன் - மனம் அவள் நினைவாகும் பொழுதெல்லாம் காற்றுக்கு கடிதம் எழுதி முகவரி இன்றி கிழித்து வீசினேன் புலத்து கட்டிடங்கள் தழுவிய காற்றின் தோழியாக்கு என் மனக்குறை இயம்பினேன். அவை என் மொழியறியாது திசைமாறி போயின காலம் என் கிராமத்து காற்றானை மறக்க வைத்தது மானிடக் காதலாகி நான் மனைவி பிள்ளைகள் என அங்கத்தவர்கள் ஐந்தாக்கினோம் புலத்து மண்ணே என் வீடாயிற்று காலம் கடந்து என் குடும்பம் என் கிராமத்து காற்றானை காண்கிறது காற்று என் சின்ன மகளின் தலையை கோதிவிட்டாள் பெரிய மகளின் பாவாடையை சரி செய்தாள். மூத்த மகனின் மூஞ்சியில் இடது கையால் அடித்திருப்பாள் போலும் கண்ணுள் ஏதோ விழுந்ததாக அவன் கண்ணைக் கசக்கினான் என் மனையாளின் மானுட அழகை ரசிக்க எண்ணிய காற்றாள் அவள் சேலையை திரும்பத் திரும்ப கீர் குலைத்தாள் காற்றாள் நேர் எதிரே என் முன் வந்தாள் நான் வெட்கத்தினாலும் துணிவினமையாலும் தலை கவிழ்ந்தேன். ஆலமரத்துக்கு முன் ஊன்றிய சூல வைரவர் முன் வீழ்ந்தேன் காற்றை வணங்கி கைகூப்பினேன் என்னை மன்னிக்கவும் என்னை மன்னிக்கவும் எழுந்து நின்று கரங்கள் உயர்த்தி காற்றைத் தழுவினேன் என் கண்கள் சிந்திய கண்ணீர் துளிகளை காற்றாள் வந்து காவிச் சென்றாள் என் கிராமத்து காற்றாள் என்னை மன்னித்து விட்டாள் என்னை மன்னித்து விட்டாள்.

ஏதுமற்ற இருப்பின் இரத்தக்கோடு

என் வீட்டு முற்றத்தின் பூ மரத்திலிருந்து
குயிலின் வாய் வழியே விழுந்த அரிச விதை
காலம் வென்ற பெரும் அரிச மரத்தால்
வீடும், நிலமும் பறி போய் புத்தரின் உயர்ந்த
சமாதி நிலை சிலை வணக்க ஸ்தலமாகியது.

பாழடைந்திருக்கும் அறைகளில் ஆயிரம்
காலத்திற்கு முற்பட்ட புதையல்களில்
கண்டெடுத்த
மத தொல் பொருட்கள் பதுக்கப்பட்டிருந்தன.
அதுவும் அமாவாசை இரவொன்றில் மீள
யாருமற்ற தமிழ் நிலத்துண்டில்
புதைந்து கொள்ள தயாராகிக் கொண்டிருக்கிறது.

நமது மக்கள் ஒதுக்கப்பட்ட முகாமில் படங்கு
மூடிய குடிசைக்குள் துப்பாக்கி மூலம் பகிரப்படும்
ஒரு நேர உணவுப் பொட்டலங்களை ருசித்து
எல்லாவற்றோடும் இழந்து நிற்கின்றார்கள்.
அவர்களது வாழ்வின் முடிவுற்ற
நீட்சி எங்கு தொடங்குகிறது ? எங்கு முடிகிறது ?
எங்கு திரும்புவார்கள்?
இழந்திருக்கும் நிலத்துக்காகவா? கடலுக்காகவா ?

ஊரெல்லாம் முளைத்திற்ற களியாட்ட
விடுதிகளில் சிவப்பு விளக்காய் பேசப்பட்ட
பெண்கள் கச்சைகள் அவிழ்க்கப்படும் தருணம்
எழுகின்ற ஓசை காமத்தின் சுக வலி ஓசையா ?
காமவேட்டையில் நசுபடும் வன்ம வலி ஓசையா ?
அது எதனுடாக
விரிந்திருக்கும் மார்பகங்களிலிருந்தா ?
விரியும் வீரிய யோனிகளிலிருந்தா ?

இன்னும் சாவின் அச்சத்துடன் சாத்தானின்
வருகைகளால் வீரியம் கொண்டு பெறுகிறது.
உடல் சாவை எதிர் கொள்ளும் நிலையுள்
சாபக்கேட்டை சபித்து சபித்து மூண்டெழுகின்றன.

நமது இனத்தவனின் கவிதைகள்
பகை இனத்தவனின் கைகோர்ப்பில்
உயர் தர மது கோப்பைகளை நிரப்பியெழும்
நுரையுடாக அடங்கும் குமிழிகளிருந்தும்
பட்டியல் மொழிபெயர்க்க தீர்மானிக்கப்படுகிறது.
அதில் மரணக் குழிக்குள் எலும்புகளாக்கப்பட்ட
கவிஞனின் கவிதை முன்னிலை வகிக்கின்றன.?

நமது நிலமும்,? நமது இருப்பும், ?
நமது இனமும்,? நமது கலாசாரமும்?
இன்னும் களவாடிக் கொண்டிருக்கிறது.
எறும்புகளாய் அலைந்து கொண்டிருக்கிறோம்.

- கோ.நாதன்

இருளில் பயிர் செய்பவர்கள்

வெளிச்சம் போர்த்திய நாட்களில்
விளைவுடன் - நிலங்கள்
தாய்மைப் பொலிவுடன்
பூத்துக் குலங்கின.

மெதுமெதுவாய்ச் சூழ்ந்த
இரவுகளில் - வேர்கள்
சிறிது சிறிதாக வெட்டப்பட்டு
கோரமாய் மூளியாகின.

நீரும் காலங்களில் கணுவிட்ட
வேர்களும் - இடம் மாறித்
துளிர்ந்தும் கருக்கப்பட்டன

கனிமங்களற்ற நிலங்கள்
வளமிழந்து - வெப்பம்
பெருமூச்சை உமிழ்கின்றன.

மனித எச்சங்களின்
கூட்டுப் பசளையுடன்
விளைவை ஏற்படுத்தும்
புதிய யுக்திகளுக்காய்க்
காத்திருக்கும்...

- வே.ஜ.வரதராஜன்

நல்லூரைப் பிறப்பிடமாகவும்
இங்கிலாந்தை வசிப்பிடமாகவும் கொண்ட உயர்
சைவ வேளாளார் குலத்தில் பிறந்து, மனைவியை
இழந்து, பிள்ளை களின்றி தனியே வாழும் 40
வயதான ஒரு பொறியிய ளாளருக்கு இலங்கையைச்
சேர்ந்த விதவையான, பிள்ளைகள் அற்ற தமிழ்
பேசும் ஒரு மணப்பெண் வேண்டும்.
மணப்பெண்ணின் வயது 35 தொடக்கம் 45வரையில்
இருப்பது விரும்பத்தக்கது. தொடர்பு கொள்ள
வேண்டிய முகவரி: கல்யாணமாலை
திருமணசேவை நிறுவனம்

இராகுலனின் இந்த மணப்பெண்
அறிவித்தல் பல விதமாக பல இடங்களில்
அலசப்பட்டது.

குறிப்பாக, பிறந்தநாள் விழாக்களுக்கு
முதன்நாள் பலர் கூடி நின்று சமைக்கும்
பொழுது... திருமண வீடுகளில் படம் எடுத்துக்
கொள்ள நீண்ட நேரம் கியூவில் நிற்கும் பொழுது...
கோயில்களில் பஞ்சாலாத்திக்கும் "பஞ்ச புராணம்
அருளி பாடுக" க்கும் இடையில்... மேலாக
இலவசத் தொலைபேசி கதைக்க நேரம் கிடைக்கும்
பொழுது... எக்ஸ்செற்றா... எக்ஸ்செற்றா...
சந்தர்ப்பங்களில் இராகுலனின் பெயரும் அவன்
மனைவி சிந்துஜாவின் பெயரும் உச்சரிக்கப்பட்டுக்
கொண்டிருந்தது.

இராகுலனின் மனைவி சிந்துஜா மூன்று
வருடங்களுக்கு முன் மூளையில் கட்டி வந்து இந்த
உலகத்தை விட்டுப் போன பொழுது இராகுலனின்
மனைவி பற்றிய உலகத்தின் கவலைகள் மூன்று
நாட்கள் மட்டுமே இருந்தது. நெருங்கிய உறவினர்
களுக்கு காடாத்து, எட்டுச் செலவு, அந்தியேட்டிவரை
தொடர்ந்தது. பின்பு வருடம் ஒரு தடவை லங்காசிறி
தனது நினைவாஞ்சலிப் பக்கத்தில் மூன்று நாட்
களுக்கு நினைவூட்டிக் கொண்டிருக்கும். மற்றும்படி
இராகுலன் வீட்டு வரவேற்பு அறையில் சந்தன
மாலையுடன் சிந்துஜா ஒரு படமாகத் தொங்கிக்
கொண்டிருந்தார் - அத்துடன் அந்த ஆன்மாவின்
இவ்வுலக வாழ்வு முடிந்து விட்டது.

ஆனால் இராகுலன் மீண்டும் திருமணம்
செய்யப் போகின்றான் என்ற விளம்பர அறிவிப்பு வந்த
வுடன் கண்ணாடிச் சட்டத்தினுள் இருந்த அவளுக்கு
அந்த நகரம் உயிர் கொடுத்து விட்டிருந்தது.

"அந்த ராசாத்தி எப்ப சாவாள் என்று இருந்தது
போல இருந்திட்டு இப்ப இவர் புதுமாய்ப்பினையாகப் போறார்"

"ஓமக்கா கவனிச்சனிங்களோ... பொது
இடங்களிலை அவற்றை பார்வை சரியில்லை"

"என்றை இவர் சொன்னவர் இந்தியாவிலை
கொண்டு போய்க் காட்டியிருந்தால் சுகம் வந்திருக்கும்
என்று. காசுக்கு பாத்து பிசிநாறி அவளைக் கொண்டு
போட்டுது"

"தெரியுமோக்கா... இன்துரன்சிலை நல்ல

மணமகள் தேவை

வி. ஜீவகுமாரன்

காசு வந்திருக்கும். அததான் இப்ப புதுப்பொம்பிளை
தேடுறார்"

வேலி நீக்கல்கள் ஊடாகவும் அல்லது
திண்ணையில் இருந்து புளியம்பழம் உடைக்கும்
பொழுது நடைபெறும் சம்பாசணைகள், தொனியில்
எந்த மாற்றமுமின்றி இங்கு ஐபோன்களில் பரிமாறப்
பட்டுக் கொண்டிருந்தது.

அவ்வாறே ஆண்களும் சீட்டாட்ட மேசை
களிலும், விழா மண்டபங்களுக்கு வெளியே நின்று
சு.விக்கினேஸ்வரன் செய்தது சரியா... கச்சதீவை
நாங்கள் விட்டுக் கொடுக்க கூடாது என்ற சம்பாசணை
களுக்கு நடுவே இராகுலன் பெண் தேடும் படலக்
கதைகளும் வந்து போகும்.

"எங்கடையள் போய்ச் சேருதுகள் இல்லை...
நாங்களும் புது மாய்ப்பினையள் ஆகலாம்"

"ஏன் இவர் இப்ப விதவைப் பொம்பிளை
தேடுறார்? யாரும் புருஷன் விட்ட பொம்பிளையளையும்
கட்டலாம் தானே"

"நாங்களும் இந்த சிற்றியிலை தானே
இருக்கிறம். சொல்லியிருந்தால் கிளிமாதிரி கொண்டு
வந்து இறக்கிக் கொடுத்திருப்பம். அதை விட்டுட்டு
மற்றிமோனியலிலை போட்டிருக்கிறார். என்ன சாதி

சனத்திலை இருந்து கொண்டு வரப் போறாரோ பார்ப்பம்”.

பொதுவாக நீண்ட விமானப் பயணங்களில் இரவு உணவுக்குப் பின்பாக இராகுலன் தூங்கி விடுவான். பிறிற்றில் எயர்வேய்சின் பயண நேரமும் அவ்வாறுதான் இருந்தது. ஆனால் வந்திருந்த விண்ணப்பங்களில் தேர்ந்தெடுத்த மூன்று பெண்களின் படங்களையும் பார்த்து மனம் சுயம்வரம் நடாத்திக் கொண்டு வந்ததில் அவனால் நன்கு தூங்க முடிய வில்லை.

கட்டுக்காசுக்கு வேண்டிய காரைத் திருப்பிக் கொடுத்து ஐரோப்பாவில் வேறு ஒரு கார் வாங்கும் முயற்சி இல்லையே இது.

இது வாழ்வின் இரண்டாம் பாகம். அல்லது புது அத்தியாயம். இனியொரு மூன்றாம் பாகமோ இன்னோர் புதிய அத்தியாயமோ வேண்டவே வேண்டாம். எனவே இதுவே இறுதியானதும் முடிவான தும். எனவே எதுவாயினும் ஆழமாக யோசித்து நல்ல முடிவாக எடுக்க வேண்டும் என்ற எண்ணமே மேலோங்கி நின்றது.

சீட்டுக்கட்டின் சீட்டுகளை எடுத்துப் பார்ப்பது போல மூன்று படங்களையும் மாறி மாறி பார்த்துக் கொண்டு இருந்தான். கைகள் பின்னால் இருப்பதை முன்னாலும் முன்னால் இருப்பதை பின்னாலும் வைப்பதையும் மாறி மாறி வைத்துக் கொண்டிருந்தது.

ஒரு பள்ளி ஆசிரியை. பெயர் மரில்லா. பால் வெள்ளை நிறம். சுருட்டை முடி. மெல்லிய உடல்வாகு. தலையில் குத்தியிருந்த கிளிப், கையில் கட்டியிருந்த கை மணிக் கூடு, காலில் போட்டிருந்த சிலிப்பர் அத்தனையும் கட்டியிருந்த றோஸ் சேலைக்கும் சட்டைக்கும் பொருந்தியிருந்தது. கற்பிப்பது ஆங்கிலம். மதம் கிறிஸ்தவம். இராகுலனின் அதே 40 வயது. முதலில் விவாகரத்தாகி பின் கணவன் குடியாலும் நோயாலும் இறந்திருக்கின்றான். கொழும்பில் தமக்கையின் குடும்பத்துடன் வாழுகின்றான்.

மற்றது முன்னாள் போராளி ஒருத்தி. தமிழ்ச் செல்வி. வயது 35. காதலித்துக் கைபிடித்த கணவன் ஐந்து வருடங்களுக்குப் முன் போரில் இறந்து விட்டான். வந்திருந்த மூன்று படங்களில் இயற்கையான அழகு என்றால் அந்தப் பெண்ணுடையது தான். மிக மெலிந்த தேகம். கண்களில் சின்னச் சோகம். கல்வித் தகமை எதுவும் இல்லை. கடைசியாக வந்திருந்தது விண்ணப்ப விதிமுறையை மீறி வரும் அப்பிளிக்கேசன்கள் போல ஒரு கடிதத்துடன் வந்திருந்தது. வயது 45. ப்ரியா. இதுவரை திருமணமாக வில்லை. திருமணமாகி கணவனை இழந்த விதவைக்கும் திருமணமாகாமலே விதவைகள் போல வாழும் ஒரு பெண்ணுக்கும் இடையே நீங்கள் என்ன வித்தியாசத்தைக் காணுகின்றீர்கள்? என்ற வகையில் இந்தக் கடிதம் அமைந்திருந்தது. பெரிய ஒரு குடும்பத்தின் மூத்த மகள் அவள். யாழ்ப்பாண புதிய சந்தைக் கட்டடத்தில் சுயமாக ஐந்தாறு பெண்களை வேலைக்க மர்த்தி தையல்கடை நடாத்திக் கொண்டிருக்கும் பெண் அவள். வெளிநாட்டு ஓடர்களினாலேயே அவள்

கடையின் தையல் மெசின்கள் நிறைந்திருக்கும் நன்கு வாடிக்கையாளர் களுடன் பேசத் தெரிந்த பொதுநிறமான பெண்.

மரில்லா, தமிழ்ச் செல்வி, ப்ரியா!

சுயம்வர மேடையில் மூவரும் அருகருகே நின்றார்கள். இதில் யாரிடமே சிந்துஜாவின் ஜாடை எதுவுமே இருக்கவில்லை. அவ்வாறு இருந்திருந்தால் அந்தப் படம் ஒன்று மட்டும் தான் அவன் கையில் இருந்திருக்கும்.

இதில் யார் இராகுலன் திரும்பி வரும்பொழுது அவனருகே இருந்து பயணம் செய்யப் போகின்றார்கள் என்று அவனுக்கே தெரியவில்லை.

மூவரையும் நேரில் சந்திப்போம். பின்பு முடிவெடுப்போம் என முடிவில்லாத ஒரு முடிவுக்கு வந்த பொழுது விமானத்தின் பின்சில்லுகள் தரையைத் தொட்டது.

நித்திரையை தொலைத்துவிட்ட ஒரு இரவு கண்ணுக்கு எரிச்சலைக் கொடுக்க விமானத்திலே இருந்து வெளியே வந்தான்.

இந்த முறை கட்டுநாயாக்காவில் பெரிய கட்டுப்பாடுகள், பிரச்சினைகள் ஏதுமில்லை. ஆனாலும் இமிக்கிரேஷனையும், கஸ்ரம்ஸ்சையும் தாண்டும் வரை எல்லோருக்கும் இருக்கும் இனம் அறியாத ஒரு பயம் இராகுலனுக்கும் இருந்தது.

இரவு விமானத்தில் நன்றாக நித்திரை கொள்ளாத களை மட்டும் இருந்தது. வெளியே தங்கை சுமதியின் கணவன் சிவகார்த்திகேயன் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து வான் கொண்டு வந்திருந்தார். அவருடன் முன்பின் அறிமுகம் இல்லாத ஒருவர்.

சிவகார்த்திகேயன் அவரை இராகுலனுக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தார்.

“இவர் மிஸ்டர். லோறன்ஸ். கொழும்பிலை பெரிய வர்த்தகர். மரில்லா ரீச்சரின்டை அண்ணா”

இராகுலன் நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

அவர் நட்புடன் கை நீட்டினார்.

இவனும் கை குலுக்கிக் கொண்டான்.

“மரில்லா ரீச்சர் பலாலி றெயினிங்

கொலிச்சிலை எனக்கு யூனியர். கொழும்புக்கு வருகிற நேரங்களிலை அவா மூலம் இவருடைய அறிமுகம் கிடைச்சது. இப்ப கடவுள் இப்பிடி ஒரு வழியைக் காட்டியிருக்கிறார். நேற்று பின்னேரம் கோல்பேஸ் கடற்கரையிலை வைச்சு நான் உங்களைக் கூட்டிப் போக வந்திருக்கிறேன் என்ற பொழுது தான் இவர் இந்த சம்பந்தக் கதையைச் சொன்னார். எனக்கு நம்பவே முடியவில்லை என்ற மனுசிக்கு இந்த சைவ-வேதப் பிரச்சினைகள் ஒ.கே. என்றால் எனக்கு டபிள் ஒ.கே. கண்ணனும் கர்த்தரும் சேர்ந்து எப்பிடி எப்பிடி எல்லாம் முடிச்சுப் போடுகிறார்கள் என்று என்னாலை நம்பவே முடியவில்லை”.

சிவகார்த்திகேயனின் வெள்ளந்தி மனசு அப்படியே மாறாமல் இருந்தது இராகுலனுக்கு சந்தோசமாகவும் சங்கடமாகவும் இருந்தது.

சிவகார்த்திகேயன் அடுக்கிக் கொண்டு போக இராகுலனுக்கு என்ன செய்வது என்றே தெரியவில்லை.

“காருக்கு போவமே” என இராகுலன் தனது துட்கேசை எடுக்க குனிய முதல் மலிட்டாவின் அண்ணா அதனைத் தூக்கினார்.

இராகுலனுக்கு என்னவோ போல் இருந்தது. பெரிய ஒரு வர்த்தகர். தன் தங்கைக்கு ஒரு வாழ்வு கிடைத்திட வேண்டும் என்ற ஏதோ ஒரு எதிர்பார்ப்பில் அதனை தூக்கிக் கொண்டு முன்னே செல்வது இராகுலனுக்கு மிகச் சங்கடமாக இருந்தது.

லோறன்ஸ் வெளியே வந்ததும் தொலை பேசியில் றைவரிடம் காரை கொண்டு வரச்சொல்லி அழைத்தார்.

ஒரு வினாடியில் மிகப் பெரிய படகு போன்ற ஒரு கார் அவர்கள் முன்னால் வந்து நின்றது. றைவரே இறங்கி ஓடி வந்து துட்கேசையையும் இராகுலனின் கைப்பையையும் வேண்டி டிக்கியினுள் வைத்தான். அனைவரும் ஏறிக் கொள்ள கார் தென்னை மரங்களுக்கிடையான அகல வீதியில் மிதக்கத் தொடங்கியது.

“இப்ப ரெயினுக்குப் போறமா? இல்லை கொழும்பு பஸ் ஸ்ராண்டுக்கு போறமா”

“என்ன சிவகார்த்திகேயன்... மிஸ்டர் இராகுலன் ஜோக் பண்ணுறார்... “என்று விட்டு லோறன்ஸ் தொடர்ந்தார், “பிளீஸ் கியர் இராகுலன்... நேற்று பின்னேரம்தான் நீங்கள் வாறது உங்க அத்தார் சொல்லித் தெரியும். மலிட்டாக்கு ஸ்கூலிலை தீரென லீவு எடுக்க முடியாமல் போயிட்டுது. அவா ஈவினிந்தான் வருவா. என்னுடைய வைவ்தான் சமையல் செய்து வைச்சிருக்கிறா. வந்த பிறகு அவாக்கும் ஒரு ஹலோ சொல்லிப் போட்டு நீங்கள் இந்தக் காரிலையே யாழ்ப்பாணம் போங்கோ. நீங்கள் திரும்பிப் போகும் வரை காரையும் ரைவரையும்

நீங்களே வைத்திருங்கள்.

இராகுலனுக்கு என்ன சொல்வது என்று தெரியாமல், “எதுக்கு உங்களுக்கு இத்தனை சிரமம்”, என்று சொல்ல முதல் சிவகார்த்திகேயன் குறுக்கிட்டு, “போர்மாலிற்றி எல்லாம் பார்க்காதையுங்கோ. நானே முந்தி மலிட்டா ரீச்சரிட்டை காரை இரவலாய் வேண்டிக் கொண்டு யாழ்ப்பாணம் போயிருக்கிறன்” என இராகுலனின் வாயை அடைத்து விட்டார்.

பின்பென்ன கார் நேராகா லோறன்ஸின் வீட்டு வாசலில் போய் நின்றது.

அங்கு களைபோக குளிப்பு... பின் மதிய உணவு... அதற்கு மேல் பப்பாசிப் பழமும், அன்னாசிப் பழமும்... எனத் தொடர்ந்து பின்னேர வடையுடனும் தேனீருடனும் அவர்கள் அமர்ந்திருக்கும் பொழுது மலிட்டா தன் விரித்த கைக்குடைபோன்ற புன்சிரிப்புடன் கதவைத் திறந்து உள்ளே வந்தாள்.

“வெயிற் பிளீஸ்” சொன்னவாறு வீட்டின் உள்ளே சென்று அதே வேகத்துடன் அடுத்த ஐந்து நிமிடத்துள் முகம் கழுவி மிகவும் இயல்பான ஆடை அணிந்து வந்து மற்றவர்களுடன் தானும் தேனீர் அருந்தத் தொடங்கினாள்.

இராகுலனுடன் மிகவும் இயல்பாக ஒரு நண்பருடன் பேசும் தொனியிலேயே பேசினாள். பேச்சில் அதிகம் ஆங்கிலம் கலந்திருந்தது. சிவகார்த்திகேயனும் லோறன்ஸ்கும் வேண்டுமென்றே இவர்களைத் தனிய இருக்க விட்டு விட்டு அவர்கள் ஸ்கொட்சைத் திறந்தார்கள். லோறன்ஸ்சின் மனைவி அவர்களுக்கு ரேஸ்ட் எடுக்க உள்ளே போனாள்.

இராகுலன் தனதும் சிந்துஜாவின் இனிமையான வாழ்க்கை பற்றியும் மலிட்டா தனது சோகமான கடந்தகால வாழ்க்கை பற்றியும் கதைத்துக் கொண்டு இருந்தார்கள்.

எந்த இடத்திலும் இராகுலன் மலிட்டாக்கு எந்த நம்பிக்கை அளிக்காமலும், இந்த திருமணத்தை எந்த விதத்திலும் தான் எதிர்பார்த்து தவமிருப்பது போல மலிட்டா காட்டாமலும் பேசிக் கொண்டிருந்தமை இருவருக்குமே பிடித்திருந்தது.

சற்று நேரத்தில் பின்னேரக் குளிர்காற்று வீசத் தொடங்க மலிட்டா அண்ணிக்காரிக்கு இரவுச் சமையலுக்கு உதவி செய்ய உள்ளே போனாள்.

ஸ்கொட்விஸ்கி பாதித்தாரம் இறங்கியிருந்தது.

“வை டொன்ற ஹாவ் எ பெக் இராகுலன்”

“எனக்கு பழக்கமில்லை”

“பழக்கமில்லாதவங்களுக்கு பழக்காதையுங்கோ அத்தார்” இயல்பாக மலிட்டா சொன்னது இராகுலனுக்கு ரொம்பவே பிடித்திருந்தது.

லோறன்ஸ்கும் சிவகார்த்திகேயனும் தங்கள் உதட்டுக்குள் சிரித்துக் கொண்டார்கள்.

தொடர்ந்து இரவுச் சாப்பாட்டை முடித்துக் கொண்ட பின்பு இவர்கள் மூவரும் கைகாட்ட அவர்கள் இருவரின் யாழ்ப்பாணப் பயணம் ஆரம்பமானது.

“எப்பிடி மலிட்டா?... பிடிச்சிருக்கா”

சிவகார்த்திகேயனுக்கு பொறுமை காக்க முடியவில்லை.

“பொறுங்கோ அத்தார்... இன்னும் இரண்டு பேர் இருக்கினமே”

“எனக்கென்னவோ... நீங்க இருவரும் மேட் போர் ஈச் அதெர்இஸ் போல் இருக்கு!”

கார் நீர்கொழும்பு வீதியை நோக்கித் திரும்பி தன் வேகத்தை அதிகரித்தது.

இரவுப் பயணக்களை இராகுலனையும் அளவுக்கதிகமாக பாவித்த விஸ்கி சிவகார்த்திகேயனையும் நித்திரையில் ஆழ்த்திக் கொண்டிருந்தது.

அதிகாலை 3 மணிக்கு முருகண்டி வாசலில் காரை நிறுத்தி விட்டு “ஐயா கோயிலுக்கு போகப் போறீங்களா” என ரைவர் கேட்ட பொழுது சிவபார்த்தி கேயனால்கண் விழிக்கவே முடியவில்லை. இராகுலன் மட்டும் கீழே இறங்கி முகம் கழுவி தேங்காயும் கற்பூரமும் வேண்டிக் கொண்டு ரைவரையும் வரும்படி அழைத்தான்.

“இல்லை ஐயா... வைவ் செத்து இன்னும் ஒரு வருடம் ஆகேல்லை... நான் போகக் கூடாது”

இராகுலனுக்கு என்னவோ போல் இருந்தது. தான் இவ்வாறான எதையும் இலண்டனில் கடைப்பிடித்ததாக ஞாபகம் அவனுக்கு ஞாபகமில்லை.

இராகுலன் தனியே போய் தேங்காய் உடைத்து சுடர் விட்டெரியும் கற்பூரச் சட்டியில் கற்பூரத்தைப் போட்டு விட்டு சந்தனக்கட்டையை கல்லில் தேய்த்து பொட்டுப் போட்டுக் கொண்டு வந்தான். எட்டு வருசத்துக்கு முன்பு இலண்டனுக்கு போக முதல் சிந்துஜாவுடன் இதே இடத்தில் தேங்காய் உடைத்துக் கும்பிட்டு சென்றது ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

“வாங்கோ தேநீர் குடிப்பம்”, என ரைவரை அழைத்துக் கொண்டு தேநீர்கடைக்கு போய் அங்கு இருவரும் தேநீர் வேண்டி வெளியில் நின்று பருகினார்கள்.

காலைக் குளிருக்கு அது இதமாக இருந்தது.

“ஏன் நான் இங்கை வந்திருக்கிறன் தெரியுமா?”

“தெரியும்சார்.. ஐயா கதைக்கேக்கை தெரிஞ்சது”

“உங்கடை மடம் எப்பிடி?”

“பத்தரை மாற்றுத் தங்கம்... ஆனால் கட்டக் கூடாத இடத்தில் கட்டி அவான்ரை வாழ்க்கை வீணாய் போச்சது... இலட்சம் இலட்சமாய் சொத்திருந்தும் என்னய்யா பலன்?”

“செய்யலாம் எண்டு சொல்லுறியள்”

“செய்தால் நீங்கள் நல்லாய் இருப்பியள்”

“நீங்க ஒரு வருடத்துக்கு பிறகா கலியாணம் செய்வியள்?”

“இல்லை ஐயா”

“ஏன்?”

“அது என்னாலை முடியாதைய்யா”

இராகுலன் பின்பு ஏதும் கேட்கவில்லை.

கார் புறப்பட்டது.

மானிப்பாய்க்கு வந்த பொழுது காலை ஏழு மணியாகியிருந்தது.

கார்ச் சத்தம் கேட்ட பொழுது சுமதியும் பிள்ளைகளும் காரடிக்கு ஓடி வந்தார்கள்.

சுமதி இராகுலனைக் கட்டி கொண்டு அழத்தொடங்கி விட்டாள்.

சிந்துஜா இலண்டனில் இறந்த பின்பு இப்பொழுது தான் தமையனைக் காண்கிறாள்.

மூத்தவள் நன்கு வளர்ந்திருந்தாள்.

மற்ற இரண்டு மகனும் மாமா மாமா என

இராகுலனைச் சுற்றிக் கொண்டார்கள். அவர்களே இராகுலனின் பெட்டியை காரில் இருந்து இறக்கினார்கள். சிவகார்த்திகேயனும் வந்ததே தெரியாமல் வந்திட்டம் என்றபடி காரால் இறங்கினார்.

“அப்பாக்கு நேற்று பின்னேரம் கொழும்பிலை போட்ட பெற்றோல் இப்பதான் முடிஞ்சிருக்குப் போலை”, மூத்தவள் சொல்ல மற்ற அனைவரும் சேர்ந்து சிரித்தார்கள் - றைவர் உட்பட.

வீட்டின் நடுமடத்தில் தகப்பனினதும் தாயினதும் படம் மாட்டப்பட்டு மின்விளக்கு எரிந்து கொண்டிருந்தது.

சுமதி இப்போ வயதான தாயைப் போலவே காணப்பட்டாள்.

“நீ சரியா அம்மா போலவே வாறாய்”

“பின்னே வேறுயாரும் மாதிரியாய் வருவேன்?” சொல்லி விட்டுச் சிரித்தாள்.

“சரி... போய்க்குளிச்சிட்டு வாங்கோ...

ரைவரையும் குளிச்சிட்டு வரச் சொல்லுங்கோ... சாயினியைக் கொண்டு தோசைக்கு மா அரைப்பிச்சு வைச்சிருக்கிறன். நான் போய்ச் சுடுறன்... ஏதாவது ஊத்தை உடுப்பு இருந்தாலும் தொடிக்கை போடு. பின்னேரம் சாயினி வரும்”

தமையன் என்டாலும் இராகுலனை ஒருமையில் அழைப்பதுதான் சுமதியின் வழக்கம்.

“யார் அது சாயினி”

“அதுகள் இடம் பெயர்ந்து வந்து கோயிலடி யிலை இருக்குதுகள். பின்னேரத்திலை எனக்கு கூட ஓத்தாசை புரிய வாறது”

காலைச்சாப்பாட்டு முடிய ஆசைக்கு சைக்கிள் எடுத்துக் கொண்டு றவுக்கைச் சந்தைக்க போய் இராகுலனே மரக்கறி மீன் எல்லாம் வேண்டி வந்தான்.

இரண்டு மருமகனும் மாமனுடன் போய் வந்தார்கள்.

மீண்டும் ஊர்க்காற்று... ஊர்ச்சந்தை... அதன் மணம்... அவனுக்கு மகிழ்ச்சி ஊட்டியது.

அடுத்து நிற்கும் நான்கு நாட்களும் தானே சந்தைக்கு போவேன் என இராகுலன் சொல்லி விட்டான்.

ஆழமாகப் பதிந்து விட்ட ஆட்டோக்கிராவ் நினைவுகள் இவ்வாறு ஊருக்கு வரும் பொழுதுதான் திறந்து பார்க்கப்படுகின்றது போலும். அதனால் தான் ஊர்ப்பயணங்களுக்கு இவ்வளவு கனதி போலும்.

அன்று பின்னேரமே தமிழ்ச் செல்வியைப் போய்ப் பார்ப்போம் என இராகுலனும் சிவகார்த்தி கேயனும் முடிவெடுத்திருந்தார்கள். அதுவும் சொல்லாமல் கொள்ளாமல் போய் ஆச்சரியப்படுத்த வும் எந்த போலியான மேக்கப்புகள் இல்லாமல் பெண்ணைப் பார்க்க இராகுலன் பிரியப்பட்டான்.

சுமதியையும் வரச்சொல்லி இராகுலன்

கேட்டான்.

“நீயும் அத்தாரும் போய்ப் பாருங்கோ... கடைசியிலை ஏதோ ஒன்றை முடிவெடுத்த பிறகு நான் வாறன்”, சுமதி உறுதியாகச் சொன்னாள்.

கார் மருதனாமடத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டது. கொஞ்சம் செக்கல்படும் நேரம்.

ஊரின் ஓரமாய் இருந்த ஒரு பனங்காணியின் நடுவில் இருந்த ஓலைவீடுதான் தமிழ்ச் செல்வியின் வீடு என கைகாட்டினார்கள்.

பெரிய படகு போன்ற கார் போய் நோட்டின் கரையில் நிற்க தென்னமட்டையில் கிறிக்கட் விளையாடிக் கொண்டிருந்த அரைக்காற்சட்டைகள் எல்லாம் காரைச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள்.

சத்தம் கேட்டு பின்வளவில் கிடுகு ஓலை பின்னிக் கொண்டிருந்த தமிழ்ச் செல்வி ஒன்றும் புரியாமல் முன் முற்றத்திற்கு வந்ததும் ஒரு கணம் திடுக்கிட்டு விட்டான்.

ஒரு நிமிடத்தில் புகைப்படத்தை நினைவில் கொண்டு இராகுலனை தமிழ்ச் செல்வியும் தமிழ்ச் செல்வி இராகுலனையும் அடையாளம் கண்டு கொண்டான்.

“வாங்கோ” என குடிசையின் தாழ்வாரத்தில் பாயை எடுத்துப் போட்டான்.

சிவகார்த்திகேயனும் இராகுலனும் போய் அமர்ந்தார்கள்.

ரைவர் காரினுள்ளேயே இருந்து கொண்டான்.

“தேத்தண்ணி குடிக்கிறீங்களா... சோடா வேண்டட்டுமா”

“தேத்தண்ணியே ஊத்துங்கோ”

இராகுலன் சொல்லிக் கொண்டு இருக்கும் பொழுதே ஒன்று இரண்டு என்று பக்கத்து பக்கத்து காணிகளில் வசிப்பவர்கள் இராகுலனைப் பார்ப்பதற்கு முற்றத்தில் கூடி விட்டார்கள்.

தமிழ்ச் செல்வியால் சரி, இராகுலனால் சரி பெரிதாக எதுவும் கதைக்க முடியவில்லை.

“அப்பு ராசா... நீ இந்தப் பிள்ளைக்கு வாழ்க்கை குடுத்தால் உந்த மருதடியானுக்கு கோயில் கட்டி முடிச்ச புண்ணியம் உனக்கு. அப்பிடி அவள் ஒரு தங்ககட்டி எங்களுக்கு”

“யாருக்கும் ஒரு நோய் துன்பம் எண்டால் மோட்டார் சைக்கிளில் போட்டு எடுத்துக் கொண்டு ஓடுவள். அவள் எத்தனை சீவன்களைக் காப்பாற்றி இருக்கிறாள்”

“அவளை ஒருக்கா பாடச் சொல்லி கேட்டுப் பார் மேனை... உந்த சுசீலா ஜானகி எல்லாம் அவுட்”

தமிழ்ச் செல்வி எதுவும் பேசாது இராகுலனைப் பார்த்துக் கொண்டு வாசலோரம் நின்றான்.

படத்தில் இருந்த கண்ணின் கவர்ச்சி இப்போ நேரிலும் இந்தச் செக்கல் இருட்டினுள்ளும் இருந்தது.

“நாங்கள் போயிட்டு வாறம்” என சிவகார்த்திகேயன் எழு முழு ஊருமே முற்றத்தில் இருந்து எழுந்தது.

“நல்ல செய்தி சொல்லி அனுப்பு மேனை”

அந்தக் கிழவி கும்பிட்டு வழியனுப்பினாள்.

தமிழ்ச் செல்வி அசையாது தூணுடனேயே நின்றான்.

கார் புறப்பட்டது.

வீட்டை வந்து இரவுச் சாப்பாடு முடிய பிள்ளைகள் தூங்கச் செல்ல நிலவு வெளிச்சத்தில் முற்றத்தில் கதிரையைப் போட்டுக் கொண்டு சிவகார்த்திகேயனும் இராகுலனும் மலரிட்டாவைப் பற்றியும் தமிழ்ச் செல்வியைப் பற்றியும் ஒப்பிட்டுக் கதைக்கத் தொடங்கினார்கள்.

சுமதியும் அடுத்தநாள் காலைச் சமையலுக்கு தேவையான வெங்காயத்தை ஒரு சின்ன சளகில் எடுத்து தன் மடியில் வைத்து அதனை உரித்தவாறு இருவரின் கதைகளையும் சுவாரஸ்யமாகக் கேட்டுக் கொண்டு இருந்தான்.

கொழும்பில் இருந்து புறப்படும் பொழுது நூறு மார்க்கும் மலரிட்டாக்கே என்று நிலைப்பாட்டில் நின்ற சிவகார்த்திகேயன் இப்பொழுது 50 அல்லது 55 என்ற நிலைக்கு இறங்கி வந்திருந்தார். அதிலும் மலரிட்டாவின் அண்ணாவின் வர்த்தகம், குடும்ப கௌரவம் என்பதற்கே ஒரு 10 புள்ளி விழுந்திருந்தது.

இராகுலனுக்கு மலரிட்டாவின் பகட்டை விட தமிழ்ச் செல்வியின் எளிமையும் அவளின் கண்களும் அதன் கவர்சியும் அதில் தெரிந்த ஒளியும் மேலாக சுற்றி நின்று அந்த ஊரே வாழ்த்தியதும் தான் அவன் கண்கள் முன் நின்றது. இராகுலனின் தராசு தமிழ்ச் செல்வியின் பக்கமே மெதுவான சரியத் தொடங்கியிருந்தது.

ஆனால் எந்த முடிவும் நாளைக்கு தையல் கடைக்கு போனபின்னே.

இன்று போலவே திடீரென முதலில் தையல் கடைக்கு நேரடியாக போவதென்றும் பின்பு அவர்கள் அழைத்தால் கடையில் இருந்து 2 கிலோ மீற்றர் தூரத்தில் உள்ள பரியா வீட்டுக்குப் போய் அவளது பெற்றோரையும் சந்திப்பது என முடிவானது.

அடுத்த நான்கு நாட்களில் சதுரங்ககாய்களை நகர்த்த வேண்டிய அவசரம் இராகுலனுக்கு!

“நாளைக்கு அங்கே போன பிறகு மூன்றாம் கிட்ட கிட்ட நின்றால் லொத்தர் போடுவியாளா? இல்லாட்டி கோயிலிலை 3 பூப்போட்டு எடுப்பீங்களா”

சுமதி கேட்டது கிண்டலா அல்லது உள்ளார்ந்த அர்த்தத்துடன் கேட்டாளா என அறிய முடியாது சிவகார்த்திகேயனும் இராகுலனும் படுப்பதற்காக உள்ளே எழுந்து போனார்கள்.

“நான் யாரையும் கலியாணம் செய்ய மாட்டன் சரசு... இது சத்தியம் சரசு...”

எட்டிப் பார்த்தார்கள்.

கார் போர்ட்டிக்கோவில் படுத்திருந்த ரைவர் நித்திரையில் அலற்றிக்கொண்டு இருந்தான்.

இல்லை... அவன் அரைத் தூக்கத்தில் இருந்தான்.

ஒரு பக்கம் மானிப்பாய் மருதடி, மறுபக்கம் சுதுமலை அம்மன், அடுத்த பக்கம் ஆனைக்கோட்டை

மூத்த நயினார், இன்னோர் பக்கம் வேலக்கைப் பிள்ளையார் அத்தனை கோயில்களின் காலை மணி யோசைகளுடனும் மானிப்பாய் விழித்துக் கொண்டது.

கூடவே அன்று காலை அந்தோனியார் ஆலயத்திலும் செவ்வாய்க் கிழமைப் பூஜைக்கு சைவசமயத்தவரும் கத்தோலிக்கத்தரும் கூடி இருந்தார்கள்.

இராகுலன் நித்திரையில் இருந்து எழுந்து கிணற்றடிப் பக்கம் போனான்.

ஒரு பெண் அவனது உடுப்புகளைத் தோய்த்து கொடியில் உலரப் போட்டுக் கொண்டு நின்றாள்.

தனது உடுப்புகளில் அவன் கண்கள் பதிந்த பொழுது ஒரு கணம் திக் என்றது.

அவனது உள்ளாடைகளும் தோய்க்கப்பட்டு அங்கே தொங்கிக் கொண்டு இருந்தது.

அந்தப் பெண்ணின் பின் புறமே தெரிந்தது.

“நீங்களா இதெல்லாம் தோய்த்தது”

குரலில் கொஞ்சம் கடிமை இருந்தது.

“எல்லாம் அழுக்கு உடுப்புதானே. அதிலை என்ன வேறுபாடு”

இராகுலனுக்கு “திக்” என்றது.

“நான் தான் கவனிக்காமல் எல்லாத்தையும் அள்ளிப் போட்டுட்டன். ஏன் வீணாய் சாயினியை வெருட்டுறாய்” என்றபடி சுமதி கிணற்றடிப்பக்கம் வந்தாள்.

சாயினி சுமதிக்கு சமையலுக்கு உதவுவதற்காக குசினிக்குள் போய் விட்டாள்.

“எத்தனை மணிக்கு நீயும் இவரும் தையல் கடைக்கு போகப் போறியள்”

“ஒரு பத்து மணிபோலை...”

“சரி.. குளிச்சிட்டு சாப்பிட முதல் என்னோடை வா... அம்மா எப்பவும் விளக்கு வைச்சு கற்பூரம் கொழுத்தற அரசடி அம்மன்றிறை போயிட்டு வருவம்... இண்டைக்கு செவ்வாய்கிழமை வேறே”

சுமதி சொன்னால் அவள் இளையவள் ஆனாலும் எப்பவும் மறுபேச்சில்லை.

இராகுலன் குளித்து விட்டு குளியலறையில் இருந்து வெளியே வந்த பொழுது, கையில் கற்பூரமும் நெருப்பெட்டியும் விளக்கெண்ணையும் திரியும் எடுத்துக் கொண்டு சுமதி நின்றாள்.

“நீ அம்மாவைக் கும்பிட்டுட்டு வா, நான் முன்னாலை போய் கோயிலைப் போய்க் கூட்டுறன்”.

சுமதிபோய் பத்து நிமிடத்தில் இராகுலன் அரசடி வாசலுக்கு வந்து சேர்ந்தான்.

தாயைப் போலவே சுமதி கோயிலை அழகாகப் பெருக்கி தண்ணியும் தெளித்திருந்தாள்.

விளக்கும் வைச்சு கற்பூரமும் கொழுத்தி விட்டு, “வடிவாய் கும்பிடு” சுமதி சொல்ல இராகுலன் கும்பிட்டான்.

“இராகுலன் நான் உனக்கு தங்கச்சி தான். ஆனால் அம்மா போலை இந்த இடத்திலை வைச்சு சொல்லுறன். நீயும் அத்தாரும் பார்க்கிற உந்த சம்பந்தங்கள் உனக்கு சரி வராது. சிந்துஜா அண்ணி செத்துப் போன பிறகு அங்கை தனிச்சு வாழற உன்ரை

வாழ்க்கைக்கு ஒரு துணை தேவை என்கும் தெரியும். ஆனால் பிள்ளை குட்டி பெறுகிற வயதைத் தாண்டிட்டம் என்று பயத்திலை, அல்லது பிள்ளைய ளோடை யாரையும் கட்டினால் அதாலை பிரச்சினைகள் வரும் என்று கணக்க கொன்டிசன்களைப் போட்டு ஒரு பொம்பிளை தேடுறாய். நீ படிச்ச கணக்கு பாடம் போலை தரவுகளைப் போட்டு நிறுவவேண்டியதுகளை நிறுவப் பார்க்கிறாய். ஆனால் வாழ்க்கைக்கு உதெல்லாம் சரி வராது. உனக்கு சரி, உனக்கு வற அந்தப் பொம்பிளைக்கு சரி வயதான காலத்திலை உங்களைப் பார்க்கிறதுக்குச் சரி..., உங்கடை அன்பை

பங்கு போடச் சரி உங்களுக்கு பிள்ளைகள் வேணும். எல்லாத்துக்கும் மேலாலை ஒரு விதவைப் பெண்ணுக்கு வாழ்க்கை கொடுக்க வேணும் என்கும் ஒரு தர்மம். அதைத்தான் நீயும் ஒரு வழியிலை செய்ய விரும்புறாய். அதோடை அதுகள் பெத்த ஒன்றிரண்டுக்கும் சேர்த்து வாழ்க்கை கொடுத்தால் எங்கடை பரம்பரைக்கே எவ்வளவு புண்ணியம் தெரியுமோ?”

“சுமதி?”

“ஓம்... நான் சாயினியைத் தான் சொல்லுறன். இப்ப 5 வருசமாய் எங்கடை வீட்டை தான் வேலை செய்யுது. அம்மாவை கடைசிக் காலத்திலை தூக்கிப் பார்த்தது அவள்தான். அவள் என்ன சாதி சனம் என்கும் கூட எனக்கு தெரியாது. என்ரை வீட்டை சாயியறை தொடக்கம் எல்லா இடமும் போய்வாற சுதந்திரம் அவளுக்கு இருக்கு. காரைநகரில் இருந்து இடம் பெயர்ந்து வந்து கோயில் காணிகளிலை மூன்று சின்னப் பிள்ளைகளோடை இருக்கிறாள். அதுகளுக்கு நீ ஒரு வாழ்வு குடுத்தால் அந்த நாலு சீவன்களுக்கு வாழ்க்கை கொடுத்த புண்ணியம் உனக்கும் எங்கடை சந்ததிக்கும் எண்டைக்குமே இருக்கும்!”

இராகுலன் நிமிர்ந்து சுமதியின் கண்களைப் பார்த்தான்.

ஒன்றினுள் அம்மாவும் மற்றையதுள் அம்மனும் தெரிந்தார்கள்!

அழகை ஒலி கேட்கும் ஆனந்தத்தில் ஆஸ்பத்திரி வாசலில் அவன் அங்குமிங்கும் அலைந்து கொண்டிருந்தான்...

அவனின் ஆதங்கம், ஆர்வம் அறியாத பாதசாரிகள் என்ன இது “குட்டி போட்ட பூனை மாதிரி” என்று குதர்க்கம் பேசினார்கள். யார் என்ன சொன்னாலும் பதட்டம் படபடப்பு ஏக்கம், தான் அப்பாவாகப் போகும் ஆனந்தம்... எத்தனை உணர்வுகள் அத்தனையும் சுமந்து கொண்டு எப்படித்தான் அவனால் நடக்க முடிந்ததோ! நடையின் வேகம் குறைவதாக இல்லை. லேபர் ரூமில் கேட்கும் குழந்தைகளின் அழகை ஒலி கேட்டு, “இது என்னுடைய செல்வத்தின் முதல் செய்தியா” என்று ஒவ்வொரு முறையும் தன்னைத்தானே கேட்டுக் கொண்டான்.

அவள் கருவுற்ற விடயத்தினை அறிந்த அந்த நாள் அவன் கண்களில் தெரிந்த இரட்டைப் பார்வை வீரம் வீசி மார்பு அவளை அணைக்க, விரித்த கைகள் வெட்கத்தையும் மகிழ்ச்சியையும் குழைத்து தெளித்த தருணம் அவளை ஆட்டிப்படைத்த அந்த குழந்தை ஆசை அப்பப்பா இப்படியும் அனுபவிப்பதா? ஏதோ இவனே பிரசவிப்பது போன்று அத்தனையும் பத்திரம், இத்தனை காத்திரமான காதல். அவள் சுமப்பது குழந்தையை, அவன் சுமப்பது அவளை. அவள் எட்டி வைக்கும் ஒவ்வொரு அடிகளுக்கும் பூக்கள் தூவாதது ஒன்று தான் குறை. முத்தங்களால் நித்தம் அவளை ஆராதித்தான்.

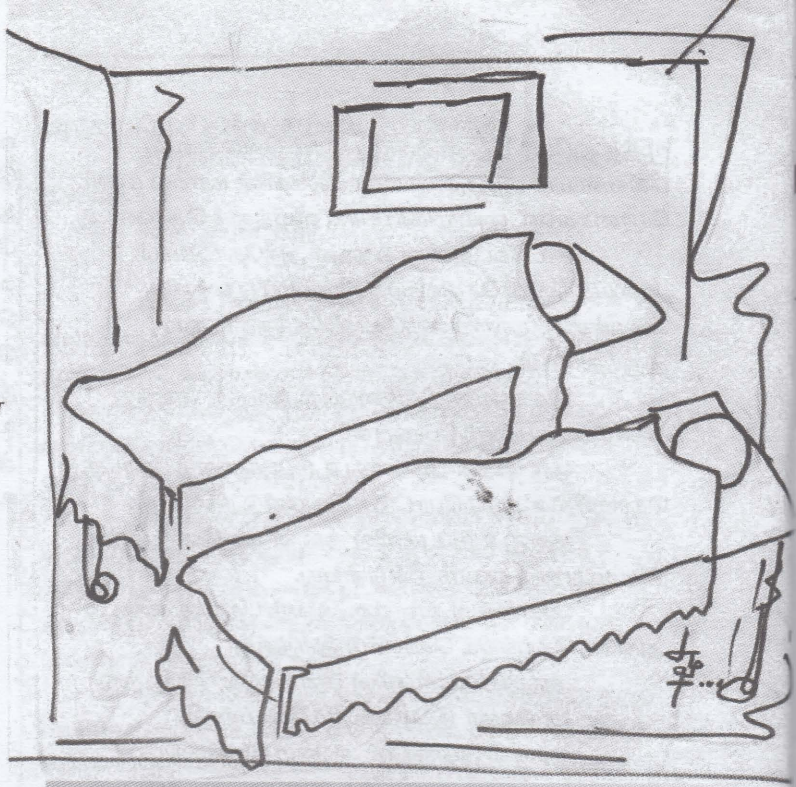
கொஞ்சம் வளர்ந்த அவள் வயிறே தஞ்சம் என்று இரவெல்லாம் தடவியபடி விழித்து இரசித்தான். விவாகமான நாட்களில் தன் மனைவியை வலியின்றி அனுபவிக்க அவன் செய்த வர்ணஜாலங்களை வார்த்தைகளில் கூறிவிட முடியாது. கோடி இதயத்தின் அன்பை அவன் ஒருத்தனே கொட்டிக் கொடுத்தான். கொடுத்து வைத்தவர் என்றால், அது அவள் தான். என்னவொரு பாக்கியம், எந்தப் பிறப்பில் செய்த புண்ணியமோ, நீல வானில் ஊஞ்சல் கட்டி நிலவொளியில் தலாட்டி அன்பு செய்தான்.

இரண்டு திருமணநாள் கடந்தும் இதுவரை அவள் தலையணையில் தூங்கிய சரித்திரம் இல்லை. அவள் தலை சுமந்த அவன் நெஞ்சு, அவள் சுமந்த அன்பை சுமக்க அங்குமிங்கும் நடந்து கொண்டிருந்தது. அவன் இரவு விரகதாபம் எல்லாம் விரிந்து கிடந்தது. படுக்கையறை சில்லாபங்களை எண்ணிப் பார்த்து கண்கள் சிரித்துக் கொள்கின்றது.

வைத்தியர்கள் வேகமாய் ஓடிக்கொண்டிருக்கின்றனர். ஒருவரையொருவர் முட்டித்தள்ளியபடி பசுமையான இவன் நினைவுகளை கலைப்பது போன்று ஏதோ ஒரு பரபரப்பு காகிதங்களும் ஆயுதங்களும் அவசரமும் அந்தரமுமாய்... தாதியர் தையத்தக்க போட்டுக் கொண்டு தட்டு தடுமாறுகின்றனர்.

வாசலில் பார்த்துக் கொண்டிருந்த அவன் வசந்தகால உணர்வுகள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் வாட்டம் கொள்கிறது. வீசிய கைகளுடன் வெற்றுப்

32 பேப்பருடன் வேகமாய் வந்த வைத்தியர், “தம்பி

உயிர் சுமந்த சொந்தம்

பிரம்மியா

தாமதிக்க நேரமில்லை ஒரு கையெழுத்துப் போடுங்கோ”... “என்னாச்சு...” பதட்டத்தில் நாவு சுருண்டு வரண்டது.

“மன்னிச்சிடு தம்பி எங்களால ஒன்னும் முடியாது. இறைவன் கையில் தான் எல்லாம். தாய் பிள்ளை இரண்டில எதுவானாலும் ஒருத்தரத்தான் காப்பாத்த முடியும். நஞ்சுக்கொடி பிரண்டு கிடக்கு பிள்ளையும் தலை மாறி இருக்கு...”

அவன் மனமழைச்சாரல் புயலாய் மாறியது. வார்த்தை வஞ்சகம் செய்தது. வாயடைத்தவனாய் அவிழ்ப்போகும் அரும்பை அப்படியே சுசக்கியது போன்று ஆடிப்போனான். “என்னால் முடியாது” என்று வைத்தியரை முட்டித்தள்ளி பிரசவ அறைக்குள் பித்தனைப்போல ஓடினான். பிரசவ அறைக்குள் யாரையும் அனுமதிப்பதில்லை. இது வைத்தியசாலைச்சட்டம். அவனின் தாம்பத்திய சங்கீதத்தின் வல்லமை வைத்தியரை தடுக்க விடவில்லை. விறைத்தவர்கள் போல் தாதியரும் கல்லாய் நிற்க, தட்டுத்தடவி தன் தேவதையின் கட்டிலை நோக்கி முழங்கால் படியிட்டான்...

உணர்வுகள் ஓலமிட்டன... அவள் கண்கள் அவனைக் காணமுன் நெகிழ நீர் நிறைந்தது. கைகளால் அவள் கன்னங்களை அணைத்துக் கொண்டான். “என்னால் முடியலப்பா” அடித்தொண்டையிலிருந்து அவள் அவலக்குரல் அவன் காதுகளைத் தொட்டது. படுத்திருந்த அவன் கழுத்தை தன் கைகளால் கட்டி தன் மார்போடு அணைத்துக் கொண்டான்

மயான அமைதி...

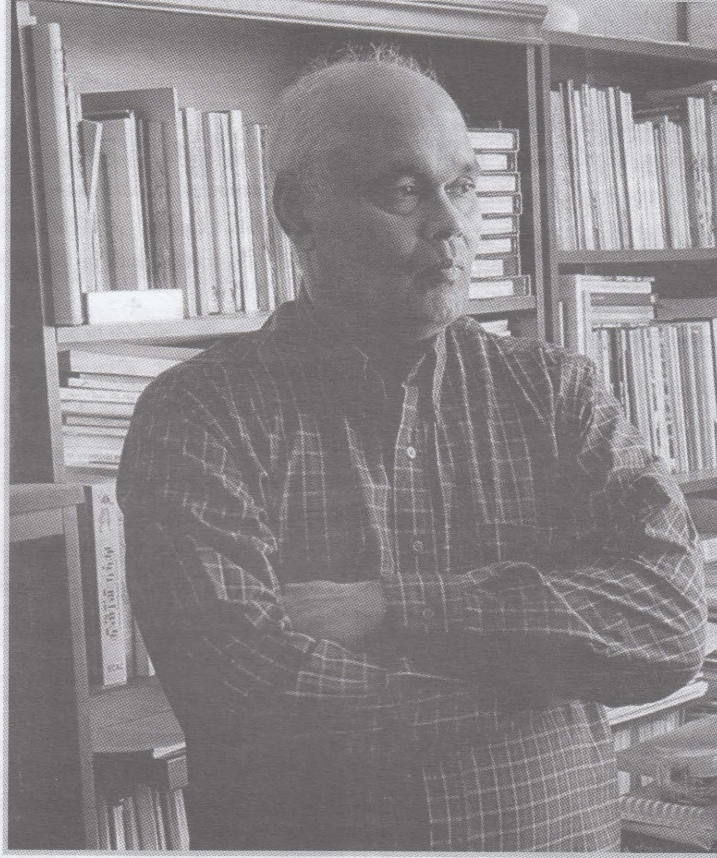
இரண்டு ஸ்ரெச்சர் வண்டிகளின் சில்லுகள் மட்டும் ஓலமிட்டபடி பிரேத அறையை நோக்கி நகர்ந்தன.

இ.பத்மநாப ஐயரின் நோக்காணல்

இரண்டாம் பகுதி

மின்னஞ்சல் மூலமான நோக்காணலை நிகழ்த்தியவர்

அ. யேசுராசா

6. 'அலை' மற்றும் 'திசை' வார ஏட்டுக்கு நிறைய உதவியிருக்கிறீர்கள்; இவை பற்றிய உங்கள் மனப்பதிவுகள்...

'அலை' ஆரம்பம் முதலே ஒரு காத்திரமான சிற்றிதழாக வெளிவந்தது. மேலும், இலக்கியத்தோடு மட்டும் நின்றுவிடாது ஓவியம், சினிமா சார்ந்த கட்டுரைகளும் சேர்ந்து சிறந்ததொரு கலை - இலக்கியச் சிற்றிதழாக வெளிவந்தது. எனவே, அலையின் வளர்ச்சியில் எனக்கு ஈடுபாடு ஏற்பட்டது. அலையின் தொடக்க காலம் நான் மாத்தளையிலும் கொழும்பிலும் பணிபுரிந்த காலம். அவ்வேளையில், அலையை எனது நண்பர்கள் வட்டத்தில் விநியோகிக்கவும், ஓரிரு கடைகளில் விற்பனைக்குக் கொடுக்கவும் மட்டுமே முடிந்தது. ஆரம்பத்தில் பெருமளவு விளம்பரம் இன்றியே அலை வெளிவந்தது. மாத்தளையிலும் கொழும்பிலும் ஓரிரு விளம்பரங்களைப் பெற உதவினேன். உதாரணமாக, அலை ஆறாவது இதழில் மாத்தளையிலும் Rani Grinding Mills விளம்பரம் வந்துள்ளதைக் காணலாம். கொழும்பில் சேவுகள் செட்டியார் ஸ்தாபனமும் தொடர்ந்து ஆதரவு வழங்கியமை

குறிப்பிடத்தக்கது. 1981இன் பின் யாழ்ப்பாணம் வந்த பின்னர், அங்கும் சில விளம்பரங்களைப் பெற உதவியுள்ளேன். மேலும், அலை இதழ்களை அச்சிடும் வேளை, மெய்ப்புப் பார்த்தும் உதவியுள்ளேன். இவை தவிரச் சில சந்தர்ப்பங்களில் அலைக்கான கவிதை, சிறுகதை, கட்டுரைகளையும் பெற்றுக்கொடுத்து உள்ளேன். அலை 15ஆவது இதழில் வெளிவந்த ஓவிய விமர்சகர் ஜோசப் ஜேம்ஸ் அவர்களின் 'நவீன ஓவியம்: சில விளக்கங்கள்' கட்டுரையைக் குறிப்பிடலாம். அது, 1979 செப்டெம்பர் 7 முதல் 9ஆம் திகதி வரை தமிழ்நாடு பொள்ளாச்சியில் நடைபெற்ற - நல்லமுத்துக் கவுண்டர் மகாலிங்கம் கல்லூரியும் க்ரியாவும் இணைந்து நடத்திய - ஓவியக் கண்காட்சியின்போது வழங்கப்பட்ட குறிப்பாகும்; அது, 1980இல் நான் தமிழகம் சென்ற போது க்ரியா ராமகிருஷ்ணனிடம் பெற்றுவந்ததாகும்! தவிரவும் தமிழகத்திலும் இந்தியாவின் பிற மாநிலங்களிலும் உள்ள படைப்பாளிகள், சிற்றிதழ் வெளியீட்டாளர்களுக்கும் அலையை அனுப்பிவந்தேன். அலை 20ஆவது இதழை தமிழகத்தில் அச்சிட்டுப்

பெற்றதாகவும் ஞாபகம்! தமிழகம் சென்றிருந்த சமயம் எழுத்தாளரும், கூத்துப்பட்டறை என்ற நாடக அமைப்பினைச் சார்ந்தவருமான ந.முத்துசாமியின் மகன் மு.நடேஷினைச் சந்திக்க நேர்ந்தது. அவர் ஒரு ஓவியர்; அத்தோடு Screen Printing செய்வதிலும் வல்லவர். அலை இதழ் ஒன்றுக்கு அவரது ஓவியத்தைக் கேட்டிருந்தோம். அதன்படி அவர் வரைந்த ஓவியத்தைக்கொண்டு அவரே அச்சிட்டு அனுப்பியதே, அலை 29ஆவது இதழின் அட்டையாக இடம்பெற்றது.

திசை வெளிவரத் தொடங்கியதும் ஆரம்பத்தில் கொழும்பில் சில கடைகளில் விநியோகிக்க உதவியுள்ளனர். வேறு விபரம் நினைவில் இல்லை...

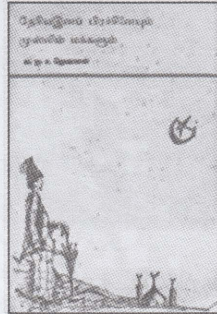
நான் : நீங்கள் கல்முனை, கொழும்பு, மாத்தளை போன்ற இடங்களில் விற்பனை ஒழுங்கு செய்துந்த நினைவு; மேலும், தமிழ்நாட்டுக்கும் சிலருக்கு அனுப்பினீர்கள். அதனால் எஸ்.வி.ராஜதுரை சில விடயங்களை எமக்கு அனுப்பிவைத்தார். தினமணியின் 'தமிழ்மணி' இணைப்பு தவிர வேறு தமிழக வெளியீடுகளையும் அங்கிருந்து பெற்றுத் திசைக்குத் தந்தீர்கள்.

பத்மநாப ஐயர் : இருக்கலாம்.

7. அலை வெளியீடாக நூல்கள் வருவதில் உதவியுள்ளீர்கள். இது தவிர, 'அலை' சிற்றிதழின் முதல் பன்னிரண்டு இதழ்களையும் மறுபதிப்பாகக் கொண்டுவந்ததும் நீங்கள்தான்; அந்த முயற்சியில் ஏன் ஈடுபட்டீர்கள்?

'அலை' யுடன் இணைந்து செயல்பட்டதன் விளைவாகச் சில நூல்களை வெளியிடும் வாய்ப்பும் கிட்டியது. நண்பர்கள் பலரிடமிருந்தும் சேகரித்த பணத்தில் (ஒவ்வொருவரிடமும் ரூபாய் நூறு பெற்றதாக ஞாபகம்!) ஏ.ஜே.கனகரத்தினாவின் கட்டுரைகளின் (மொழிபெயர்ப்புக் கட்டுரைகளும், சுயமான கட்டுரையும்) தொகுப்பினை மார்க்சியமும் இலக்கியமும்: சில நோக்குகள் (அலன் ஸ்விஞ்வுட், கேரி சோல் மொர்சன், றெஜி சிறிவர்த்தனா, ஏ.ஜே.கனகரத்தினா ஆகியோரது நான்கு கட்டுரைகளின் தொகுப்பு) 1981 ஆவணியில் வெளிக் கொணர்ந்தோம். ராஜேஸ்வரி பாலசுப்ரமணியம் தொடர்பில், அவரது ஒரு கோடை விடுமுறை நாவலை ஐப்பசி 1981இலும், வ.ஐ.ச.ஜெயபாலன் எழுதிய தேசியஇனப்பிரச்சினையும் முஸ்லிம் மக்களும் எனும் சிறுநூலை மார்கழி 1983இலும், சு.வில்வரத்தினத்தின் அகங்களும் முகங்களும் கவிதைத் தொகுப்பினை ஆவணி 1985இலும் வெளிக் கொணர்ந்தோம்.

வ.ஐ.ச.ஜெயபாலன் எழுதிய 'தேசியஇனப்பிரச்சினையும் முஸ்லிம் மக்களும்' நூல் அச்சிடும் வேளை நான் மெய்ப்புப்பார்த்த பொழுது, அவர் குறிப்பிட்ட சில புள்ளிவிவரங்கள் (அதாவது விகிதாசாரக் கணக்கில்) தவறாக இருந்ததுபோல் தோன்றவே,

ஜெயபாலனிடம் அதுபற்றிக் கேட்டேன். அவர் சொன்ன பதில் என்ன தெரியுமா? "நான் எழுதத்தான் முடியும். அந்த விஷயங்கள் எல்லாம் நீங்கள்தான் பார்க்க வேண்டும்" என்றாரே பார்க்கலாம்!

'அலை'யின் பழைய இதழ்களைப் பலரும் விரும்பிக் கேட்ட நிலையில், யாழ்ப்பாணம் கத்தோலிக்க அச்சகத்தில் photocopy Cyclostyle Copier ஒன்று அச்சுப்பாவனைக்கு வந்தது அறிந்து, 'அலை' இதழ்கள் 1-12 (1975-1978) தொகுப்பினைக் கொண்டுவரும் யோசனை வந்தது. விசாரித்ததில் 250 அல்லது 275 பிரதி களுக்கு ரூபாய் 15,000 ஆகும் என்றனர். உங்களிடம் எனது விருப்பத்தைச் சொன்னபோது, "நீங்கள் அகலக்கால்வைக்கிறீர்கள்; எனக்கும் இதுக்கும் சம்பந்தம் இல்லை" என்றீர்கள்.

நான் : "எனக்கும் இதுக்கும் சம்பந்தம் இல்லை" என்று சொன்னேனா! எமக்கு வசதிகள் குறைந்திருந்த அன்றைய நிலையில், புதிய முயற்சிகளுக்கே நாம் முன்னுரிமை அளிக்கவேண்டும் என்று சொன்ன நினைவு.

பத்மநாப ஐயர் : அப்போது எனக்கு மாதம் ரூபாய் 1,000 சம்பளம் என்று நினைக்கிறேன். இருந்தாலும் எனது விருப்பத்தினை (ஆனி 1986இல்) நிறைவேற்றவே செய்தேன். அதனால், இலங்கையிலும் இந்தியாவிலும் பலருக்கும் 'அலை'யின் பழைய இதழ்களைப் படிக்கும் வாய்ப்புக் கிட்டியது!

"அடுத்த சந்தோஷ அதிர்ச்சி இந்த வருட ஆரம்ப மாதங்களில் கிடைத்தது. 'அலை' ஒருவருடைய பையின்ட் வால்யூம். ஒரே வாரத்தில் ஆணி அடித்து உட்கார்ந்து கொண்டு படித்தேன். ஆத்மார்த்தமான பதிப்பு. நிதானமும், நுட்பமும். பொறுப்பு. தன் நம்பிக்கைகளைத் தெளிவாக முன்வைக்கும் ஆற்றல். மாறுபட்ட கருத்துகளை நேர்மையாக வெளிப்படுத்த முடியும் என்பதில் நம்பிக்கை. (நாங்கள் என்று இதைத் தெரிந்து கொள்ளப் போகிறோம் என்பது தெரியவில்லை.) என் நண்பர் கிருஷ்ணன் நம்பியின் மறைவைப் பற்றிய குறிப்பைப் படித்தபோது மனம் நெகிழ்ந்துபோனேன். நெகிழ்ந்தது கிருஷ்ணன் நம்பிக்காக மட்டுமல்ல; அலையின் கவன வட்டத்தின் நுட்பத்தை நினைத்தும் கூட!"

இவ்வாறு கூறியவர் வேறு யாருமல்ல; சுந்தர ராமசாமிதான்! 17.9.1980 அவர் எமக்கு (உங்களுக்கு அல்லது எனக்கு) எழுதிய கடிதத்தின் ஒரு பகுதி இது! இதனை அத்தொகுப்பின் ஆரம்பத்தில் பதிவு செய்துள்ளோம்.

தமிழில் இதழ்களின் இவ்வாறான மீள்பதிப்பு எதுவும் வந்ததாகத் தெரியவில்லை. இதன்பின் பல ஆண்டுகள் கழித்தே கலைஞன் பதிப்பகத்தால் 'கசடபற', 'சுயமங்களா இதழ் தொகுப்பு', 'கணையாழி களஞ்சியம்' (இரு பாகங்கள்) ஆகியவை முறையே 1999, 2000, 2001இல் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. வேறும் சில

வந்துள்ளன என்பதை அறிவேன். அவை நினைவில் இல்லை. எனினும், இவை அந்தந்த சஞ்சிகைகளிலிருந்து தெரிவுசெய்யப்பட்டு கவிதை, சிறுகதை எனப் பகுக்கப் பட்டு வெளியிடப்பட்டுள்ளனவே தவிர, அச்சஞ்சிகைகளின் அதே வடிவிலான முழுமையான மீள்பதிப்பல்ல!

எல்லாமாக 35 'அலை' இதழ்கள் வெளிவந்தன. அவற்றின் மீள்பதிப்பினைக் கொண்டுவரும் திட்டம் 3, 4 ஆண்டுகளாகவே உள்ளது. பலமுறை உங்களுடன் இது பற்றிப் பேசியுமுள்ளேன்; காலச்சவடு கண்ணனிடமும் பேசியுள்ளேன். பதிப்பின் ஒரு கட்டத்தில் நீங்கள் நேரில் அருகிருந்து கவனிக்க வேண்டும் எனவும் கூறியுள்ளேன். 35 இதழ்களையும் ஒரு தொகுப்பாக அல்லாமல் மூன்று தொகுப்புகளாகக் கொண்டுவருவது உசிதமெனக் கருதுகிறேன். அதேவேளை, அப்படிப் பதிப்பித்தால் எத்தனை பேர் அவற்றைப் பெற விரும்புவார்கள் என்ற அச்சமும் இல்லாமல் இல்லை.

நான்: அவ்வாறான முழுமையான மீள்பதிப்பு வருவது நல்லதென்றே, இப்போது எனக்கும் தோன்றுகிறது.

8. ஏ.ஜே. கனகரத்தினா ஈழத்துக் கலை இலக்கியச் சூழலில் முக்கியமானதோர் ஆளுமையாவார்; ஈழத்துத் தமிழ்ப் படைப்புகள் ஆங்கில மொழியாக்கத்தில் வரவேண்டுமென்ற உங்களின் முயற்சிக்கும் அவரைப் பயன்படுத்தினீர்கள். இவை பற்றிய விபரங்களைத் தருவீர்களா?

ஏ.ஜே. கனகரத்தினா பற்றி ஒருவரியில் கூறுவ தானால், ஈழத்தமிழரிடையே அவர் ஒரு சிறந்த ஆத்மா (Great Soul) என்றுதான் நான் கூறுவேன். எவ்வித சுயநலமும் இன்றி கற்றவன், கல்லாதவன் எனும் பேதமின்றி எல்லோருடனும் அன்புடன் பழகியவர்; எல்லோருக்கும் உதவுபவர். ஆங்கிலம் பேசும் குடும்பத்தில் வந்தவராயினும், ஆங்கில இலக்கியத்தைப் பயின்று, பட்டம் பெற்று ஆரம்பத்தில் ஆங்கில ஆசிரிய ராகவும் பின்னர் பத்திரிகையாளராகவும் திகழ்ந்து, முடிவில் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் ஆங்கிலப் போதனாசிரியராகவும் பணியாற்றியவர் என்றபோதும், அவருக்கு மிகுந்த தமிழ் ஈடுபாடும் புலமையும் இருந்தமை அனைவரும் அறிந்ததே! மொளனி பற்றி அறுபதில் (1960இல்) அவர் எழுதி சரஸ்வதியில் வெளியான கட்டுரையையும், செப்ரெம்பர் 1961 மரகதம் இதழில் வெளியான அவரது 'தேசிய இலக்கியம்: சில சிந்தனைகள்' கட்டுரையையும் உதாரணமாகக் குறிப்பிடலாம். ஆங்கில மொழியி லிருந்து பல்வேறு துறைகள் சார்ந்தும் தெரிவு செய்யப்பட்ட, பதினொரு சிறந்த நூல்கள் பற்றிய அறிமுகமாக எழுதப்பட்ட கட்டுரைகளின் தொகுப்பாக 1970இல் வெளிவந்ததே, மத்து நூலாகும். பொருளியல், திரைப்படம், கல்வி, மருத்துவம் எனப் பதினொரு துறைகள் சார்ந்த நூல்களை அறிமுகம் செய்துள்ளார். அதில் ஒன்று, Rachel Carson என்பவர் எழுதிய Silent Spring எனும், சூழலை மாசுபடுத்துவதனால் ஏற்படும் பாதகமான விளைவுகள் பற்றிய நூலாகும். சுற்றுச்சூழல் மாசடைவதால் ஏற்படும் பாதகமான விளைவுகள் பற்றிய கவனம் மேற்குலகில்

கூட கடந்த 20, 30 ஆண்டுகளாகவே அதிக கவனம் பெற்றிருக்கும் நிலையில் 1970இல் அதனை அவர் அறிமுகம் செய்தமை அவரது தீர்க்கதரிசனத்தைக் காட்டுகிறது என்றே நான் கருதுகிறேன். மேலும், Silent Spring எனும் நூலின் பெயரை, அவர் தமிழில் 'ஒலிக்காத இளவேனில்' எனக் குறிப்பிட்டிருந்தார். அந்தத் தலைப் பின் தேர்வு பற்றி எஸ்.வி.ராஜதுரை போன்றவர்களும் பாராட்டியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது! சமீபத்தில் கனடாவில் வெளியான பெண்கள் கவிதைகளின் தொகுப்பு ஒன்றுக்கும் ஒலிக்காத இளவேனில் என்று பெயரிட்டமையும் குறிப்பிடத்தக்கது!

கலை, இலக்கியம் சார்ந்தும், மார்க்சியம் சார்ந்தும் பல கட்டுரைகளைப் பல ஆண்டுகளாகவே மொழிபெயர்த்து மல்லிகை, அலை போன்ற சஞ்சிகை களில் வெளிவரக் காரணமாக இருந்தவர் ஏ.ஜே. அது போலவே, ஈழத்துப் படைப்பாளிகளின் கவிதைகள், சிறுகதைகளை அவ்வப்போது மொழிபெயர்த்து வந்துமுள்ளார். Third Eye எனும் ஆங்கில இதழில் வெளி வந்துள்ளவை பல. ரொறொன்ரோ பல்கலைக்கழக ஆங்கிலப் பேராசிரியர் செல்வா கனகநாயகம் அவர்கள் தொகுத்து, கனடா TSAR Publications வெளியிட்ட ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதைகள், சிறுகதைகளின் ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பு நூலொன்று, Lutesong and Lament என்ற பெயரில் 2001இல் வெளிவந்தது. ஏ.ஜே. கனகரத்தினா, சுரேஷ் கனகராஜா, செல்வா கனகநாயகம், எஸ். ராஜசிங்கம், லக்ஷ்மி ஹோம்ஸ்ட்ரோம், சோ.பத்மநாதன், சி.சிவ சேகரம், எழுத்தாளர் நந்தியின் தம்பி எஸ். திருநாவுக்கரசு ஆகியோரின் மொழிபெயர்ப்பில் உருவானதுதான் அந்தத் தொகுப்பு. நண்பர் மு.நேமிநாதன் என்பவரின் முயற்சியில் Tamil Eelam Literature எனும் ஒரு தொகுப்பு லண்டனில் 1996இலேயே வெளிவந்திருந்தது எனினும், அது அதிகம் கவனம் பெறாமையே வருத்தத்துக்குரியதே!

Lutesong and Lament வெளிவந்த பின் ஏ.ஜே. கனகரத்தினா, எஸ்.ராஜசிங்கம், சோ.பத்மநாதன் மூவரும் அதிக உற்சாகத்துடன் செயற்பட ஆரம்பித்தார்கள் என்றே கூறலாம். அதிலும், ஏ.ஜே. கவிதைகளையும் சிறுகதைகளையும் தொடர்ந்து மொழிபெயர்த்து எனக்கு அனுப்பிவைத்துக்கொண்டேயிருந்தார் என்றால் மிகை யாகாது! ஐம்பதுக்கும் அதிகமான சிறுகதைகளை அவர் மொழிபெயர்த்துள்ளார்! A Lankan Mosaic (Three Wheeler Press, 2002), Mirrored Images (National Book Trust, India, 2013), Many Roads through Paradise (Penguin Books India, 2014) ஆகிய தொகுப்புகளிலும் ஏ.ஜேயின் மொழிபெயர்ப்புகள் இடம் பெற்றுள்ளன. டில்லியிலிருந்து வெளிவரும் The Little Magazine எனும் சிறந்த ஆங்கிலச் சஞ்சிகையின் வெவ் வேறு இதழ்களில் குந்தவை, பார்த்திபன், தாமரைச் செல்வி ஆகியோரது சிறுகதைகள் மூன்று ஏ.ஜேயின் மொழிபெயர்ப்பில் வெளிவந்துள்ளமையையும் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். குந்தவை, பார்த்திபன் இருவரதும் சிறுகதைகள் The Little Magazine வெளியிட்ட இரு தொகுப்பு களிலும் கூட மீள்பிரசுரமாகின. இந்தியாவின் அனைத்து மாநிலங்களையும் The Little Magazine சென்றடையும் என்ற வகையில், எமது படைப்புகள் பரவலான அறிமுகத்திற்கு

உள்ளாகும் என்பது மகிழ்ச்சிக்குரியதே!

ஏ.ஜே.கனகரத்தினாவின் ஆளுமையையும் அவரது பங்களிப்பினையும் வெளிக்கொணருமுகமாக ஒரு சிறப்பு நூலினை வெளியிடத் திட்டமிட்டு, அவரை நன்கு அறிந்த பலரிடமிருந்தும் அவர் பற்றிய கட்டுரைகளைப் பெற்றும், ஏ.ஜேயின் பல ஆக்கங்களையும் தொகுத்தும் அச்சிட ஆவண செய்துகொண்டிருந்த நிலையில், 10 ஒக்டோபர் 2006 அன்று அவர் இவ்வுலகை விட்டு நீங்கியமை அதிர்ச்சிக்குரியதே! பின்னர் ஜூலை 2008இல் AJ: The Rooted Cosmopolitan எனும் அந்நூல் வெளியானது!

ஏ.ஜேமீது நான் கொண்டிருந்த அபிமானத்தை விளக்க ஒருசிறு நிகழ்வினைக் கூற விரும்புகிறேன். யாழ்ப்பாணம் மூன்றாம் குறுக்குத்தெரு வீட்டில் அவர் வாழ்ந்த போது, ஒருநாள் அவரைச் சந்திக்கச் சென்றிருந்தேன். சிறிது மது அருந்திய நிலையில் இருந்தார். சற்றுநேரம் பேசிக்கொண்டிருந்த அவர், பிரதான வீதியில் உள்ள Barr இற்குப் போய் மது வாங்கி வரும்படி கூறினார்; நானும் உடனே சைக்கிளில் சென்று, மது வாங்கிவந்து கொடுத்தேன். ஏ.ஜே. தவிர வேறு எவராயினும் சொல்லியிருந்தால், மது வாங்கி வந்திருக்க மாட்டேன்!; ஏ.ஜேயும் சிறிது மது அருந்திய நிலையில் இருந்தபடியினால் மட்டுமே என்னிடம் அவ்வாறு கேட்க நேர்ந்தது!

9. தமிழ்த் தேசியப் புற்றுணர்வுடன் பலவிதங்களில் செயற்பட்ட நீங்கள், ஒருகட்டத்தில் புலம்பெயர்ந்து இங்கிலாந்து சென்றீர்கள்; இதன் பின்னணி மற்றும் அங்கு உங்கள் வாழ்நிலை அனுபவங்களை அறிய விரும்புகிறோம்....

1981இல் நான் யாழ்ப்பாணம் திரும்பியதன் முக்கிய காரணம், எனது மனைவி - ஏற்கெனவே பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் B.Ed பட்டம் பெற்று ஆசிரியராக இருந்தவர் - M.A. பட்டப்படிப்புக்காக யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் பதிவு செய்திருந்தார். எனவே, யாழ்ப்பாணத்திற்கு மாற்றம் பெற்று யாழ். இந்து மகளிர் கல்லூரியில் பணியில் சேர்ந்தமைதான்! பகுதிநேர மாணவியாகப் பல்கலைக்கழகம் சென்றார். மலையகக் கல்வி பற்றிய ஆய்வினை மேற்கொண்டு M.A. பட்டத்தைப் பெற்றார். 1987 ஓகஸ்ட் 29 பட்டம்பெற்ற அவர் Brain fever நோய்க்கு ஆளாகி ஒருமாத காலத்துள் 1987 செப்டம்பர் 29இல் மரணமுற்றார். M.A. பட்டத்திற்காக அவர் செய்த ஆய்வு, இலங்கையில் தோட்டப் பள்ளிக்கூடங்களின் கல்விமைப்பும் பிரச்சினைகளும் எனும் தலைப்பில், உங்கள் உதவியுடன் தமிழியல் வெளியீடாக 1988இல் வெளியானது உங்களுக்கு நினைவிருக்கும்!

எனக்கு மூன்று பெண் குழந்தைகள். ஊரில் எனக்கு ஓர் அங்குலமளவு காணியும் இருக்கவில்லை. எனது சம்பளமும் பெரிதாக இல்லை. பிள்ளைகளின் எதிர்காலம் பற்றி யோசிக்கவேண்டியிருந்தது. எனவே தான், வெளிநாடு செல்ல முடிவுசெய்து 1989 மார்ச்சுமீயில் இலங்கையைவிட்டுப் புறப்பட்டு, 1990 பெப்ரவரியில் லண்டன் வந்து சேர்ந்தேன். லண்டன் வந்ததும்

பெற்றோல் நிலையம் ஒன்றில் வேலையைத் தொடங்கினேன். நான்கு ஆண்டுகள் முழுநேர வேலையாகச் செய்தேன். பின் 1994 இல், கிழக்கு லண்டனில் நியூஹாம் நகரசபைப் பகுதியில் தமிழ் அகதிகளுக்கு உதவிசெய்ய வெள இயங்கும் தமிழர் நலன்புரிச் சங்கத்தில், தகவல் மற்றும் ஆலோசனை வழங்குபவராகப் (Information and Advice Worker) பணியாற்றினேன். இலங்கையிலிருந்து இங்கு வந்து அகதி அந்தஸ்து கோருபவர்களுக்கும், ஐரோப்பிய நாடுகளிலிருந்து ஐக்கிய ராச்சியத்துக்குக் குடியேறவரும் தமிழர்களுக்கும் தேவையான, சட்டரீதியான உதவிகளையும் அறிவுரைகளையும் வழங்குவதே, தமிழர் நலன்புரிச் சங்கத்தின் பணியாகும். 1986இல் தொடங்கி இன்றும் பணியில் இருக்கும் நிறுவனம் அது. 1994 - 2002 வரையான காலகட்டத்தில், பல நூற்றுக்கணக்கான தமிழர்கள் ஐக்கிய ராச்சியத்தில் வேருன்ற நானும் உதவமுடிந்தது என்பது, மனநிறைவு தரும் விடயமாகும். 2006வரை - எனது இளைப்பாறும் (65) வயதுவரை சனி, ஞாயிறு நாட்களில் பெற்றோல் நிலைய வேலையைத் தொடரவே செய்தேன்!

1996 இல், அதன் பத்தாவது ஆண்டு நிறைவை யொட்டி ஓர் இலக்கிய மலரினை வெளியிடலாமா என்று கேட்டபோது, இயக்குநர் சபை ஒத்துக் கொண்டது. அதன்படி, 1995ஆம் ஆண்டறிக்கையும் 10ஆவது ஆண்டு நிறைவுச் சிறப்பு மலரும் என, 1996இல் முதன்முதலில் ஒரு மலரை வெளியிட்டோம். புகலிடச் சூழலில் தமிழர்கள் முகங்கொடுக்கும் முக்கியமான சில பிரச்சினைகள் பற்றிய கட்டுரைகளையும் பிற கட்டுரைகளையும், சிறுகதைகள், கவிதைகளையும், ஒளிப்படங்கள், ஒவியங்களையும் அதில் தொகுத்திருந்தோம். தொடர்ந்து கிழக்கும் மேற்கும் (1997), இன்னுமொரு காலடி (1998), யுகம் மாறும், (1999) கண்ணில் தெரியுது வானம் (2001) என்று வரிசையாகத் தொகுதிகள் வெளிவந்தன. எமது வேண்டுகோளைக் கண்டு பலரும் படைப்புகளை அனுப்பி உதவினர். அவற்றினைப் பரிசீலித்துத் தெரிவு செய்வதிலும் தொகுப்பாக்கத்திலும் உதவிய நண்பர்கள் பலர். அவர்களில் நண்பர் மு. நித்தியானந்தன், பத்திரிகையாளர் மாலி, யமுனா ராஜேந்திரன், மு.புஷ்பராஜன் ஆகியோர் முக்கிய பங்காற்றினர். யமுனா ராஜேந்திரனும் மு.நித்தியானந்தனும் சில தொகுப்புகளுக்கான முன்னுரைகளையும் எழுதியமை, அத்தொகுப்புகளுக்கு மேலும் வளம்சேர்த்தது என்பதே உண்மை!

‘தமிழர் நலன்புரிச் சங்க’ இயக்குநர் சபையினரின் ஆதரவும், அதன் முக்கிய செயற்பாட்டாளரான ஏ.ஜனார்த்தனனின் ஒத்துழைப்பும் இன்றேல், இத்தொகுப்புகள் வெளிவந்திருக்க முடியாது என்பதும் உண்மையே!

‘க்ரியா’வின் தயாரிப்புத் தரமே எங்களின் இலக்காக இருந்தது. ஒவியர் கே.கிருஷ்ணராஜாவின் ஒவியங்களும் வடிவமைப்பும் இணைந்து தொகுப்புகளுக்குத் தனி அழகினைத் தந்தன. இன்னும் சொல்லப் போனால், அவரின் உறக்கமில்லாத உழைப்பை மூலதனமாகக்கொண்டே இந்த நூல்கள் உருவாயின என்பதுதான் உண்மை.

புகலிடத்தில் வாழும் ஈழத்துப் படைப்பாளிகளின் ஆக்கங்களை மட்டுமல்லாமல் இலங்கை, சிங்கப்பூர், மலேசியா, தமிழ்நாட்டு எழுத்தாளர்கள் பலரது படைப்புகளையும் சேர்த்துக்கொண்டோம். தமிழகத்திலிருந்து புலம்பெயர்ந்து ஐரோப்பா, வட அமெரிக்காவில் வாழும் படைப்பாளிகளைக்கூடத் தவறவிடவில்லை. இதன் மூலம் பரஸ்பர புரிந்துணர்வும், பரவலான கவனசர்ப்பும் கிடைக்கும் என்பதே எமது எண்ணமாக இருந்தது. ஓரளவுக்கு அது நிறைவேறியும் இருக்கிறது. அந்த வகையில் அவை உலக இலக்கிய மலர்களாகப் பரிணமித்தன என்று கூறலாம். தமிழர் நலன்புரிச் சங்கத்தின் வேலையில் இருந்து நான் விலகிக் கொண்டதோடு, இந்த வரிசையில் தொகுதிகளைக் கொண்டுவருவதும் நின்றுபோனது.

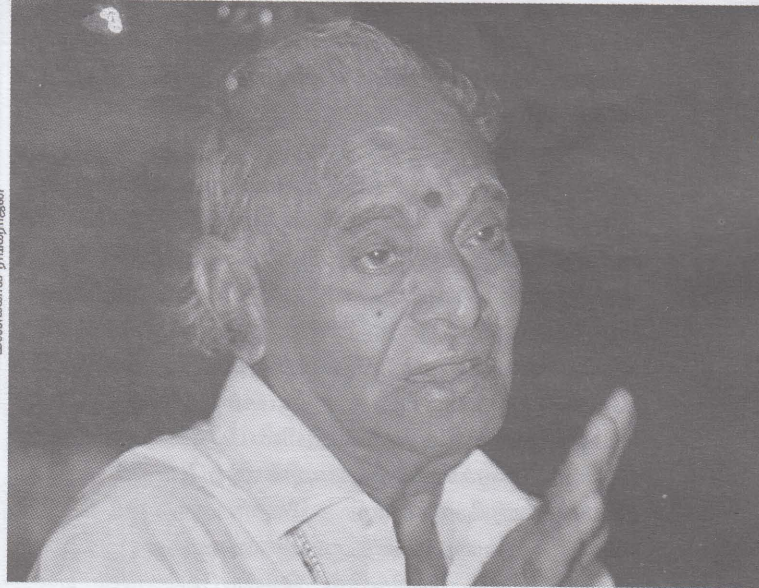
இதே காலகட்டத்தில் இனியும் சூல் கொள் (1997), இருள்வெளி (1998), உடறு: பெண்படைப்பாளிகளின்தொகுப்பு, பெண்கள் சந்திப்பு மலர் எனும் இலக்கியத் தொகுப்புகள் வெளி வந்தமையும் குறிப்பிடத்தக்கது. அண்மையில் ஷோபா சக்தியின் முயற்சியில் வெளிவந்த குவானிகா (41 ஆவது இலக்கியச் சந்திப்பு, யாழ்ப்பாணம். - கறுப்புப் பிரதிகள், யூலை 2013) மலரும் கடும் உழைப்பின் வெளிப்பாடே!

மேலும், கடந்த இரு தசாப்தகாலத்திலும் இலங்கைப் படைப்பாளிகளும் தமிழகப் படைப்பாளிகளும் லண்டன் வந்தபோதெல்லாம் நண்பர்களுடன் இணைந்து பல இலக்கிய நிகழ்ச்சிகளை நடத்தியுள்ளோம். எழுத்தாளர் சொக்கன், பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி, தெளிவத்தை ஜோசப், அ.யேசுராசா, சூ.வில்வரத்தினம், ஓவியர் தா.சனாதனன், சுந்தர ராமசாமி, எஸ்.வி.ராஜதுரை, எம்.எஸ்.எஸ்.பாண்டியன், தமிழவன் எனப் பலரும் வந்துள்ளனர். பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி தவிர ஏனையோர் அனைவருமே என் வீட்டில் தங்கிச் சென்றார்கள் என்பதும், வாழ்க்கையில் எனக்குக் கிட்டிய மிகப்பெரிய பேறு என்றே கருதுகிறேன்!

10. கர்நாடக இசையை இரசிப்பவர் நீங்கள் என்பது தெரியும்; இசைக்கலைஞர் மணக்கால் ரங்கராஜனைப்பற்றிய ஆவணப் படமொன்றைத் தயாரித்துள்ளீர்கள்; தற்போது தவில் மேதை தட்சிணாமூர்த்தி பற்றிய ஆவணப்பட முயற்சியிலும் ஈடுபட்டுள்ளீர்கள். உங்கள் இசை இரசனை அனுபவங்களைப் பகிர்ந்து கொள்வீர்களா?

எனது அப்பாவுக்கு இசையில் ஈடுபாடு இருந்தது. வானொலியில் இசை நிகழ்ச்சிகளைக் கேட்பார். குறிப்பாக, அகில இந்திய வானொலி நிகழ்ச்சிகளைக் கேட்பார். வாரத்தில் ஞாயிறு, செவ்வாய், வெள்ளி, சனி நாட்களில் 1 மணி நேரம் முதல் 1½ மணி நேரக் கச்சேரிகள் ஒலிபரப்பப்படும். மேலும், ஆண்டுதோறும் நிகழும் இசைவிழாக்கள், திருவையாறு தியாகராஜ உற்சவம் நிகழ்ச்சிகளும் வானொலியில் ஒலிபரப்பாகும். நானும் கேட்பேன். அதனால், எனக்கும் இசை ஈடுபாடு வந்தது. 50கள், 60கள், 70களில் பிரபலமான அனைத்து இசை - வாய்ப்பாட்டு, வயலின், வீணை, புல்லாங்குழல், நாடல்வரம் - கலைஞர்களின் இசையினையும்

கேட்டுள்ளேன். அரியக்குடி ராமானுஜ ஐயங்கார், செம்பை வைத்தியநாத பாகவதர், மதுரை மணி ஐயர், மகாராஜபுரம் விஸ்வநாத ஐயர், எம்.டி.ராமநாதன், மணக்கால் ரங்கராஜன், மதுரை சோமு, எம்.எஸ்.சுப்புலக்ஷ்மி, டி.கே.பட்டம்மாள், எம்.எல்.வசந்தகுமாரி போன்ற வாய்ப்பாட்டுக் கலைஞர்கள்; மைசூர் செளடையா, துவாரம் வெங்கடசாமி நாயுடு, லால்குடி ஜெயராமன், எம்.எஸ்.கோபாலகிருஷ்ணன், T.N.கிருஷ்ணன், எம்.சந்திரசேகரன் (துவாரம் வெங்கடசாமி நாயுடு, எம்.சந்திரசேகரன் இருவரும் கண்பார்வையற்றவர்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது!) போன்ற வயலின் இசைக்கலைஞர்கள்; எஸ்.பாலச்சந்தர் வீணை, மாலி புல்லாங்குழல் என்று ஒரு நீண்ட பட்டியல் இடலாம். கடந்த பல ஆண்டுகளாக பல கலைஞர்களின் இசை CD, DVDகளும் வாங்கிச் சேர்த்துள்ளேன். அண்மைக்காலத்தில், YouTubeஇல் நிறைய இசைப்பதிவுகளைக் காணவும் கேட்கவும் முடிகிறது; வரலாற்று

மணக்கால் ரங்கராஜன்

முக்கியமான அரிய சிலபதிவுகளும் உள்ளன. தினமும் பல மணி நேரம் இசையினைக் கேட்டு மகிழ்வதிலேயே பொழுது கழிகிறது.

எல்லோருடைய இசையினையும் கேட்பேன் என்றாலும், செம்பை வைத்தியநாத பாகவதர், மதுரை மணி ஐயர், எம்.டி.ராமநாதன், மணக்கால் ரங்கராஜன் வாய்ப்பாட்டுக்காரர் மீதும், எம்.எஸ். கோபாலகிருஷ்ணன் (வயலின்), எஸ்.பாலச்சந்தர் (வீணை), மாலி (புல்லாங்குழல்), மன்டலின் ஸ்ரீநிவாஸ் ஆகியோர் மீதும் சிறப்பான ஈடுபாடு உண்டு. செம்பையின் குரல் வெண்கலக்குரல் என்று சொல்லத்தக்கது! (பாடகர் யேசுதாஸின் குரு இவரே!) 60கள், 70களில் நான் கேட்ட போது, கணீரென்ற குரலில் ராகம் பாடுவதிலும், வேகமாகச் ஸ்வரம் பாடுவதிலும் அவருக்கு நிகர் வேறு எவரும் இல்லையென்றே தோன்றியது. மதுரை மணி ஐயர் பாணி ரெம்பவும் வித்தியாசமானது; பாமரர் முதல் பெரும் சங்கீத வித்வான்கள் வரை எல்லோரையும் கவரும் இசை அவருடையது. ராகம், தாளம், பல்லவி எதுவாக

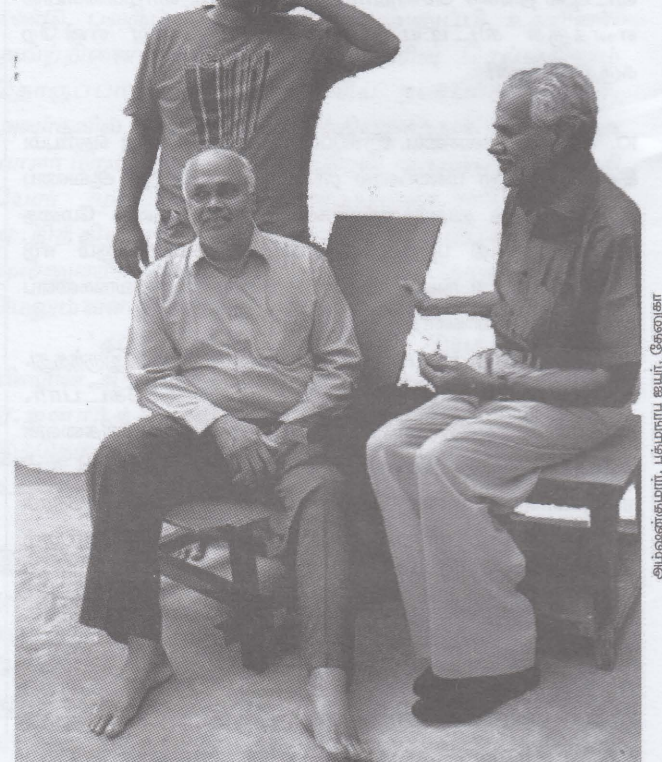
இருந்தாலும் அவர் பாடுவதில் ஒரு தனியான பாங்கு இருந்தது. ஸ்வரம் பாடும்போது ஏற்படும் அனுபவமே தனி! வராளி ராகத்தில் அவர் பாடிய கா வா வா கந்தா வா வா, தோடியில் அமைந்த தாயே யசோதா போன்றவை மிகவும் பிரபலமானவை! மேற்கத்திய இசையை கர்நாடக இசை மூலமும் வெளிக்கொணரலாம் என்பதற்கு உதாரணமாக, ஹரிகேச நல்லூர் முத்தையா பாகவதரால் சங்கராபரண ராகத்தில் உருவாக்கப்பட்ட English Notes மதுரை மணி ஐயர் பாடியே பிரபல மடைந்தது என்பது, அனைவரும் அறிந்த உண்மை! 1968இல் ஒரு கச்சேரியில் பாடிய பாடல்களைச் சில ஆண்டுகள் முன்னர் கேட்க நேர்ந்தது. அதில் ஓரிடத்தில், ஆண்டவனே உன்னை நம்பினேன் எனும் பாடலைப் பாடுகிறார். அடுத்து ராகம் தாளம் பல்லவி பாடுகிறார். ஓராறு முகனே, உனது பாதம் துணையே என்ற பல்லவி. அதுதான் அவர் செய்த கடைசிக் கச்சேரி என்று அறிந்தபோது, என் மனதில் தோன்றிய எண்ணம், அவர் தான் இறக்கப்போவதை உணர்ந்துதான் அன்று அப்படிப் பாடினாரோ என்பது! எனக்கும் ஒருநாள் மனதில் தோன்றிய எண்ணம்: எனது உயிர் பிரியும் நேரம் மதுரை மணி ஐயர் பாடலைக் கேட்டுக் கொண்டே உயிரை விடவேண்டும் என்பது!

மணக்கால் ரங்கராஜன், மதுரை சோமு இருவரும் 60கள், 70களில் பிரபலமான கலைஞர்கள். இருவரையும் பிடிக்கும் என்றாலும், மணக்கால் ரங்கராஜனின் கணீரென்ற குரலுக்கும், வேகமாகவும் ஏற்றிறக்கமாகவும் ராகம் பாடுவதிலும் ஸ்வரங்கள் பாடுவதிலும் அவருக்குள்ள திறனுக்கும் இணை இல்லையென்றே கூறுவேன்! லண்டன் BBC தமிழ் சேவையில் பணிபுரிந்த சம்பத்தூர் இந்தியா திரும்பிய பின் ஒருநாள் தொலைபேசியில் பேசிக்கொண்டிருந்த போது, மணக்கால் ரங்கராஜன் இப்போதும் கச்சேரி செய்து வருகிறார் என்று கூறினார். அதனைக் கேட்ட போது, அவரை லண்டனுக்கு அழைத்து இங்குள்ள ரசிகர்களுக்கு அறிமுகம் செய்யவேண்டும் என்ற எண்ணம் உருவானது. லண்டன் தமிழர் தகவல் சஞ்சிகையை நடத்தும் திரு சிவானந்தசோதியின் உதவியுடனும், லாசியம் சிவன் கோவில் ஆதரவுடனும், 2006இல் மணக்கால் ரங்கராஜனை அவரது 83ஆவது வயதில் லண்டனுக்கு வரவழைத்து மூன்று கச்சேரி களும், மேலும் சிலரது வீடுகளில் 3, 4 கச்சேரிகளும் நடத்தினோம். இசையுலகில் இருக்கக்கூடிய அரசியல் காரணமாக இடையில் பல ஆண்டுகள் அவரது புகழ் சிறிது மங்கியிருந்தது. லண்டன் வந்து திரும்பிய பின் அவர் மீண்டும் பழைய நிலைக்குத் திரும்பினார் என்றே கூறலாம். சங்கீத சபாக்கள் சில அவரைச் சிறப்பித்தன. 2008இல் அமெரிக்காவில் கிளிவ்லாந்து ஆராதனை யிலும் கலந்துகொண்டார். ஒருசில இசை இறுவட்டு களும் கூட வெளியிடப்பட்டன.

தமிழகத்தில் ஜி.என்.பாலசுப்ரமணியம், ராமநாதபுரம் கிருஷ்ணன், தஞ்சாவூர் கல்யாணராமன் போன்றோரது ஆவணப்படங்கள் வெளிவந்திருந்தன. ஆனால், அவை யாவும் அவர்கள் மறைந்து பல

ஆண்டுகள் பின்னரே வெளிவந்தன. மணக்கால் ரங்கராஜன் போன்ற ஒரு சிறந்த கலைஞனுக்கு, அவர் வாழும் காலத்திலேயே அவர் பற்றிய ஆவணப்படம் வெளிவந்தால் நல்லது என்ற எண்ணம் தோன்றியது. ஆவணப்பட இயக்குநர் அம்ஷன்குமார் தொடர்பும் கிட்டியதில், மணக்கால் ரங்கராஜன் பற்றிய ஆவணப் படம் எடுப்பது முடிவானது. இசை ரசிகர்கள் ஓரிருவரது ஆதரவும் சிறிது கிட்டியது. மணக்கால் ரங்கராஜனையும் அவர் குடும்பத்தில் உள்ளோர் சிலரையும் நேர்காணல் செய்ததோடு, அவரது பிறந்த ஊரான மணக்காலுக்கு அவர்களை அழைத்துச்சென்று, அவர் பிறந்த வீட்டில் வைத்தும் பதிவுசெய்து, லண்டனிலும் தமிழ்நாட்டிலும் இசைக்கலைஞர்கள் பலரையும் நேர்காணல் கண்டு, ஆவணப்படம் 24.7.2012 இல் சென்னையில் வெளியிடப்பட்டது.

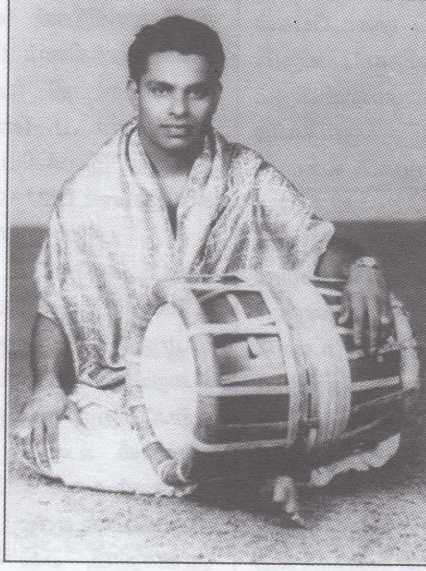
2010இல் நண்பர் கிருஷ்ணராஜாவும் நானும் தமிழகம் சென்றிருந்தோம். அவ்வேளை, அம்ஷன்குமாரடன் இணைந்து பாண்டிச்சேரி போய், பின் தஞ்சாவூர், கும்பகோணம் என்று பல இடங்களுக்கும் சென்று அங்குள்ள கோவில்கள், சிற்பங்கள் என்று பார்வையிட்டோம். தேனுகா என்பவர் ஒரு கலை விமர்சகர். அவர் வீடு சென்று சந்தித்து அவரையும் அழைத்துக்கொண்டே பல இடங்களுக்கும் போய் வந்தோம். நாங்கள் சென்று பார்த்த இடங்கள், சிற்பங்கள் பற்றியெல்லாம் விரிவாக அவர்மூலம் அறியமுடிந்தது. பயணத்தின்போது இடையில் இசை பற்றியும் பேச்சு எழுந்தது. பின் ஒரு கட்டத்தில் யாழ்ப்பாணம் தட்சிணாமூர்த்தி பற்றி பேச்சு எழுந்தது. தேனுகா, அவர் பற்றி நிறையவே தகவல்கள் கூறினார். தட்சிணாமூர்த்தி அவர்களின் தவிர் வாசிப்பைக் கேட்ட பலரும் பிரமிக்கவே செய்தனர் என்றும், ஒருசில தவிர் வாசிகள்

அம்ஷன்குமார், பத்மநாப ஐயர், சோமு

அவருடன் வாசிக்கத் தயங்கினார்கள் என்றும் கூறினார். எங்கெல்லாம் கச்சேரிகள் நடந்தன, யார்யாருடன் வாசித்திருக்கிறார் என்றெல்லாம் விபரித்தார்.

தட்சிணாமூர்த்தி பற்றி முன்பே ஓரளவு அறிவேனாயினும், தேனுகா வின் விபரிப்பே தட்சிணாமூர்த்தி பற்றிய ஆவணப்படம் எடுப்பது பற்றிய எண்ணத்தைத் தோற்று வித்தது என்பதுதான் உண்மை! சிறிதுகாலம் பின்னர் அதுபற்றிய ஒரு கட்டுரையை எழுதி லண்டன் சைவ முன்னேற்றச் சங்கம் வெளியிடும் கலசம் எனும் சஞ்சிகையில் வெளியிட்டேன். உடனடி விளைவு பெரிதாக இல்லை எனினும், பின்னால் அளவெட்டியைச் சேர்ந்த சிலரின் அனுசரணையுடன் ஆவணப்படம் எடுக்கும் முயற்சி சென்ற ஆண்டில் தமிழகத்தில் தொடங்கப்பட்டது. அங்கு இசை வேளாளர் பலரையும் நேர்காணல்

தட்சிணாமூர்த்தி

செய்யப்பட்டது. இந்த ஆண்டு ஏப்ரல் மாதத்தில் இலங்கைக்கு அம்ஷன்குமார் தனது குழுவின்ருடன் சென்று, அங்கு தட்சிணாமூர்த்தியின் பிள்ளைகளையும் உறவினர்களும், உடன்வாசித்தவர்களையும் நேர்காணல் செய்து திரும்பினார். அதேவேளை, இங்கு லண்டனிலும் கனடாவிலும் கூட நேர்காணல்கள் செய்துள்ளோம். இன்னும் ஓரிரு மாதங்களுள் ஆவணப்படம் வெளி வந்துவிடும்!

1933ஆம் ஆண்டு பிறந்து 1975ஆம் ஆண்டு மறைந்துபோன தட்சிணாமூர்த்தி எனும் மாபெரும் கலைஞனின் தவில் இசைப்பதிவுகள், தனிப்பட்ட ஒருசிலரின் கைகளில் சிக்கிப் பொக்கிஷமாகப் பேணப்பட்டதேயன்றி, 39 ஆண்டுகள் கடந்த நிலையிலும் அது ரசிகர்கள் மத்தியில் கிட்டவில்லை. பொக்கிஷமாகப் பேணியவர்களிடம் கேட்டதில், ஓரிருவரிடமிருந்து ஓரிரு மணி நேரப் பதிவுகள் மட்டுமே கிட்டியுள்ளன. பெரும்பகுதி தொலைந்து விட்டது என்றோ, அக்காலத்தில் பதிவுசெய்யப் பயன்படுத்திய spool tape பல ஆண்டுகள் கடந்தநிலையில் பழுதடைந்துவிட்டது என்றோ அறிய முடிந்தது!

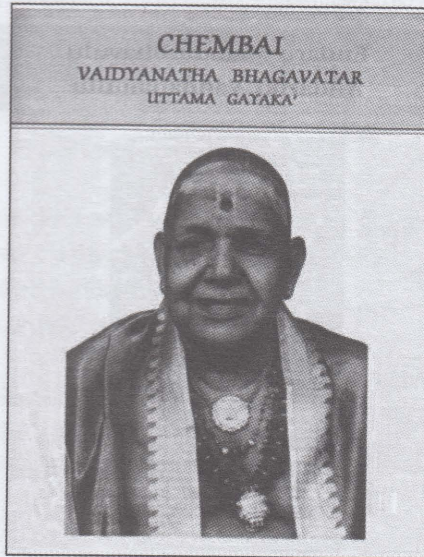
இவ்வாறான தவறுகள் இனி யாவது நடைபெறாமல் இருக்க வேண்டும் என்பதே, எனது பிரார்த்தனை! நம் மத்தியில் வாழ்ந்து மறைந்த, இன்றும் நம்மிடையே வாழும் தமிழ் அறிஞர்கள், நாட்டுக்கூத்துக்கலைஞர்கள், ஓவியக் கலைஞர்கள் இன்னும் பிறர் என பலர் பற்றிய பதிவுகள் ஆவணப்படுத்தப்பட வேண்டிய அவசியம் உண்டு.

அதுபற்றிய கரிசனை பல்கலைக்கழக மட்டத்தில் எழுவது அவசியம்; எப்போது எழுமோ தெரியவில்லை! மேலும், வசதி படைத்தவர்களின் ஆதரவும் கிட்ட வேண்டும்!

11. ஒரு படைப்பாளியாக இல்லாதபோதும், ஏனைய படைப்பாளிகளுக்கும் கலை - இலக்கியத் துறைகளுக்கும், பற்றீடு பாட்டுடன் நிறையப் பணியாற்றி இருக்கிறீர்கள். இந்த முதிய வயதில் - தனிமையில் தற்போது இருக்கிறீர்கள். கடந்தகாலச் செயற்பாடுகளை மீட்டுப் பார்க்கும்போது, நிறைவு தருவனவாக உணர்கிறீர்களா? இன்னும் முக்கியமாய்ச் செய்யப்படவேண்டியவை எவையெனக் கருதுகிறீர்கள்?

நான் ஒரு படைப்பாளியாக இல்லாதபோதும், கடந்த மூன்று, நாலு தசாப்தங்களாக இலங்கையிலும், தமிழகத்திலும், புலம்பெயர் தமிழர்கள் மத்தியிலும் இலக்கிய

ஈடுபாடு உள்ளவர்கள் மத்தியில் அறியப்பட்ட வனாகவே உள்ளேன். அதுவே மனநிறைவைத் தரப் போதுமான தல்லவா! உங்கள் கேள்விக்குப் பதிலளிக்கு முகமாகப் பின்னோக்கிப் பார்க்கையில் பலவற்றைக் கூறலாம். தமிழியல் வெளியீடாக மட்டுமே இதுவரை 23 நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன. தமிழர் நலன்புரிச் சங்க வெளியீடுகள் ஐந்து. அலையுடன் இணைந்து ஐந்து நூல்கள், யாழ்ப்பல்கலைக்கழக மறுமலர்ச்சிக் கழக வெளியீடுகள் (தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டமும் இந்தியாவும், இந்து சமுத்திரப் பிராந்தியமும் இலங்கை இனப் பிரச்சினையும் ஆகிய இரு நூல்கள்), மேலும் தமிழகத்தில் க்ரியா, நர்மதா, அன்னம், சமுதாயம் பிரசுராலயம், காவ்யா பதிப்பகம், மித்ர வெளியீடு மூலம் 25 நூல்கள்வரை வெளிவரக் காரணமாக இருந்திருக்கிறேன். எனது முயற்சி இல்லாதிருப்பின் சண்முகம் சிவலிங்கத்தின் கவிதைத் தொகுதிகள் வெளி வந்திருக்குமா என்பது சந்தேகமே! அலை இதழ்கள் 1-12 (1975-1978) தொகுப்பு. தேடலும் படைப்புக்கமும், AJ: The Rooted Cosmopolitan நூல்கள் வெளி வந்திருக்கும் சாத்தியமுமில்லை என்றே நம்புகிறேன். ஈழத்துக் கவிதைகள் பற்றிப் பேசும்போது பதினொரு ஈழத்துக் கவிஞர்கள்.

மரணத்துள் வாழ்வோம் கவிதைத் தொகுப்புகள் பற்றிக் குறிப்பிடாமல் பேசமுடியாது என்பதே நிதர்சனம்! அவற்றின் வெளியீடுகளிலும் நான் தொடர்பு பட்டுள்ளேன் என்பதை நீங்கள் அறிவீர்கள். இந்த ஆண்டு சென்னை புத்தகக் கண்காட்சியின் போது

வெளியிடப்பட்ட உங்கள் நூலான திரையும் அரங்கும்: கலைவெளியில் ஒரு பயணம், ஸ்ரீதரன் கதைகள் நூல்களின் சிறப்புப் பற்றி, நான் கூறவேண்டிய அவசியமில்லை அல்லவா?

இவை தவிர, ஈழத்துத் தமிழ்ப் படைப்புகள் ஆங்கிலத்தில் வெளி வருதல் மூலம் வெளிநாட்டவரும், புலம்பெயர் தமிழரின் இளைய தலைமுறையினரும் அவற்றினை அறிந்துகொள்ள ஏதுவாக இருக்கும் என்ற நிலையில் பேராசிரியர் செல்வா கனகநாயகம், லக்ஷ்மி ஹோம் ஸ்ட்ரோம், ஷியாம் செல்வதுரை போன்றோரது முன்னெடுப்பில் உருவான Lutesong and Lament (TSAR), The Rapids of a Great River (Penguin), Mirrored Images (NBT), Many Roads through Paradise (Penguin) இன்னும் பிற வெளியீடுகளிலும் எனது பங்களிப்புகள் உண்டு. OUP (Oxford University Press, India) மூலமும் ஒரு தொகுப்பு இந்த ஆண்டில் வெளிவரும் சாத்தியம் உண்டு. மேலும், டில்லியிலிருந்து வெளிவரும் The Little Magazineஇல் குந்தவை, இரமணிதரன், ராஜேஸ்வரி பாலசுப்ரமணியம், பார்த்திபன், தாமரைச்செல்வி, உமா வரதராஜன், விவேக் ஆகியோரது எட்டுச் சிறுகதைகள் பிரசுரமாகியுள்ளன. உமா வரதராஜனின் அரசனின் வருகை என்ற சிறுகதை The Little Magazineஇல் வெளிவந்து, அதன் தொடர்பில் Edit எனும் டொச் (ஜேர்மன்) இதழொன்றிலும் அதன் மொழியாக்கம் இடம்பெற்றது.

தற்போது மலேசியாவில் பணிபுரியும் கலாநிதி நாராயணன் கண்ணன் அவர்கள் தொடர்பில் மதுரைத் திட்டம் எனும் வலைத்தளத்தில் பதின்மூன்று ஈழத்து நூல்களை வலையேற்ற முடிந்தது. (ஏழாண்டு இலக்கிய வளர்ச்சி - மு.தளையசிங்கம் (எண்: 58), அகங்களும் முகங்களும் - சு.வில்வரத்தினம் (எண்: 65), அழியா நிழல்கள் - எம்.ஏ.நுஹ்மான் (எண்: 66), மோகவாசல் -

ரஞ்சுகுமார் (எண்: 82), மரணத்துள் வாழ்வோம் (அரசியல் கவிதைகள்) (எண்: 88), முகம் கொள் - கி.பி.அரவிந்தன் (எண்: 96), இனி ஒரு வைகறை - கி.பி.அரவிந்தன் (எண்: 97), கனவின் மீதி - கி.பி.அரவிந்தன் (எண்: 98), காற்றுவுழிக் கிராமம் - சு.வில்வரத்தினம் (எண்: 99), ஒப்பியல் இலக்கியம் - க.கைலாசபதி (எண்: 102), அறியப்படாதவர்கள் நினைவாக....! (எண்: 107), இருபதாம் நூற்றாண்டு ஈழத்து இலக்கியம் (எண்: 117), காகம் கலைத்த கனவு(எண்: 122) - சோலைக்கிளி).

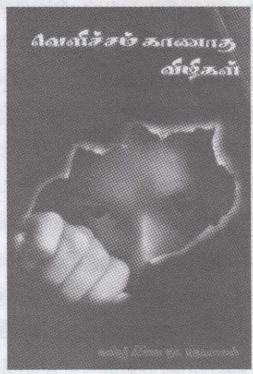
பின்னர் கோபிநாத் முயற்சியில் தொடங்கப்பட்ட நூலகம் நிறுவனத்திலும் எனது பங்களிப்பு உண்டு. இவை எல்லாவற்றையும் பார்க்கும் போது, எனது சமூகத்திற்காக ஒரு தனிமனிதனாக நிறையவே பங்களிப்புச் செய்திருக்கிறேன் என்ற திருப்தி ஏற்படுகிறது. இன்னும் சில செய்யவேண்டிய பணிகளும் மனதில் உண்டு; எனினும் நாட்களை எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறேன்! குடும்பத்திற்காக என்ன செய்தீர்கள் என்று பிள்ளைகளும் ஐயமுறுகிறார்களாம்; ஆனாலும், என் காதில் விழவில்லை! அந்தளவில் மகிழ்ச்சியே!

நான்: ஜீவநதியில் உங்கள் நேர்காணல் கட்டாயம் இடம்பெற வேண்டுமென்று பரணீதரன் விரும்பினார். உடல்நிலை காரணமான அசௌகரியங்களைப் பொருட்படுத்தாமல், இந்த நேர்காணலை நிறைவு செய்துள்ளீர்கள்; ஜீவநதி சார்பிலும் என் சார்பிலும் உங்களுக்கு நன்றிகள்!

பத்மநாப ஐயர்: எனது நன்றிகளையும் உங்கள் இருவருக்கும் தெரிவிக்கிறேன்.

22.07.2014

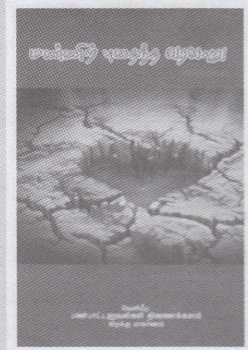
நூல் அறிமுகம்

நூலாசிரியர்
நா.ஜெயபாலன்
விலை - 200/-
பக்கம் - 121
(கவிதைத்தொகுதி)

நூலாசிரியர்
உடப்பூர் வீரசொக்கன்
விலை - 275/-
பக்கம் - 148
(கட்டுரைத்தொகுதி)

நூலாசிரியர்
முல்லை வீரக்குட்டி
விலை - 300/-
பக்கம் - 100
(கவிதைத்தொகுதி)

பஹீமா!

அவளில் என்ன அழகு கொட்டி வழிகிறதோ? எனக்கு அவள் மீது அப்படியொரு அதீத பிடிப்பு! வயது எனக்கு என்ன வாகி விட்டது. ஒரு பெண்ணின் கழுத்தில் தாலியை கட்டக்கூடிய வயதாக இருக்கட்டும். ஆயினும் அகவைப் பொருத்தம் அவளுக்கும் எனக்குமிடையில் இருக்கின்றதா? வயதென்ன வானாலும் அவளது ஆகர்ஷணையால் என்னை இழந்து போனேன் நான்.

யார் என்னவேண்டுமானாலுஞ் சொல்லட்டும். யார் என்ன வேண்டுமானாலும் எண்ணிக் கொள்ளட்டும். எந்த லட்டுத் தருஞ் சுவையினும் மேலாய், அவளது இலாவணியந்தருஞ் சுவையில் இன்பம் அதிகம் கிட்டும்! அந்த அளவில் அத்திவ்விய ரூபவதியிற் பேரழகு பூத்துக் கிடந்தது. அவளைக் காணும் போது என்னால் வேறுவிதமாக எண்ணிப் பார்க்க முடியவில்லையே!

“பஹீமா... பஹீமா... பஹீமா...”

“நீ இன்றிச் சுகம் வருமா? வருமா? வருமா?”

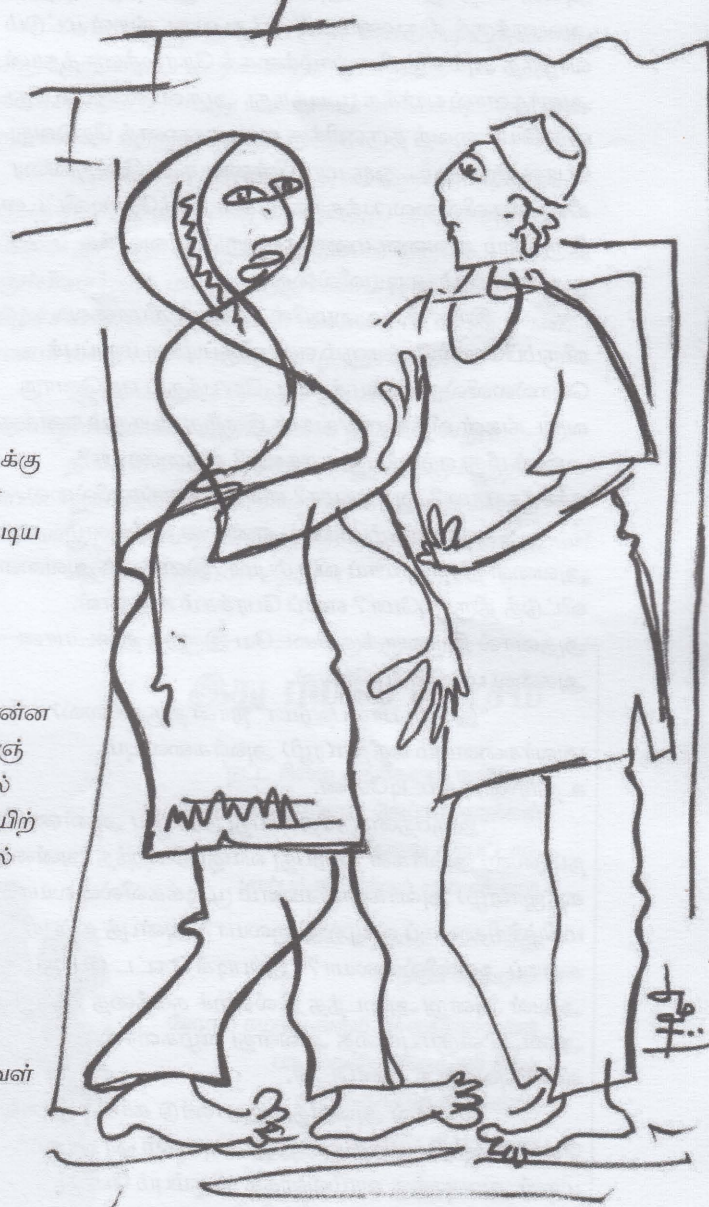
அந்த நாமஸ்மரணையே என் காதினிக்கும் இனிய பாட்டாக இருக்கிறது எனக்கு!

நான் அவளோடு அதிகம் பழகவில்லை. எனினும் அவள் என்னை மோகித்துக் கொண்டாள். என் கண்கள் அவளைக் காண வேண்டுமென்று கவலைப்படுகின்றன! என் நாவு எப்போதும் அவளது திருநாமத்தை உச்சாடனம் செய்ய வேண்டும் என்றே விரும்புகின்றது!

“விட்டுவிடு! கைவிடு” எனச் சொல்லுவதற்கு மனம் இடந்தரவில்லை. என்னிதயப் பீரோவில் அவளைப் பூட்டி வைத்துள்ளதால் அந்தச் செளந்தர்ய தே(ன்)வதையை அடையும் வரை சலிப்பு எனக்கில்லை.

என்னைத் தாசானுதாசனாய் ஆக்கிக் கொண்டு நிற்குந் தருணி அவள்! அவள் இப்போது எனக்குள் எரிய விட்டிருக்கும் காதற் தூமகேதுவுக்க கட்டழகு நெய்யூற்றிய காரிகைக் கொள்கலன்! என்னிளமை நெஞ்சைக் காதற் கணையால் கீறிவிட்ட கிள்ளை! அக்கிள்ளையை எனிதயக் கூண்டுக்குள் இட்டடைக்க விரும்புகிறேன். இது தவறா?

எனக்கு பஹீமாவுக்கும் இடையேயுள்ள உறவு புனிதமான

காதல் உறவு! அவளை விடவும் நான் ஈரைந்தாண்டுகள் இளையவனாலும் எனக்கு அவள், என் இல்லறத்தரசி என்றே தீர்மானித்தேன்.

இத்தனைக்கும் அவள் ஐந்தே ஐந்தாண்டுகள் மட்டும் இல்லறவோடத்தில் ஏறிப் பயணித்த இளம் விதவை! இருந்தாலும் “சீ போ” என்று தள்ளிவைக்கச் சிந்தை வரவில்லை. இந்தவுலகத்தில் “பஹீமா” எந்நாளும் என்நா பாடுகின்ற இன்பப்பாடல்!

“சம்சாரம் என்றால் இலேசல்ல.

கல்யாணம் பண்ணி நாளைக்குக் குழந்தை

குட்டிகள் பெருகிவிட்டால் குடும்ப வாழ்வு சமையாகும். அப்புறம் யார் கஷ்டப்படுகிறது” என்பதெல்லாம் என்னால் எண்ணிப் பார்க்கப்பட்ட போதும் “பஹீமா” நாடோறும் நான் பாடும் பாடலாகவே மாறிவிட்டாள்.

அவள் விதவையான போதுங்கூட ஒரு குமர்ப்பிள்ளையைப் பாதுகாப்பதைப்போலத்தான் அவள் பெற்றோர்கள் அவளைப் பாதுகாத்து வந்தனர். அவளுக்குத் திருமணமாகி ஐந்து வருடங்கள் மட்டும் வாழ்ந்த அக்குறுகிய வாழ்க்கைக் கோலத்தைத்தான் அவர்களால் பார்க்க முடிந்தது. ஆதலால் இப்போது ஒரு யௌவனத் தருணிக்கு மணமகனைத் தேடுவது போல தேடியும்... ஒரு மாப்பிள்ளை கூட இன்றுவரை கிடைக்கவில்லை. பத்தாண்டுகள் பறந்தோடிவிட்டன. இருந்தும் அவளை மணந்து, மறுவாழ்வளிக்க ஒருவனாலும் முடியவில்லை.

இந்த நிலைமையில் தான் பஹீமாவை விரும்பினேன். அவளும் என் விருப்புக்கு மறுப்புச் சொல்லவில்லை. எமக்கிடையே பத்தும் பதினொரு வருடங்கள் வித்தியாசங்கள் இருந்த போதும் எனக்கும் அவள் மீது ஏற்பட்டது காதலா? கருணையா? பச்சாதாபமா? ஆமாகமா? என்று விளங்கவில்லை.

ஒரு சமயம் அவள், என்னை என்மனம் அவளை நிரந்தரமாய் விரும்புமா? இன்றேல் அவளை விட்டுத் திரும்புமோ? எனப் பேரச்சம் உற்றாள். அதனால் இருவருக்குமிடையே இருந்த தடையான அகவை பற்றிப் பேசினாள்.

“இதோ பார் பஹீமா” நான் றதல்(ஸல்) அவர்களையும் கதீஜா(ரழி) அவர்களையும் உதாரணங்காட்டினேன்.

“இருபத்தைந்தே வயது நிரம்பிய அண்ணல் நபி(ஸல்) அவர்கள் நாற்பது வயது நிறைந்த அன்னை கதீஜா(ரழி) அவர்களை மணம் முடிக்கவில்லையா? மகிழ்ச்சிகரமாய் வாழவில்லையா? அன்புத் தம்பதிகளாய் ஆகவில்லையா?” இப்படி கேட்ட போது... அவள் அன்று அடைந்த இல்லறச் சுகத்தை இன்றும் அடைய விரும்புவதை அவளது விழிகளால் விளம்புவதைக் கண்டேன்.

ஆனால் அவளது பத்தாண்டு கால விதவைக் கோலம் பற்றிச் சிந்திக்காத இவ்வுலகம் ஓர் ஆண் மகன் அவளுக்கு வாழ்வளிக்க விரும்பும் போது, அவனுக்கென்ன வயது? அவளுக்கென்ன வயது? முப்பத்தைந்து வயது மனுஷி! இருபத்தைந்து வயது இளவல்! மணம் முடிப்பதற்குப் பொருத்தப்பாடுண்டா? இப்படிப் பல கேள்விகளால் அந்தத் துர்பாக்கிய வதியை அவளின் துயரந் தோய்ந்த வாழ்வை மேலுந் தூரமாக்குவதா? இதுவும் ஒருவகையில் பெண்களுக்கு இழைக்கப்படும் சித்திரவதை என்றுதான் செப்புவேன்.

புயலில் அகப்பட்ட மரக்கலம் போலத் திக்குத் தெரியாமல் என் மனம் தள்ளாடியது.

நான் அவளுக்குப் புருஷன் ஆகுந் தகைமை யிழந்த பொடியன் என்னுங் காரணங்காட்டி இரு பக்கத்துப் பெற்றோரும் எமது திருமணத்திற்கு எதிர்புக்

கொடி தூக்கினர்.

கபடமே அற்ற சிரிப்பு! கருங்குழற் கற்றை! சீகிரியச் சித்திரத்தின் பொலிவு! பார்த்தால் ஒருக்கால் திரும்பிப் பார்க்க வேண்டும் போல் ஆசையைத் தூண்டும் அங்க இலாவண்ணியங்கள்! அந்த முப்பத்தைந்து அகவையிலும் பஹீமா என்னுள்ளத்தை கொள்ளை கொண்ட எழிற் கிள்ளை!

அவளது வானில் ஒரு முறை தான் இளவேனில் பூத்தது! அந்த ஒரு முறையோடு இனியோர் இளவேனில் இவளது வாழ்வில் மலராதா? நான் சிந்திக்கும் அளவு அவர்கள் சிந்திக்கவில்லையே. எனக்கென்னவோ பஹீமாவை பார்த்தபின் “ஒருமாதிரி” அவளோடு பேசிய பின் “ஒரு மாதிரி” அவள் என்னை நோக்கி... நான் அவளை நோக்கி... அவளது இதய பாரத்தை நான் தூக்கி... இறந்து போன அவளது இல்லற வாழ்வை நான் மினுக்கிப் புதுக்கி... வாழ வேண்டும் என்றவொரு வைராக்கியம் எனக்குள்!

நறுமணம் வீசிய ஒரு வசந்தகாலத் தேன்மலர் மறுமணம் இன்றி வாடிப் போவதா? ஆதலால் நபிகளார் காட்டிய வாழ்க்கை - வழிமுறையை விதவைக்கும் வாழ்வளிக்க வேண்டும் என்று அன்னார் விடுத்த வேண்டுகோளை நான் ஹயாத்தாக்க(உயிருட்ட) முனைகின்றேன்.

இது அவர்களுக்குப் புரியவில்லையே!

“பஹீமா யாரோ நீ” என்று உன்னை என்னால் ஓதுக்கி விட முடியவில்லை. உன்னை நான் புத்தம் புது புட்பமாகவே பார்க்கிறேன். என் சித்தங் கவர்ந்த சித்திரப் பாவையாக நேசிக்கின்றேன்.

ஆனால் உன் பெற்றோர் பக்கத்துச் செய்தியாக - வதுவைக்கு ஏற்ற வயது போதவில்லை. உடல் உள்ப் பொருத்தமில்லை. என் பெற்றோர் பக்கத்துச் செய்தி யாக - நீ அகவை மிகைத்தவன்.

ஆகவே மறுமணம் ஒரு மாதாவுக்கும் ஒரு மாணவனுக்குமா? என்னும் பெருந்தடைச் சுவர். அவர்கள் காட்டும் எதிர்ப்பு - நமது மணவாழ்வுக்கு மூட்டப்படும் நெருப்பென்றாலும் நான் அதனை அணைக்கத் துடிக்கின்றேன்.

என் எதிரில் நீ நிற்காமலே நான் குடிபோதை கொள்கின்றேன். என்மனதில் துயிலுகின்ற மயிலே! உன்னை எங்ஙனம் மறப்பேன். இரவு வந்தாலும் நீ! பகல் வந்தாலும் நீ! எவரையும் ஈர்த்தெடுக்கும் நயனக் கொள்ளை! அந்தக் கண்களின் வசீகரந்தான் என்ன? உன் மென்சிரிப்பு என்னை பிடித்த பெரும் வலை விரிப்பு! நின் மதர்த்த கண்களால் என்னை மயங்கச் செய்தவளே! நம் இருவரையும் பார்த்து இருக்க முறுகின்ற ஒரு காலம் வராதோ? அதுவரைக்கும் இந்த தவசி உன்னிதயம் என்னும் பர்ணகசாலையில் தவமிருந்து கொள்வதற்குத் தடையேதும் இல்லையே!

“நீ அவனை மறந்திடு” வென உனது பெற்றோரும் “நீ அவனை மறந்திடு” வென எனது பெற்றோரும் எமக்கிடையே எழுப்பியிருந்த தடைச்சுவர் நமது “பரிணயம்” நிகழாதிருப்பதற்கு ஒரு பெரிய

தடையல்ல! என நினைக்கின்றேன்.

மறுபடியும் இளவேனில்! சோலையெங்கும் பூக்கள்! தேனருந்தும் ஞிமிறுகளின் ரீங்காரம்! காதலருக்கு இன்பம் பயக்கும் மந்தமாருதம்! செடிகொடிகளில் மணங்கமழும் வண்ணவண்ணப் பூவுப்பங்கள்! புள்ளினங்கள் இசைக்கும் மதுர கீதம்! இத்தனையும் தன்னகத்தே கொண்ட வேனில் பிறக்கத்தான் போகின்றது. அதுபோலும் உன்வாழ்வு மலரத்தான் போகின்றது! இரவின் கதிர்களால் இயற்கை ஒளி பெற்றுக் களிப்பதுபோல் நம் உறவின் மலர்வால் நீயும் மகிழத்தான் போகின்றாய்.

என்றைக்கும் என் பிராணனின் ஒவ்வொரு மூலையிலும் நிறைந்திருப்பது நீதான்.

“பஹீமா...! பஹீமா... பஹீமா...!”

வள்ளல் நபி(ஸல்) அவர்கள் விதவைக்கு வாழ்வளித்துக் காட்டிய வண்ணம் நானும் வாழ்வு கொடுக்க விரும்பினேன். பஹீமா என்னும் அந்தப் பெற்பாவையின் பக்கந் திரும்பினேன்.

எனக்கு அவள் மீதும் அவளுக்கு என் மீதும் ஏற்பட்ட பிரியம் மலைபோலும் பிரியம்! எனினும் எமது வீட்டார், காட்டாறு போற் பாயும் காதல் பிரவாகத்தை அணைகட்டித் தடுக்க முனைகின்றனரே! வெளியே நிலா. வெள்ளைப் பூச்சொரியும் காலங்களில் மனதைப் பறிகொடுத்த வண்ணம் ஒருவருக்கொருவர் வரைந்த

காதல் மடல்களின் கனதியை அறிவாரா அவர்கள்?

என்னிதய வானத்தில் பால் பொழிந்து கொண்டிருக்கும் பெண்மதியின் சீதளக் கிரணங்கள் எங்கள் வீட்டுக்குள் விழக் கூடதென்று சாளரங்களையும் கதவுகளையும் சாத்துகின்றனரே. சே! வாழ்க்கைப் புத்தகத்தை வாசித்து முடித்தவர்கள் அவர்கள்! இப்பத்தான் வாசிக்கப் போகின்றோம் நாங்கள்!

எனவே எனது உம்மாவும் வாப்பாவும் அவளை எனது பஹீமாவை மருமகளாகப் போற்றிக் கொள்ளட்டும் அவளது உம்மாவும் வாப்பாவும் என்னை மருமகனாக ஏற்றுக் கொள்ளட்டும்.

அண்ணல் நபி(ஸல்) அவர்களுக்கு அகவை இருபத்தைந்து. அன்னை கதீஜா(ரழி) அவர்களுக்கு அகவை நாற்பது. அவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் விரும்பினார்கள். மனமுவந்து மணம் புரிந்தார்கள். மகிழ்ச்சியாக வாழ்ந்தார்கள். மக்களைப் பெற்றார்கள். மரணம் வரை மனமொன்றி வாழ்ந்தார்கள்.

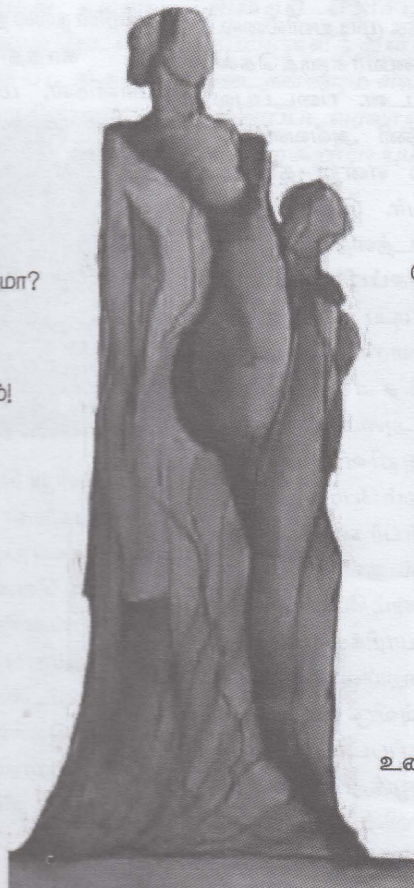
ஆகவே, நாமிருவரும் அவர்களின் முன்மாதிரிகளாய்... இதிலென்ன தப்பு? தவறு?

நீங்கள் என்ன சொன்னாலும் இரும்புத்திரை போட்டாலும் இனி என்றைக்கும் என் பிராணனின் ஒவ்வொரு மூலையிலும் நிறைந்திருப்பவள் அவள் தான்! பஹீமா! பஹீமா! பஹீமா!

புனையின் இருப்பு

காற்றில் குழையும் தென்னங்கீற்றாய்
வசீகர வால் அசைய
அத்தனை கனிகளிலும்
தனக்குரியது ஒன்றை
எப்படித் தேர்ந்தெடுக்கிறது அணில்?
காலமெல்லாம் கட்டற்ற வாழ்வு
ஒரு நாளேனும்
சுதந்திரத்தின் பரவசத்தை உணர்ந்திருக்குமா?
அணிலின் மூதாதைகளில் ஒன்று
கொறித்துப் போட்ட எச்சத்தில்
முளைத்திருக்கலாம் அந்தக் கொய்யாமரம்!
மண், மழை, வெயில், காற்று, விதை
எவையுமே புனையுடையதல்ல
ஆனாலும்
கிளைகளில் ஊருருவும் அணிலை
விரட்டுவதே
புனையின் இயல்பாகிப் போயிற்று

இன்று
குறிவைத்த அணிலை
இரையாக்கிய பின்னரும்
கொய்யாமரத்தடியில் குந்தியிருக்கிறது
அந்தப்புனை.

இது யுக்க தோசம்

நட்ட சிலை எங்கேனும் வளருமா
அவசியம் அற்றதால் தேய்ந்த, கால்கள்
தேவை ஏற்பட்டால்
பாம்புக்கு மீண்டும் முழைக்குமா
பசுவின் எந்தக்காம்பிலாவது
நஞ்சு சுரக்குமா

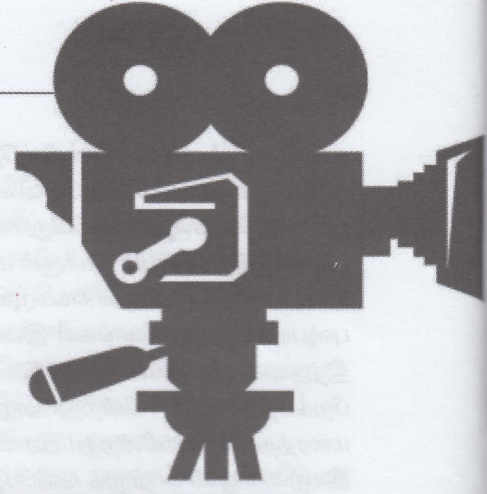
சோகம் சுமந்து வரும் பிச்சைக்காரனின்
பாடல்களில் இருக்கும் சுகம்
வாழ்க்கையில் இருக்குமா
கத்தரித் தோட்டத்து வெருளிக்கு
காது கேக்குமா

இடப்பக்கம் சுத்துகின்ற பூமி
வலப்பக்கம் சுத்த வாய்ப்புண்டா
இயலாதெனில்
நான் மட்டும் எப்படி மாறுவது

பொழுது போக்குக்காக
தாழை உழுது கொண்டிருக்கும்
பல லட்சம் பேரில்
உண்மையை எழுதும் ஓரிரண்டு பேராவது
இருந்து விட்டுப் போகட்டுமே
என்ன பாதகம் வந்துவிடப்போகிறது

இ.ச.முரளிதரன்

மட்டுவில் ஞானக்குமாரன்

ஈழத்துத் தமிழ்த் திரைப்படங்கள்

ஈழத்துத் தமிழ் திரைப்படங்களின் தயாரிப்பு முயற்சிகள் முன்னரே பலராலும் முன்னெடுக்கப்பட்டே வந்துள்ளது. சமுதாயம், பாசநிலா தொடங்கி இன்று வரை தொடர்கிறது. வி.பி.கணேசனால் தயாரிக்கப்பட்ட புதிய காற்று, நாடு போற்ற வாழ்க, நான் உங்களின் ஒருவன் கையைச் சுட்டுக்கொள்ளாத படங்களாகும் என கருதுகிறேன். அதேபோல் வாடைக்காற்று அப்படியே. நிர்மலா சுமாரான படம். எனினும் தயாரிப்பாளரால் மீண்டும் ஒரு படம் தயாரிக்க முடியவில்லை. குத்துவிளக்கும் பாடசாலை மாணவர்களுக்கென சிறப்புக் காட்சிகள் காண்பிக்கப்பட்டன. படைப்புலகின் பிரபலங்கள் நடித்த பொன்மணி அவ்வளவாக ஓடவில்லை. சிங்களத்தமிழ்ப்படம் என்று தமிழ்க் பத்திரிகையில் வந்ததாகச் சொல்வர். இசையமைப்பாளர் சண் "இளையநிலா" எனும் படத்தை எடுத்தார். கலாவதி, முத்தழகு, எஸ்.பி.பாலசுப்பிரமணியம், எஸ்.பி.சைலஜா போன்றோர் பாடிய பாடலுக்கு இலங்கை வானொலி அறிவிப்பாளராகக் கடமையாற்றிய ராஜகுரு சேனாதிபதி. கனகரத்தினம் பாடல்களை எழுதியிருக்க சண் இசை அமைத்திருந்தார். இலங்கை வானொலியில் அறிவிப்பாளர் கே.எஸ்.ராஜாவின் குரலில் விளம்பரமும் போனது.

அதே போலத் தான் நண்பர்கள் சேர்ந்து லெனின் மொறாயலின் இயக்கத்தில் நல்லூர்.மனோகரன், ஹெலன் குமாரி, சந்திரகலா, சற்குணம் போன்றோரின் நடிப்பில் சினிமாஸ்கோபினால் தயாரிக்கப்பட்டது. நேசன் அவர்களால் சிறப்பான முறையில் சண்டைக் காட்சிகள் எடுக்கப்பட்டிருந்தது. இவ்விரு படங்களும் 83 இனக்கலவரத்தின் போது அழிக்கப்பட்டன. வெளிவந்திருந்தால் நல்லதொரு பதிவை ஈழத்து திரைப்பட வரலாறு சொல்லியிருக்கும். சர்மிளாவின் இதய ராகம் வகுலினைப் பெற்ற படம் என்று சொல்லுவர்.

இதற்கிடையே மொழிமாற்றம் செய்யப்பட்ட திரைப்படங்களும் (சுமதி எங்கே, கலியுக காலம், யார் அவள், நான்கு லட்சம் இன்னும் பல), இலங்கை இந்தியக் கூட்டுத் தயாரிப்புகளும் வந்து போயின. (நங்கூரம், மாமியார் வீடு, இரத்தத்தின் ரத்தமே, நீலக் கடலின் ஓரத்திலே, பைலட் பிளேம்நாத், மோகனப்புன்னகை, தீ)

தோட்டக்காரி படத்தைத் தந்த கிருஸ்ணமூர்த்தி மீனவப் பெண் எனும் திரைப்படத்தையும் தந்தார். உதயகுமார், சிறிசங்கர், பாலன் போன்றோரின் நடிப்பில் வெளிவந்த மஞ்சள் குங்குமம் பலவருடங்களின் பின் சில மாற்றங்களுடன் மீண்டும் திரைக்கு வந்தது. உதயகுமாரின் நல்ல நடிப்பைப் பார்க்க முடிந்த படம்.

காத்திருப்பேன் உனக்காக, கோமாளிகள், ஏமாளிகள், மாமியார் வீடு, தொழில் நுட்பங்கள்

சிறப்பென்று சொல்ல முடியாவிட்டாலும் அதில் நடித்த கதாநாயகர்கள் பேசப்பட்டனர். புகழ் பெற்ற நாடகக் கலைஞர்கள் நடித்து வெளிவந்த வாடைக்காற்று முதலில் நாவலாக வெளி வந்து வரவேற்பை பெற்றிருந்ததாலும், விளம்பரங்களிலும் அதிக கவனம் செலுத்தியதினாலும் வகுலிலும் நம்பிக்கையைத் தோற்றுவித்தது.

கடமையின் எல்லை, டாக்ஸி ட்றவைர், நிர்மலா, வெண்சங்கு, தென்றலும் புயலும், தெய்வம் தந்த வீடு, அநுராகம், எங்களில் ஒருவன், நெஞ்சுக்கு நீதி, அவள் ஒரு ஜீவந்தி, பாதை மாறிய பருவங்கள் நல்ல பதிவுகளைக் கொண்ட படங்கள். கதை சொல்லும் முறை, நடிப்பு, காட்சி ஒருங்கிணைப்பு, பாத்திரங்களின்

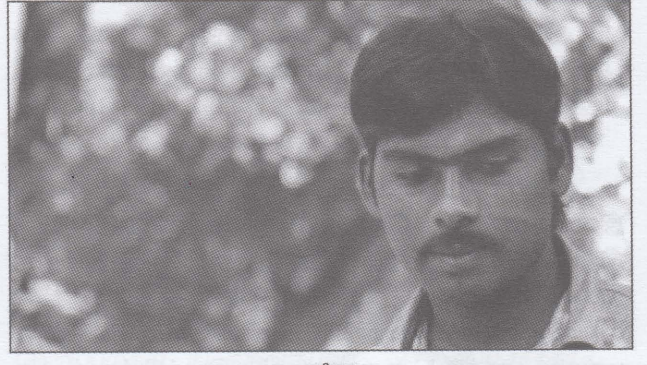
நெடுந்தீவு முகிலன்

மொழி அமைப்பு போன்ற பலவற்றில் முடிந்தளவு முயன்றுள்ளனர். இந்திய,மேல் நாட்டு திரைப்படங்களைப் பார்த்து மோகித்தவர்களால் இத் திரைப்படங்களைப் பார்க்க முடியவில்லை.

மேலும், இனக் கலவரம், இன விடுதலை போராட்டம் பலரை இடம்பெயரச் செய்ததும், பலரும் அதற்குள் உள்வாங்கப்பட்டு நல்ல படிப்பைத் தருவதில் முனைப்புக் காட்ட முனைந்தனர். குறும்படங்களின் மூலமும் அவர்கள் தம்மை வளர்த்துக்கொள்ள, அப் பயிற்சியின் மூலம் முழு நீள திரைப்படங்களை தயாரிக்கும் திறனையும் வளர்த்தார்கள். வன்னியில் நிதர்சனம் மூலம் தயாரிக்கப்பட்ட குறுந்திரைப் படங்கள், பின் ஆணியேர், எல்லாளன் போன்ற திரைப்படங்கள் நல்ல வெளிப்பாட்டைத் தந்து ரசிகர்களிடம் பெரும் வரவேற்பையும் தந்தன. இன்று நெடுந்தீவு முகிலன், மதிசுதா போன்று பலர் குறும் படம் மூலமும் பயிற்சிக்களத்தை உருவாக்கி வருகின்றனர்.

புலம்பெயர்ந்தவர்களும் தமது கல்வி, கணினிப்பயிற்சி என பலவற்றின் மூலம் தமது தேடலை படைப் பிலக் கியமாகவும், குறும் படங்கள், திரைப்படங்களாகவும் வெளிப்படுத்தி வருகின்றனர்.

தமிழகத்திலும், புலம்பெயர் நாடுகளில் நிறுவப்பட்ட திரைத்துறை சார் நிறுவனங்கள்,

மதிசுதா

அமைப்புக்கள் போட்டிகளை நடத்தியும், பயிற்சிப் பட்டறைகளையும் அதன் மூலம் பரிசுகள், விருதுகளையும் கொடுத்து ஊக்குவிக்கின்றனர். இப்போது இலங்கையிலும் அமைப்புக்கள் போட்டிகள் மூலம் தெரிவாகும் நிலை தோன்றியுள்ளது ஆரோக்கியமாகவே உள்ளன எனலாம்.

இன்று பல கலைஞர்கள் உற்சாகத்துடன் களம் இறங்கியும் உள்ளனர்.

தமிழியம்.சுபாஸ், பாஸ்கரன்(மன்மதன்), லெனின்.எம்.சிவம் போன்ற பலர் முனைப்புடன் செயல்பட்டுவருகின்றனர்.

லண்டனில் மண், "சிவசேனா", தமிழ்.எம்.ஐ- 7, ஆவும் வசப்படும் எனப் பல திரைப்படங்கள் பெரிதாகப் பேசப்படுகின்றன. டென்மார்க்கிலும் அப்படியே. சண்.கி.சே.துரை போன்றவர்கள் திரைப்படத் துறையில் ஆரோக்கியமாக செயல்படுகின்றனர். கனடாவும் பேசப்படும் கலைஞர்களை உள்வாங்கி யுள்ளன. தற்போது வெளி வந்திருக்கும் 'GUN & RING' திரைப்படம் நிறைய எதிர்பார்ப்புடன் வந்து பலரையும் நிமிரவைத்துள்ளன. பத்திரிகைகள், ஒலி/ஒளி ஊடகங்களும் சிலாகித்துப் பேசவைத்துள்ளதை ஈழத்து திரைப்படவரலாறு இனி சிறந்த பதிவுகளைத் தரும் என்றே கூறமுடியும்.

நண்பனுக்கொரு கவிதை வேண்டுமாம்
நறுக்குத்தெறித்தாற் போல!
நிபந்தனைகளும் சில சொன்னான்

அரசியல் வேண்டாமாம்
அதிகாரிகளின் இழிசெயல் பற்றியும்
வேண்டாமாம்

பதவியில் இருப்போர் பற்றி
குறை, நிறை தவிர்க்கவாம்
ஆயுததாரிகள் பற்றி
அரசு வேண்டாமாம்

காவல்துறை, காழகர் சேட்டை
வீதி விபத்து
வில்லங்க வியபாரம்

விண்ணப்பம்

மு.யாழ்வன்

விலைமாதர், அவர்தம் முகவர்
எதுபற்றியும் வேண்டாமாம்

கற்பழிக்கப்பட்ட பெண்கள்
கடத்தப்பட்ட ஆண்கள்
விபுஷிகா, அவள்தாம்
இதுபற்றியெல்லாம் வேண்டாமாம்

இருந்த தலைவன்
இயங்கிய இயக்கம்
மறைந்த மறவர்

புதுவைக் கவிஞன்
புலம்பெயர் தமிழன்
அதுபற்றியும் வேண்டாமாம்

ஏமாறிய காதலன்
கற்பிழந்த காதலி
நம்பிக்கைத் துரோகி
நாதியற்ற நம்மவர்
ஐயோ!
பதறினான்
இவையொன்றும் வேண்டாமாம்
நறுக்குத்தெறித்தாற்போல
நாலுவரியேனும் வேண்டாமாம்

என்னால் முடியாது
முடிந்தவர் யாரேனும் இருந்தால்
எழுதித் தாருங்கள்.

நாடுகளுக்கும் மனிதர்களுக்கும் இனங்களுக்கும் மொழிகளுக்கும் வரலாறு இருப்பதுபோன்று இயற்கை தந்த கொடைகளான தாவரங்கள் மற்றும் மரங்கள் செடி கொடி மலர்களுக்கும் அவற்றின் அழகை நாம் ரசிக்கும் பூங்காக்களுக்கும் வரலாறுகள் இருக்கின்றன.

உலகநாடுகளில் பெருநகரங்களில் எங்காவது ஒரு புறநகர் பிரதேசத்தில் தாவரவியல் பூங்காக்களை பார்த்திருப்பீர்கள். தாவரவியல் ஆராய்ச்சியில் ஈடுபடும் மாணவர்களுக்கும் அந்தத்துறை பேராசிரியர்கள் விரிவுரையாளர்கள் சுற்றுச்சூழல் குறித்து அக்கறை செலுத்தும் சமூக நலன் விரும்பிகள் யாவரும் பூங்காக்களை நேசிப்பது இயல்பு.

எம்மவர்கள் இலங்கையில் பெரும்பாலும் விடுமுறைக்கால உலாத்தலுக்கும் தங்கள் குழந்தைகளுக்கு வேடிக்கை காட்டுவதற்காகவும் பூங்காக்களுக்கு செல்வார்கள். கொழும்பிலிருக்கும் விஹாரமாதேவி பூங்கா, நுவரேலியாவிலிருக்கும் ஹக்கல பூங்கா,

இயற்கை தந்துள்ள கொடைகளை இலக்கியத்திற்கும் பயன்படுத்துவோம்

(இந்தப்பிரதேசத்தில்தான் இராவணன் சீதையை சிறைவைத்த அசோகவனம் இருந்ததாக ஐதீக கதைகள் இருக்கின்றன.) பேராதனை பூங்கா, யாழ்ப்பாணம் சுப்பிரமணியம் பூங்கா (இந்தப்பூங்கா பற்றி இயக்குநர் மணிரத்தினத்தின் கன்னத்தில் முத்தமிட்டால் படத்தில் சுஜாதா ஒரு வசனமும் எழுதியிருக்கிறார்) எனது பூர்வீக ஊர் நீர்கொழும்பிலிருக்கும் ராஜபக்ஷ பூங்கா முதலானவற்றுக்கெல்லாம் சென்றிருக்கின்றேன்.

ஆனால் - அந்தப்பூங்காக்களினுள் பிரவேசித்தபொழுது கிட்டாத புதிய அனுபவம் எனக்கு அவுஸ்திரேலியாவில் சில மாநிலங்களிலிருக்கும் பூங்காக்களுக்குள் பிரவேசித்த பின்னர் கிட்டியது.

இந்நாட்டில் பூங்காக்களில் கோடைகாலத்தில் பாபர்கியூ எனப்படும் திறந்த வெளி குடும்ப - நண்பர்கள் ஒன்றுகூடும் விருந்துக்கொண்டாட்டங்கள் நடக்கின்றன. திருமணங்கள் பிறந்த நாள் கொண்டாட்டங்களும் இடம்பெறுகின்றன. அதற்காக எந்தக்கட்டணமும் இல்லை. ஒன்று கூடல் விருந்து முடிந்ததும் அவ்விடத்தை சுத்தப்படுத்திச் செல்வதுதான் முக்கியமான கடமை. அதனைச் சரிவரச் செய்துவிட்டால் அதன்பிறகு அவ்விடத்திற்கு வந்து தங்கள் ஒன்று கூடல்களை நடத்தவிருப்பவர்களுக்கு சௌகரியமாக இருக்கும்.

நான் அவுஸ்திரேலியாவுக்கு வந்த புதிதில் மெல்பனில் சில நண்பர்கள் இணைந்து மக்கள் குரல் என்ற மாதாந்த கையெழுத்து இதழை வெளியிட்டார்கள். அதில் இணைந்து நானும் மக்கள் குரலில் அவ்வப்பொழுது ஆக்கங்கள் எழுதியிருக்கின்றேன்.

பெரும்பாலும் குறிப்பிட்ட இதழ் ஒவ்வொரு மாதமும் முதல் வாரம் வெளிவருமுன்னர் அதற்கு முதல் மாத இறுதியில் வாரவிடுமுறையில் நாம் எங்காவது ஒரு பூங்காவில் ஒன்றுகூடுவோம். நண்பர்களின் மனைவிமார் மற்றும் குழந்தைகளும் வருவார்கள். புத்தரையில் நாம் அமர்ந்து மக்கள் குரலில் பதிவுசெய்யப்படவேண்டிய படைப்புகள் பற்றி கலந்துரையாடி விவாதிப்போம்.

நண்பர்களின் மனைவிமார் வேறு ஒரு திசையில் அமர்ந்து உரையாடுவார்கள். அவர்களின்

46 குழந்தைகள் குதூகலத்துடன் விளையாடுவார்கள். இயற்கையை ரசித்தவாறு இதமான தென்றல் காற்று

தழுவிச்செல்ல சுவாரஸ்யமான கலந்துரை யாடலை நடத்திவிட்டு வீடுகளுக்கு மனநிறைவுடன் திரும்புவோம்.

பின்னாளில் நாடகக்கலைஞரும் எழுத்

தாளருமான நண்பர் மாவை நித்தியானந்தன் மெல்பனுக்கு புலம்பெயர்ந்து வந்தபின்னர் அவர் உருவாக்கிய மெல்பன் கலைவட்டம் என்ற அமைப்பும் இவ்வாறு கோடைகாலங்களில் பூங்காக்களில் இலக்கிய சந்திப்புகளை நடத்தியிருக்கிறது.

1990 களில் மெல்பன் தாவரவியல் பூங்காவில் அவ்வாறு ஒரு சந்திப்பில் கலந்து கொண்டபின்னர் வீரகேசரி வாரவெளியீட்டில் கோடையில் மலர்ந்த சிந்தனை மலர்கள் என்ற கட்டுரையும் எழுதியிருக்கின்றேன்.

2001 ஆம் ஆண்டு மெல்பனில் முதல் தடவையாக எனது நண்பர்களுடன் இணைந்து முதலாவது எழுத்தாளர் விழாவை ஜனவரி மாதம் கோடைகாலத்தில் இரண்டு நாட்கள் நடத்தினேன். முதல் நாள் முழுநாள் நிகழ்ச்சியும் ஒரு மண்டபத்தில் காலை முதல் இரவு வரையில் நடைபெற்றது.

மறுநாள் மெல்பனில் பிரசித்திபெற்ற பண்ணூரா என்ற இடத்தில் அமைந்த பெரிய பூங்காவில் ஒன்றுகூடல் சந்திப்பு கலந்துரையாடலுடன் ஓடியல்கூழ் விருந்தும் வழங்கி விழாவை இனிதே நிறைவுசெய்தோம்.

இந்நிகழ்வில் ஞானம் ஆசிரியர் ஞான சேகரன் தம்பதியர் கலாமணி தம்பதியர் மற்றும் அவரது பிள்ளைகள், பேராசிரியர் பொன். பூலோகசிங்கம் தம்பதியர், சிட்னியிலிருந்து வருகைதந்த கவிஞர் அம்பி, டொக்டர் வாமதேவன், பாஸ்கரன், சந்திரஹாசன், பாமதி, சந்திரலேகா (இலங்கையர்கோன் மகள்) நடராஜா கருணாகரன், மற்றும் மெல்பன் படைப்பாளிகள் உட்பட பலர் கலந்துகொண்டனர்.

மிகவும் உற்சாகமான நாளாக அந்தத் திறந்தவெளி பூங்கா ஒன்று கூடல் இன்று வரையில் பேசப்படும் நிகழ்வாகக் கருதப்படுகிறது. அதன்பின்னர் அடுத்துவந்த சில எழுத்தாளர்

விழாக்களின் இரண்டாம்நாள் நிகழ்வு அதே பூங்காவில் கவியரங்குடன் இனிது நிறைவேய்தியது. ஒரு தடவை கவிஞர் அம்பியின் தலைமையிலும் மற்றுமொரு தடவை கவிஞர் பாடும் மீன் சு. ஸ்ரீகந்தராசா தலைமையிலும் அந்தப்பூங்காவில் கவியரங்குகள் நடந்துள்ளன.

சிட்னியில் சில வருடங்களாக இயங்கும் உயர்திணை சந்திப்பு நிகழ்வொன்றுக்கு என்னையும் சமீபத்தில் அழைத்திருந்தார்கள். இதனை சரியாக நெறிப்படுத்தி நடத்திவருபவர் செல்வியசோதா பத்மநாதன். இலக்கிய ஆர்வலர். தேர்ந்த வாசகர். ஒவ்வொரு மாதமும் இறுதியில் வரும் ஞாயிற்றுக் கிழமையன்று அவர்கள் சிட்னியிலிருக்கும் பிரசித்தி பெற்ற பரமட்டா பூங்காவில் ஒன்று கூடுகிறார்கள். ஒருவரை விசேட பிரதிநிதியாக அழைத்து கலை, இலக்கியத்தலைப்பொன்றில் பேசவைத்து அதன்பின்னர் கலந்துரையாடுகிறார்கள்.

பல மாதங்களாக இந்நிகழ்வு சிட்னி பரமட்டா பூங்காவில் நடைபெறுகிறது.

நான் கலந்துகொண்ட சந்திப்பில் இலங்கையிலிருந்து வருகைதந்திருந்த படைப்பாளி தாமரைச்செல்வி தனது கணவர் மற்றும் தங்கையுடன் வந்திருந்தார். முன்னர் இலங்கையில் தரமான நாட்டிய நாடகங்களை அரங்கேற்றியிருப்பவரும் நாட்டியக்கலை தொடர்பான சில ஆய்வு நூல்கள் எழுதியிருப்பவருமான திருமதி கார்த்திகா கணேசரை நீண்ட இடைவெளிக்குப்பின்னர் அங்கு அன்று சந்தித்தேன். தாமரைச்செல்வியும் நானும் இலங்கையில் என்றைக்குமே சந்தித்துக்கொண்டவர்கள் இல்லை. அன்றுதான் முதல் முதலில் புகலிட நாட்டில் சந்தித்தோம்.

சிட்னி உயர்திணை அமைப்பு சில வருடங்களுக்கு முன்னர் ஜீவநதி அவுஸ்திரேலியா சிறப்புமலருக்கெனவும் ஒரு விமர்சன அரங்கை நடத்தியது என்பதை இங்கு நினைவூட்டுகின்றேன். வழக்கமாக மண்டபங்களில் அல்லது வீடுகளில்

தான் இலக்கியச்சந்திப்புகள் நடக்கும். சற்று வித்தியாசமாக திறந்தவெளிகளில் பூங்காக்களில் - கடற்கரைகளில் அவற்றை நடத்திப்பாருங்கள். உங்களை அறியாமலேயே உற்சாகம் பிறக்கும்.

மண்டபங்களுக்குள் நெருக்கியடித்துக்கொண்டு இருக்கும்பொழுது ஒருவகையான இறுக்கம் அங்கு தவிர்க்கமுடியாததாயிருக்கும்.

ஆனால் - பூங்காக்களில் கடற்கரை யோரங்களில் அத்தகைய சந்திப்புகளை நடத்தும் பொழுது இயற்கையின் எழிலையும் பருகி உள் வாங்கியவாறு உரையாடும்பொழுது வித்தியாசமான அனுபவங்களுடன் வீடு திரும்புவீர்கள்.

அண்ணாத்துரை தமிழகத்தின் முதலமைச்சரான 1967 காலப்பகுதியில் தனது அமைச்சரவைக்கூட்டத்தை சிறிது காலம் மெரீனா பீச்சில்தான் நடத்தியிருக்கிறார்.

எங்கள் ஈழத்தின் மூத்த எழுத்தாளர்களான டொமினிக் ஜீவா, டானியல், எஸ்.பொ., ரகுநாதன், பசுபதி உட்பட பலர் யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு காலத்தில் யாழ்ப்பாணம் முற்றுவெளியிலும் கடலேரிக்கு சமீபமாகவும்

இலக்கிய சந்திப்புகளை நடத்தியிருக்கிறார்கள்.

அதுபோன்று இலங்கையில் எம்மவர்கள் (படைப்பாளிகள் - இலக்கிய ஆர்வலர்கள் - ஊடகவியலாளர்கள்) மண்டபங்களை விட்டு வெளியே வந்தால் ஆரோக்கியத்திற்கும் நல்லது கருத்தால்களையும் ஆரோக்கியமாக நடத்தலாம் என நம்புகின்றேன்.

அங்கிருக்கும் மூத்த படைப்பாளிகளை மாதம் ஒரு தடவையாதல் அழைத்து அவர்கள் எழுத்துலக வாழ்க்கை அனுபவங்களை பகிர்ந்து கொள்ளும் அனுபவப்பகிர்வு நிகழ்ச்சிகளை பூங்காக்களில் அல்லது திறந்தவெளி மைதானங்களில் நடத்திப்பாருங்கள். எங்களை அறியாமலேயே மனமும் விசாலமடையும். புதிய தேடல்களுக்கும் வழிநடக்கும்.

இயற்கை தந்துள்ள கொடைகளை இலக்கியத்திற்கும் பயன்படுத்துவோம்.

நெஞ்சை நெருடும் நியாயங்கள்

காளை: கைகோர்த்து நடந்தவளே - என்னக் கைகழுவ நெனப்பவளே, பொய்யாச்சா நம்காதல் - என்னப் பொலம்பும்படி வச்சிட்டியே. மறந்திருன்னு சொன்னதுமே மறந்திட நம் காதலென்ன அரிசிவித்த மனக்கணக்கா - இல்ல அடகுவச்ச நகைக்கணக்கா?

கன்னி: கண்ணுக்குள்ள என்னவச்சி - நித்தம் கனவுக்குள்ள மெதந்தவனே, மெய்யாத்தான் காதலிச்சேன் - இப்போ மெல்ல நானும் வெலகப்போறேன். உசிரைவிட ஓசத்தியாக ஒன்ன நானும் நேசிச்சேன் நெனச்சதுமே ஒதறிவிட - என் நெஞ்சமட்டும் கல்லா என்ன?

காளை: கண்ணாடி நான் பாத்தா கண்டதெல்லாம் ஒன்னுருவம் கண்மூடித் தூங்கும்போது கனவுலயும் ஒன்வதனாம். ஒன்ன நான் பிரியிறதும் உசிர மெல்ல விடுகிறதும் ஒண்ணுதானு தெரிஞ்சிக்கடி - என் ஒணர்வுகளைப் புரிஞ்சிக்கடி.

கன்னி: மைகூரு மகராசன் மகளை நான் பொறந்திருந்தா கழுத்தெல்லாம் நகையோடும் கைநெறையப் பணத்தோடும் மருமகளா மனைபுகுந்து மனம்போல வாழ்ந்திருப்பேன் நாதியத்த நாயெனக்கு நடந்திருமா நல்லதெல்லாம்?

காளை: காசபணம் கணக்குப் பாத்து கல்யாணம் பேசுவைக்கும் காலமிப்ப மாறிடிச்சி கடல்கடந்து போயிடிச்சி. மனசு ரெண்டும் ஒத்துச்சின்னா மாலைய நாம் மாத்திக்கலாம் ஒலகம் வந்தே தடுத்தாலும் ஒண்ணுசேந்து வாழ்ந்திடலாம்.

கன்னி: காசக்குள்ள மரியாத கடைசிவரை மாறாது மனசு மதிக்கும் பக்குவந்தான் மலையேறி நாளாச்சி. மச்சான் ஒங்க கதையக் கேட்டு மனசுக்குள்ள மத்தாப்பு ஆனாலும் நடைமுறைக்கு அதுக வெறும் காசிதப்பு.

காளை: மறந்திருங்க என்னயின்னு மனசாரச் சொல்லுறியா? நெனப்புலயே நாமவாழ்ந்த நெஜமான வாழ்க்கையத பட்டுன்னு அறுத்துவிட்டப் பதறலையா ஒம்மனசு, ஒட்டி நின்ன ஒறவ எண்ணி உருகலையா ஒன் உசிரு?

கன்னி: பதறாம இருந்திருமா பாவிமக எம்மனசு! உருகாமப் போயிருமா ஒனக்காக என் உசிரு! அருத்து ஒரு சென்மத்தில ஆஸ்தியோட நான்பொறந்து காளை ஒன்னைக் காதலிச்சி கட்டாயம் கட்டிக்கிறேன்.

-மன்தூரான் ஷிவாஸ்

ஜீவநதியின் புதிய வெளியீடுகள்

நூல்களைப் பெற்றுக் கொள்ள தொடர்பு கொள்க.

க.பரணீதரன்

0775991949

முதன் முறையாக 100% விசா வெற்றி
என்கின்ற உறுதிப்பாட்டுடன்
திசைகாட்டி வழங்கும்
செங்கென் விசா

செல்வம் கொழிக்கும் குளிர்மைமிகு
சுவிஸ், பிரான்ஸ், நோர்வே, இத்தாலி, ஜேர்மனி
உட்பட 26 நாடுகளிற்கு செங்கென் விசா

உத்தேச பயணம் - நவம்பர் மாதம்
விரைந்து வாரீர்

திசைகாட்டி (பிறைவேற்) லிமிட்

175, பருத்தித்துறை வீதி,
ஆனைப்பந்தி, யாழ்ப்பாணம்.
தொ.பே: 021 221 9016,
021 499 3502

PV82703